

Свеска 1

“Очекуј нешто велико од Бога и предузми нешто велико за Бога”
Вилиам Кери (William Carey)

Кораци

КА ЛИЧНОМ

ПРОБУЂЕЊУ

Проширено издање

Бити испуњен Светим Духом

Х Е Л М У Т Х А У Б А Ј Л

Кораци ка личном
пробуђењу

Кораци ка личном пробужењу

Бити испуњен Светим Духом

(Превод 4. издања)

Наслов оригинала:

Schritte zur persönlichen Erweckung

Erfüllt sein mit dem Heiligen Geist, (4. Auflage)

Аутор: Хелмут Хаубајл

Превод са немачког језика: Родољуб Ристић

Лектура: Небојша Лакета

Омот и стил: Simon Eitzenberger, www.desim.de

Подршак пројекта: Christian Stroeck

Фотографија: Henry Stober

За издавача: мр Драган Пејовски

Издаје: Препород, Београд

Штампа: Euro Dream, Нова Пазова

Тираж: 5000

ISBN 978-86-423-0452-6

CIP - Каталогизација у публикацији -
Народна библиотека Србије, Београд

279.13-472

ХАУБАЈЛ, Хелмут

Кораци ка личном пробужењу : бити испуњен Светим Духом /
Хелмут Хаубајл ; [превод са немачког језика Родољуб Ристић]. -
Београд : Препород, 2015 (Нова Пазова : Euro Dream). - 114 стр. ; 20 cm

Превод дела: Schritte zur persönlichen Erweckung / Helmut Haubeil. -
Тираж 5.000. - Напомене и библиографске референце уз текст.

ISBN 978-86-423-0452-6

COBISS.SR-ID 220825100

1. Издање: Октобар 2012. ; 2. издање: Фебруар 2013. допуњено; 3. издање: Мај
2013. прерађено и допуњено издање; 4. проширено издање: Септембар 2015.
године.

Преводи (Übersetzungen) на друге језике су пожељни. Молимо успоставите
контакт, да бисмо испитали како вам можемо помоћи. Већ постоје преводи на
следеће језике: Енглески, Руски, Чешки, Мађарски, Дански, Српски...

(Ако није другачије напоменуто сви стихови из Светог писма су цити-
рани из превода Даничић - Караџић у издању Британског и иностра-
ног Библијског друштва, еквивизирано. Код цитата Духа пророштва бр.
у загради се односи на оригиналну стр. напомена преводиоца.)

Кораци

КА ЛИЧНОМ

ПРОБУЂЕЊУ

Проширено издање

Бити испуњен Светим Духом

Х Е Л М У Т Х А У Б А Ј Л

Ову брошуру је написао брат Хелмут Хаубајл, проповедник у пензији. Он је аутор више књига, брошура и библијских тема под називом „Писма Јовану“ (Andreas Briefe). Ове теме су на пријемчив и разумљив начин написане као писма радозналом пријатељу Јовану (фиктивна личност), у којима аутор одговара том

„пријатељу“ на важна библијска питања. Поред овог, Хаубајл је и издавач часописа „Мисионско писмо“ (Missionsbrief), у којем се бави мисионством у свету. Брат Хаубајл много путује и проповеда по свету. Написао је још *свеску бр. 1 „Кораци ка личном пробуђењу“* и *свеску бр. 2 „Остати у Исусу“*, у којима детаљно обрађује тему о значају Светог Духа и Његовој улози у припреми за други Христов долазак за цркву последњег времена, где на основу својих сазнања и искустава, како личних тако и искуства друге браће и сестара, која је стекао проучавајући Свето Писмо и Дух пророчтва, као и другу литературу. Захваљујући Његовом љубазном одобрењу и Божјој милости и помоћи, могао сам ову литературу да преведем на српски језик и тако је учиним доступном и нашој браћи и сестрама. Нека милостиви Бог благослови све читаоце.

Преводилац

*Постоје многи драгоцени резултати
као последица живота са Светим
Духом, али такође и многи недостаци
и губици без Њега.*

САДРЖАЈ

7

УВОД

9

1. ГЛАВА

ИСУСОВ НАЈДРАГОЦЕНИЈИ ДАР

33

2. ГЛАВА

У ЧЕМУ ЈЕ СРЖ НАШИХ ПРОБЛЕМА?

59

3. ГЛАВА

НАШИ ПРОБЛЕМИ СУ РЕШИВИ

75

4. ГЛАВА

КОЈЕ РАЗЛИКЕ МОЖЕМО ОЧЕКИВАТИ?

101

5. ГЛАВА

КЉУЧ ЗА СПРОВОЂЕЊЕ У ПРАКСУ

119

6. ГЛАВА

КОЈА ИСКУСТВА ПОСТОЈЕ?

133

ДОДАТАК

КОРАЦИ КА ЛИЧНОМ ПРОБУЂЕЊУ

ИСПУЊЕНИ СВЕТИМ ДУХОМ

*Шта је био разлог који те је навео да се изненада поново
одлучиш да се интензивно бавиш темом „живети са
Светим Духом“?*

Дана 14. 8. 2011, када сам био у Кандергрунду у кантону Берн, изненада ми је постала јасна једна важна повезаност. Препознао сам духовни узрок – зашто ми као црква губимо један део наших младих. Био сам тиме јако погођен јер сам мислио и на своју децу и унучиће. Од тада се тим проблемом интензивно бавим.

Сада сам убеђен да је исти духовни разлог и за многе наше проблеме. И то за наше личне, оне у месним црквама и оне у цркви на светском нивоу: То је недостатак Светог Духа.

Ако је то разлог, онда се морамо посветити најпре Њему. Ако се узрок може отклонити или знатно умањити, онда ће многи проблеми постати излишни или ће се моћи решити.

Шта други кажу о овом проблему?

Емил Брунер (Emil Brunner), евангелистички реформистички теолог, написао је да је Свети Дух „увек мање-више био пасторче теологије“.¹

- ▶ Д. Мартин Лојд Џоунс (D. Martin Lloyd-Jones): „Ако смем слободно да изразим своје мишљење, онда је сигурно, како у прошлости тако и у садашњости, да ниједан други део Библијског веровања није толико запостављен као Свети Дух [...]. Сигуран сам да ми управо ту имамо главни узрок слабости нашег евангелистичког веровања.“²
 - ▶ Лерој Е. Фрум (LeRoy E. Froom): „Убеђен сам да је [недостатак Светог Духа] наш најгори проблем.“³
 - ▶ Двајт Нелсон (Dwight Nelson): „Наша црква је до изнемоглости развијала задивљујуће облике, планове и програме, али ако коначно не признамо наш духовни банкрот [недостатак Светог Духа], који је обузео многе од нас проповедника и одговорних вођа, нећемо се никада уздићи изнад нашег формалистичког хришћанског живота.“⁴
- Гери Ф. Вилиамс (Garrie F. Williams): „Изгледа да у свакодневном али и у црквеном животу многих ад-вентиста, Свети Дух углавном игра споредну улогу ако је уопште и има [...]. Иако је упркос томе његова улога основа радосног, привлачног и плодносног хришћанског живота.“⁵

Најпре желим да се осврнем на нека упутства која нам је сâм Господ Исус дао о Светом Духу.

- 1 Johannes Mager, Auf den Spuren des Geistes, [Lüneburg, 1999], Cover.
- 2 D.Martin Lloyd-Jones, Vollmacht, Telos-Taschenbuch Nr. 385 (Marburg 1984), 72.
- 3 LeRoy E. Froom, The Coming of the Comforter (Hagerstown, 1949), 94.
- 4 Hrsg. Helmut Haubeil, Missionsbrief Nr. 34 (Bad Aibling, 2011), 3 (Originalquelle verlegt).
- 5 Garrie F. Williams, Erfüllt vom Heiligen Geist (Lüneburg, 2007), Cover [How to be Filled With the Holy Spirit and Know it, R&H 1991].

ИСУСОВ НАЈДРАГОЦЕНИЈИ ДАР

ШТА ИСУС УЧИ О СВЕТОМ ДУХУ?

Познајеш ли Исусову најинтереснију вест? Који је задатак Светог Духа? Зашто нам је за промену карактера потребна сила споља?

Повратак „првој љубави“

Једна сестра ми је писала: „Моја пријатељица и ја смо већ трећи пут проучавале књигу '40 дана молитве и припреме за други Исусов долазак' упоредо са брошуром 'Кораци ка личном пробуђењу'. Пре него што смо откриле ове материјале, наш верски и молитвени живот није више био оно што је био на почетку. Чезнуле смо за тим, да ту, 'прву љубав' пронађемо поново. Нашле смо је и захваљујемо Богу од свег срца за то. Дивно је како наш Бог, који је пун љубави, услишава молитве и даје нам спознају како Његов Дух делује, на нас саме, али и на људе за које се молимо.“ М.С.

Исус наступа. Једна друга особа ми је писала у вези са овом литературом: „У животу сам добила велике и дуго очекиване благослове. Колико је оних верних који се осећају исто тако као и ја и још једна сестра из наше цркве, да нам је увек нешто недостајало у нашем верском животу? А сада смо искусиле како Исус улази у наш живот и почиње да нас мења. Он то чини још увек и корак по корак нас привлачи све ближе к себи.“ С.К.

Исусови ученици су се запитали: Чиме Исус врши тако велики утицај? Да ли то зависи од његове молитве? И због тога су Га замолили: „*Господе, научи нас да се молимо.*” И Исус је одговорио на њихову молбу.

Његова поука о молитви записана у Јеванђељу по Луки 11,1–13 и састоји се из три дела: молитве Оченаш, параболе о човеку који моли свог пријатеља за помоћ и као врхунац свега – трајне молитве за Светог Духа.

У параболу (стихови 5–8), неком човеку касно увече долази пријатељ у посету, а он нема ништа, шта би му понудио. У тој својој потреби он одмах одлази код свог суседа и објашњава му: „А ја немам ништа” – и моли га за хлеб. Он моли тако дуго докле не добије хлеб. Сада он има хлеба – Хлеб живота – и за себе и за свог посетиоца. Има довољно за себе, али толико и да може даље дати другоме.

Тада Исусу повезује ту параболу (проблем: Немам ништа) са молитвом за Светог Духа тако што каже: „*Зато вам кажем: Молите и даће вам се.*” (Лука 11,9. НСПМ 2010*) Затим следи...

Јединствен Исусов позив: Молите се за Светог Духа

Постоји једно посебно место у Библији на коме нас наш Господ Исус тако наглашено позива да се молимо за Светог Духа. Не познајем ниједно друго место у Библији на коме нам Исус нешто толико наглашено и толико брижно ставља на срце. То место се налази у његовој поуци о молитви у Лукином Јеванђељу у 11. поглављу, где Он десет пута наглашава да је потребно да се молимо за Светог Духа. И то у стиховима од 9 до 13: Зато вам кажем: Молите, и даће вам се! Тражите, и наћи ћете! Куцајте, и отвориће вам се! Јер свако ко моли, добија. Свако ко тражи, налази. И свакоме ко куца, отвориће се. Који би отац међу вама свом сину, [у неким преводима, као и у нашем, Вуковом преводу, овде се налазе и следеће речи: 'ако син замоли /тј. заиште, код Вука/ за хлеб, да му да камен'] ако га замоли за рибу, дао змију уместо рибе? [То је незамисливо.] Или ако га замоли за јаје, хоће ли му дати шкорпију? [То је незамисливо.] Дакле, ако ви, иако сте зли, знате да дајете својој деци добре дарове, колико ће више Отац који је на небу, да-

ти Светог Духа онима који га моле за то? *Нови савремени превод, Метафизика 2010; НСП даље у текст

Исус у овом кратком одсеку шест пута користи глагол који у основи има значење молити за нешто (молите, моли, три пута замоли и на крају моле), а онда деловање тог глагола појачава глаголом тражити, који представља активну радњу. И још два пута глаголом куцати, који такође представља активну радњу.

Зар нам он тиме не показује сасвим јасно да и ми сами морамо нешто да предузмемо за испуњење Светим Духом? Последњи глагол који има значење молити некога за нешто у грчком језику има трајни облик. То значи да се не ради о томе да се једанпут моли, него да се моли трајно, непрестано. Исус овде молитву не представља само усрдном него очекује да та молитва буде и стална. Сасвим је сигурно да он овим наглашеним позивом жели да у нама пробуди чежњу за Светим Духом.

У књизи Христове приче о томе пише: „Бог није рекао: Молите се само једном и даће вам се. Он нас позива: Молите! Истрајавајте неуморно у молитви. Стална молитва даје молиоцу озбиљнији духовни став и даје му да још више чезне за оним што жели да добије.”⁶

Исус онда износи три примера, који нам јасно показују да је објашњени поступак чак и за грешне земаљске очеве незамислив. Тиме жели да нам каже да је то за нашег небеског оца још више незамисливо – да нам не да Светог Духа ако Га молимо за Њега. Исус жели да нам да сигурност да ћемо добити Светог Духа ако се за њега молимо на одговарајући начин. Користећи ова и друга обећања, можемо да се молимо у вери и да будемо сигурни да смо оно за шта се молимо већ примили (1. Јованова 5,14.15; опширније о томе у 5. глави).

Овај наглашени позив нам показује да је Исус убеђен да нама недостаје нешто веома важно ако се упорно и стално не молимо за испуњење Светим Духом. Он нам јасно скреће

6 Ellen G. White, *Christi Gleichnisse*, 108 [*Christ Object Lessons* 145.3 egwwritings.org].

пажњу да нам је Свети Дух потребан по сваку цену, и жели да ми стално примамо благослове Светог Духа.

Овај део његове молитвене поуке његов је јединствен случај. Свети Дух је највећи Божји дар, дар који са собом доноси све друге дарове. Овај дар је Исусов крунски дар Његовим ученицима и јасан доказ Његове љубави. Мислим да добро можемо да схватимо да један овако вредан дар нико неће штедети. Ако смем на овај начин да се изразим: Свети Дух неће бити понуђен као на распродаји. Биће дат само онима који свој живот предају Исусу, који живе живот потпуно предања (Јован 15, 4.5). А потпуно предање се изражава:

- ▶ чежњом за Богом (ко је један – Јован 7,37);
поверењем у Бога (Који ме верује, као што писмо рече – Јован 7,38);
- ▶ потпуним предањем као последицом нашег поверења у Бога (да своја тела дате као жртву живу, свету, угодну Богу – Римљанима 12,16; НСП – М. 2010);
- ▶ слеђењем Бога у свему (онима који се њему покоравају – Дела 5,32);
- ▶ предањем сопственог пута, слеђењем Божјег пута и то признањем у складу са Божјом вољом (покајте се и да се крстите – Дела 2,38);
- ▶ непланирањем да се чини нешто неправедно (Да сам видео у срцу свом безакоње, не би ме услишио Господ – Псалом 66, 18);
- ▶ препознавањем и признањем наше највеће потребе (а ја немам ништа – Лука 11,6; директан превод из брошуре);
- ▶ непрекидном молитвом за Светог Духа (Лука 11,9–13).

Зар у Божјим очекивањима које Он има према нама не видимо сасвим јасно драгоценост овог дара? Ако размислимо о свим овим условима, вероватно ћемо код себе установити недостатак Духа. Ја сам се навикао да се свакодневно молим за жељу, да се молим за Светог Духа и то у вези са обећањем

у Јеванђељу по Јовану 7,37. „[...] ко је жедан нека дође к мени и пије.”⁷

Можемо да се молимо: „Господе Исусе, сагласан сам у потпуности са свим условима за примање Светог Духа. Молим те од срца да их сада – за данас – испуниш у мени.” Наш дивни Бог нам чак помаже и у испуњењу услова.

Свети Дух је извор сваког испуњеног живота

Шта каже сам Исус о разлозима свог доласка на ову земљу? Он је рекао: „[...] ја сам дошао да имају живот и да га имају у изобиљу.” (Јован 10,10б; Чарнић). Исус жели да ми већ сада добијемо овај нови живот и да га наставимо након Његовог поновног доласка у сасвим другачијој димензији, као вечан у Божјем царству.

И он нам каже да је извор тог испуњеног живота у ствари Свети Дух: „[...] ко је жедан нека дође к мени и пије. Ко ме верује као што писмо рече, из његова тела потећи ће реке живе воде. А ово рече за Духа [Светога][...]” (Јован 7,37–39)

Реке живе воде – зар то није добро поређење за живот у пунини?

Да ли нам је Исус у свом земаљском животу дао одговарајући пример?

Ми знамо да је Исус зачет у утроби своје мајке Марије, преко Светог Духа. (Матеј 1,18) Такође, знамо да се Он након свог крштења молио, „И сиђе на њ Дух Свети у телесном облику као голуб [...]” (Лука 3,22). Да ли је за њега под тим условима било такође неопходно да сваки дан прима Светог Духа?

Да цитирам Е. Г. Вајт:

⁷ Веома је драгоцено молити се у вези са обећањима. Ко жели да се о томе још ближе информира, нека више пута прочита 5. главу.

„Сваког јутра је Исус имао везу са својим небеским Оцем. Од кога је свакодневно примао свеже крштење [испуњење] Светим Духом.“⁸

У Делима апостолским пише: „За посвећеног Божјег сарадника узвишена утеха крије се у сазнању да је чак и Христос у време свог живота на земљи, свакога дана тражио од Оца свеже залихе неопходне благодати.“⁹

Исус нам је тиме заиста био прави пример. Зато морамо да се запитамо: Ако је Исусу Свети Дух био свакодневно неопходан, зар мени и теби није неопходније потребан?

Апостол Павле је потпуно схватио Исусову жељу јер он у својој посланици цркви у Ефесу потврђује у 1. глави у 13. стиху да су они када су постали верни, запечаћени Светим Духом. У Ефесцима посланици 3,16–17 опомиње их да буду јаки (утврђени) у Духу. А у 4,30 опомиње их: „*И не ожалошћавајте Светога Духа Божјег.*“ У Ефесцима 5,18 захтева као опуномоћени апостол од верних у Ефесу, а тиме и од нас: „[...] *него се још испуњавајте Духом.*“ Или „испуњавајте се Духом стално, увек изнова“.¹⁰ Видимо да нам је такође и онда када смо при новорођењу примили Светог Духа, по правилу ипак потребно свакодневно освежење Духом. За духовни живот сваког хришћанина значајно је да буде свакодневно испуњен светим Духом.

У вези са Ефесцима 5,18 у Библијској поуци пише следеће: „Шта значи крштење Духом? У Делима 1,8 Исус је то лично објаснио сличним изразима. У Делима 1,5 записано је: *‘Ви ћете се крстити Духом Светим’*; у Делима 1,8: *‘Кад сиће Дух Свети на вас.’* Бити крштен значи бити у потпуности урођен у нешто, обично у воду. Тај чин обухвата целу особу. Крштење Светим Духом значи бити потпуно под утицајем Светог Духа, потпуно „испуњен Духом“. (Ефесцима 5,18.) То није искуство „једном и заувек“, већ оно које је потребно стално обнавља-

8 *Signs of the Times*, November 21, 1895. Abs. 3

9 Е. Г. В.: *Апостолска црква – Христовим трагом*, Препород, Београд, 2004, стр. 37, 38 (56).

10 Издавач: Werner E. Lange, Unser größtes Bedürfnis (Lüneburg, 2011), 42.

ти.”¹¹ То нам Апостол Павле у Ефесцима 5,186 појашњава временском формом грчког глагола испунити.

Исусове опроштајне речи и Свети Дух

Исус је желео у опроштајним речима да својим ученицима пренесе радост и наду, поруком да ће уместо њега доћи Свети Дух. Он им те задатке представља у Јованом Јеванђељу 16,7–14: „Него вам ја истину говорим: боље је за вас да ја идем; јер ако ја не идем, утешитељ неће доћи к вама; ако ли идем, послаћу га к вама. И кад он дође покараће свет за грех, и за правду, и за суд; за грех дакле што не верују мене; А за правду што идем к оцу својему; и више ме нећете видети; а за суд што је кнез овога света осуђен.”

Ново корисно решење

Исус је рекао својим ученицима нешто зачуђујуће: „боље је за вас да ја идем”. То значи, да нам такво ново решење, Он преко Светог Духа у нама, нуди предност у односу на Његово лично присуство. На тај начин Он није ограничен телом, него увек може бити присутан код сваког човека без обзира на то где се он тренутно налази.

Из неверства и маловерности ка вери у Исуса

Свети Дух има улогу да отвори очи свету. Није ли свет у извесном степену продро и у цркву Божју? Свети Дух отвара очи свету, али је Он такође једини који и Лаодикеји може да отвори очи.

Он у људима света буди чежњу за Богом, а у млаким хришћанима чежњу за блиску везу са Исусом. Јер нам Он указује на онај грех, који је узрок свих осталих грехâ, за грех дакле што не верују мене. Верујеш ли ти у Исуса? Срж веровања је поверење. Знак да ми заиста верујемо Исусу и имамо поверење у

11 Библијска поука, Исусове поуке, 17.7.2014.

њега јесте да Му се потпуно поверимо. Овде се ради о нашем потпуном предању и спремности да Га следимо у свему.

Исус је рекао: „Он ће показати људима шта је грех, шта је правда и шта је суд. Грех се огледао у томе, да ме они одбацују.“ (Јован 16,8.9) У чему се показује одбацивање Исуса, препознајемо најлакше у тексту: „*За грех дакле што не верују мене.*“

Морис Венден (Morris Venden) написао је: „Вера значи учинити се зависним од другог. На библијском језику реч вера је вероватно најближа појму поверити се јер садржи мисао да контролу над својим животом препустимо [поверимо] Богу.“¹²

Из тога препознајемо чињеницу да се основни грех, коме следе сви други греси, огледа у томе да се нисмо у потпуности поверили Исусу и да не живимо у потпуној оданости Њему.

Спасен и праведан кроз веру

Он нам такође отвара очи за Христову праведност. Када се Исус вазнео на небо, Његова жртва је прихваћена од Оца. Тиме је немогуће постало могуће, да Бог покаже љубав и истовремено буде праведан. Свети Дух жели да нам отвори очи за најдрагоценију размену: Исус преузима целокупну кривицу од свих оних који су Му се потпуно поверили и поклања им своју праведност. То је главна наука Светог писма, оправдање вером.

¹² Morris Venden, *95 Thesen über die Erlösung aus dem Glauben* (Lüneburg 2009), *40/95 Theses on Righteousness by Faith* (PPPA 2003).

Свети Дух нам показује Божју алтернативу

Свети Дух нам такође отвара очи да је кнез овога света већ осуђен. Сотона је избачен с неба, а коначан крај му управо предстоји. Зато ако смо у Христу, он нам не може ништа, осим ако му Бог да ограничено одобрење. Ако Бог то и учини, онда је то за наше добро и не превазилази наше могућности подношења (Римљанима 8,28 и 1. Коринћанима 10,13). Божја реч нам у 1. Јовановој 5,18 каже: „*Ми знамо да ниједан који је рођен од Бога не греши, него ко је рођен од Бога, тога он чува и зли га се не дотиче*“ (Die Bibel, Deutsche Bibelgesellschaft, 1999). Исус жели да нас заштити од греха и од сотониних напада.¹³

Са друге стране, Свети Дух жели да отвори очи свим људима о томе да долази суд. Нико не може да избегне тај суд. Свакако да није Божја намера, да указивањем на суд плаши људе и тиме их доводи до вере. Ипак ће сазнање о долазећем суду многим људима дати импулс који ће их покренути на промену. Бог не би био праведан када нам не би поштено и отворено показао алтернативе које нам стоје на располагању. Он жели да нам помогне да донесемо праву одлуку.

Поклања разумевање истине

Свети Дух ће нас водити кроз целу истину јер нас Он жели ослободити од свих погрешних схватања, заблуда и обмана. Он нас такође и преко нас самих води до истине да бисмо уз Божју помоћ, где је год то неопходно, могли да извршимо потребну промену курса.

Отвара разум за схватање будућности

Свети Дух има задатак да нас упозна са оним што ће се догодити у будућности. А и сам Исус је нпр. у Матеју 24 сасвим јасно говорио о будућности. Али Свети Дух има задатак да нам да још већу светлост о будућности. Ако Му дамо простор, Он

¹³ Ова тема је јако добро објашњена у књизи: *40-Tage-Buch von Dennis Smith Nr. 2: „Vertiefung deiner Gottesbeziehung“*, Kapitel 4.

нам онда може отворити и пророштва. Зар није задивљујуће да се свих седам посланица из Откривења Јовановог 2 и 3 завршавају истим Исусовим позивом: „*Ко има ухо нека чује шта говори Дух црквама.*“ (Откривење 2,7 и др) Такође и нама, цркви последњег времена, Исус упућује овај позив, да будемо послушни Духу Светом. Да ли ми то заиста и чинимо?

Чини Исуса величанственим за нас

Свети Дух ће прославити Исуса. Ако смо испуњени Светим Духом, Исус ће за нас бивати постепено све драгоценији и све величанственији. Тако ће у нама настајати ново и све веће поштовање према Исусу.

Сила кроз Светог Духа

Ово указивање на службу Светог Духа Исус је изрекао у свом опроштајном говору. А при самом растанку је додао још и ово: „*Него ћете примити силу кад сиђе Дух Свети на вас; и бићете ми сведоци и у Јерусалиму и по свој Јудеји и Самарији и тја до краја земље.*“ (Дела апостолска 1,8) Још један даљи задатак Светог Духа огледа се у томе да нам поклони силу да уопште и можемо да водимо живот Исусових сведока.

Сила је такође потребна за, у нашем времену, веома неопходне промене начина живота. Дон Макинтош (Macintosh) вођа програма за нови почетак (Newstart Programms) у Вајмару (Weimar) у САД-у, написао је: „Оно што је нама потребно, информација је о здрављу повезана са силом да то спроведемо у праксу. Ради се о сили која може да нас мења.“¹⁴ Овде се ради о сили јеванђеља, или још директније – о сили Светог Духа.

Могли бисмо да напоменемо и многе друге драгоцене благослове Светог Духа, али би то у овом тренутку било превише, једино је важно да нас очекује богат Божји благослов.

14 David Fiedler, *D`Sozo* (Remnant Publikations) Forword.

Четвороструко дело Светог духа

Сажето речено: Кроз Божју реч можемо да разликујемо четири главна подручја службе Светог Духа. Прво и друго подручје – спознавање греха и спознање Исуса, спознање да ми је потребан спаситељ и да му се морам потпуно предати – описују Његово деловање на свим људима. Треће и четврто подручје – родови Духа и дарови Духа – показују Његово деловање у посвећеним Исусовим следбеницима.

Елементе пробуђења спровести у дело

Већ дуже време се молимо за пробуђење, али се не ради само о томе да се молимо за пробуђење, него, како је написао Марк Финли (Finley), да елементе пробуђења спроведемо у дело.¹⁵

Пробуђење цркве зависи од пробуђења сваког њеног појединца. Могу ли да те крајње озбиљно позовем да кренеш корацима ка личном пробуђењу? То ће водити многе ка снажном и испуњеном животу.

Исус и „луде девојке“

Исус је рекао лудим девојкама: „Не познајем вас.“ Због тога их није пустио да уђу на свадбу, тј. у царство Божје, а разлог је био – недостатак уља. То је симбол за недостатак Светог Духа у њиховом животу. Е. Г. Вајт је на то написала: „Ознака ‘пет лудих’ у ствари описује карактере оних људи, који нису силом Светог Духа доживели праву промену срца.”¹⁶ Сви ми имамо грешну природу и због тога смо сви мање-више себични, али је чињеница да и патимо због те себичности. Пошто себичњаци неће ући у царство Божје, неопходна је промена карактера. Реч Божја нам показује да свако може доћи к Исусу онакав какав јесте, али такође сазнајемо да нико не сме и остати такав ка-

¹⁵ Mark Finley, *Belebe uns neu*, 25.

¹⁶ *Bilder vom Reiche Gottes*, 334.335 Hervorhebung durch den Autor – Review and Herald, 19.8.1890.

кав јесте. Да наведемо само један пример: када се један лопов обрати, он не може и неће наставити даље са својим крађама.

Обрати пажњу на то да „пет лудих девојака“ нису познавале Бога због тога што свој живот нису повериле деловању Светог Духа.

„Наше спасење не зависи од тога колико знамо него од тога кога познајемо [...]. (Јов. 17,3.9) Оно што знамо је важно, али без нашег личног спасоносног односа према Исусу, бићемо заведени и на крају изгубљени [...] Знање о Богу које је само на нивоу разума, није исто што и дубоко унутрашње поверење које излази из срца.”¹⁷ Присан спасоносни однос са Исусом доводи нас до тога да Му будемо све сличнији. Он нас води ка позитивној промени карактера, ка животу у пунини (Јован 10,10; Ефесцима 3,17; Колошанима 2,10) и ка животу у радости (Јован 15,11).

То је за Исуса сигурно био важан основни разлог да нам упути тако интензиван позив трајног карактера да се трајно молимо за Светог Духа.

У следећем делу нам Исус показује важна гледишта о томе како сила Светог Духа мења наш карактер.

Исус о Светом Духу у параболи о квасцу

У овој параболи Исус нам показује силу Светог Духа која човека може да препороди. Када се чита ова парабола, најпре се уопште и не помишља да би се ту могло радити о Светом Духу. Ову параболу читамо у Лукином Јеванђељу 13,20–21 (Чарнић):

„И опет рече: чиме ћу упоредити царство Божје? Оно је слично квасцу који је жена узела и помешала у три сата брашна док све није ускисло.“*

Квасац се користи при припремању и печењу различитих врста хлеба. Ако се квасац дода у брашно, он изазива процес

17 D. Smith, *40 Tage, Vertiefung Deiner Gottesbeziehung*, (Wien, 2013), 112 / 40
Days – Prayers and Devotions to Revive Your Experience With God (R&H, 2011), 61.

врења, а врење изазива да тесто буде рахлије. Тиме се хлеб чини пријатнијим за наш укус.

Исус нам овом сликом жели објаснити одређене принципе Божјег царства. Суштина је у величанственом процесу који започиње као мали, али затим води ка једном задивљујућем крају јер на крају пише: док све није ускисло. Исус жели да у нас уместо себичности угради свој живот несебичне љубави.

Е. Г. Вајт пише: „Прави доказ да Бог у нашој средини чини стварно пробуђење биће промена која ће се десити у нашим животима.”¹⁸

Мислим да Исус овде, с једне стране, жели да покаже утицај јеванђеља на свет који је започео као мало дело, али ће на крају продрети у цео свет.

С друге стране, показује нам, како Божанска сила Светог Духа делује у нашем животу. Јер нам Он каже у Луки 17,20–21:

„[...] царство Божје неће доћи да се види; нити ће се казати: ево га овде или онде; јер гле, царство је Божје унутра у вама.”

Царство је Божје тада било међу њима у особи Исуса Христа. Исус персонификује Божје царство, а сотона царство зла. Царство Божје започиње у нама, прихватањем Исуса за нашег Господа и спаситеља (Јован 1,12 и Откривење 3,20). Ако останемо у Њему и Он у нама, тада Његовим доласком за нас започиње видљиво Божје царство. У овом тренутку ћемо ипак разматрати развој Божјег царства у нама кроз Исусов боравак у нама. А Исус може да станује у нама само кроз Светог Духа. Постоје и друга важна сазнања у овој параболи.

Сила која мења делује тихо

Квасац је: „Слика преображујуће силе Божје милости која препорођује [...] ова обнављајућа сила мора доћи од Бога; само Свети Дух може постићи такву промену.”¹⁹

18 Ellen G. White, *Das bessere Leben*, 120.

* сат-мера 7,33 Литра

19 Ellen G. White, *Christi Gleichnisse* (Hamburg, 1966), 67, 68 / *Christ Object Lessons* 95,3+96, egwwritings.org

Овде се ради о једној унутрашњој сили која прожима све и може потпуно да препороди. На тај начин Бог жели да позитивно промени наш карактер. Ова промена карактера је веома важан сигнал. Да поновим: „Прави доказ да Бог у нашој средини чини стварно пробуђење биће промена која ће се десити у нашим животима.“²⁰

Свето Писмо нам показује да је прво примање Светог Духа понекад било пропраћено видљивим или чујним манифестацијама.

„Квасац је слика преображујуће силе Божје милости која препорођује [...] ова обнављајућа сила мора доћи од Бога; само Свети Дух може постићи такву промену.“

Али промена нашег карактера, под условом да смо испуњени Светим Духом, догађа се потпуно тихо све док једном не схватимо да се код нас нешто променило у позитивном смислу.

Е. Г. Вајт: „Квасац који је невидљиво прикривен у брашну прожима и ускисне све. Исто тако неприметно, тихо и непрекидно, Свети Дух жели да делује у нашем животу. Под Његовим утицајем се природне склоности ублажавају и побеђују. Осим тога, усађују се нове мисли, нова осећања и нове побуде, а наше духовне силе се усмеравају на нове путеве. Савест се буди, нашем карактеру се дарују нове силе, које нас оспособљавају да служимо Богу на прави начин и потпуно верно.“²¹

Зашто нас наш Бог мења тако тихо, тако неприметно, све док не приметимо резултат? Да ли је за промену неопходно време тишине, као и за поновно оживљавање природе након зиме? Снажна дрвета, као нпр. храст, расту по правилу полако. Проверава ли Бог на тај начин такође и то, да ли ми заиста чезнемо за Светим Духом? Испитује ли Бог тако нашу веру?

20 Ellen G. White, *Das bessere Leben*, 120.

21 Ellen G. White, *Christi Gleichnisse* (Hamburg, 1966; 69 / *Christ Object Lessons*, 98 egwwritings.org)

Сила која мења наш карактер мора да дође споља. Она се не налази у нама самима.

Прво морамо да схватимо: „Човек се не може сам од себе променити упркос великом напору воље јер његова сила једноставно није довољна за то. Пре него што се брашно промени у својој унутрашњости, мора му се додати квасац. Дакле, нешто што долази сасвим споља.”²² Ово је сасвим одлучујућа тачка јер нам ту Исус указује да нам је за промену карактера неопходна сила која долази споља. Зар да код тако одлучујуће ствари не помислимо на Исусове речи: „Јер без мене не можете чинити ништа.” (Јован 15,5)

Ово Исусово важно упозорење се налази у директној супротности са највећим делом онога што се данас учи. Свеједно да ли у хуманизму, езотерији, људској филозофији, или у неким подручјима педагогије, увек изнова се наглашава да се сила за наш развој налази у нама самима. Само је потребно да је на овај или онај начин пробудимо. Ту поново видимо превару последњег времена. Да размислимо мало о појму ‘самоостварење’. Апостол Павле пише о себи, а то важи и за све нас: „Јер знам да добро не живи у мени [...]” (Римљанима 7,18) Какав резултат „самоостварења” би могао бити под оваквим околностима? То можемо да прочитамо у Другој посланици Тимотију 3,1–8: „[...] да ће у последње дане настати времена тешка.” (У другим преводима: лоша, зла времена – примедба преводилаца). Себичност влада. Код нас није реч о „самоостварењу” него о Христовом остварењу. Ради се о томе да Христос кроз Светог Духа живи у нама и да нац мења на позитиван начин.

Једна сестра је након читања брошуре „Кораци ка личном пробуђењу” написала: „То је једноставно величанствено. Мој лични став према Исусу је постао много јаснији, у Њему сам нашла своју праву вредност.”

Ми не поседујемо у себи неопходну силу за промену карактера, она мора да дође споља. Из тог разлога нам је Исус

22 Ellen G. White, *Christi Gleichnisse* (Hamburg, 1966), 68 [COL 96].

тако јасно скренуо пажњу у Јеванђељу по Луки 11,9–13 на то да се молимо за Светог Духа, у ствари да се непрекидно молимо за њега. Исус је у свом земаљском животу свакодневно примао Светог Духа. Зато је то за нас још неопходније.

Када размишљам о томе шта нам Бог свакодневно дарује кроз Светог Духа, онда помислим да тај наш предивни Бог сваког јутра жели да нас загрли.

Е.Г. Вајт пише следеће у вези са овом параболом: „Целокупно васпитање и образовање које свет може да пружи не може једно пропало дете греха променити у дете неба. Преображавајућа сила мора доћи од Бога; само Свети Дух може да постигне такву промену. Свако ко жели да буде спасен, свеједно да ли је на високом или ниском положају, да ли је богат или сиромашан, мора се покорити деловању ове силе.”²³

Ово сазнање има важно практично деловање. Може ли жена да промени карактер свога мужа или обрнуто? Сигурно да не. Али сада много боље разумем Божја упутства у Првој Петровој посланици за брачне парове: „Пример вашег живота ће их више осведочити него све речи. Биће придобијени за Бога када виде како ви примерно и са страхопоштовањем живите пред Богом.” (3,1–2) У 4. стиху се говори о „непролазној лепоти љубазног и тихог срца, што Бог веома цени [...]”

Под одређеним околностима се морамо запитати: какав су утицај до сада имале моје речи? Ако живимо „у љубазности и доброти срца” (стих 4) и молимо се кроз Светог Духа за супруга (супругу, дете), тада можемо да гајимо и већа очекивања. Од нас се захтева да се молимо Богу Духом Светим (Јуда 20). Неко је сав срећан пре кратког времена написао: „Када сам се потпуно предао Исусу, Бог је мој живот за само месец дана комплетно променио.”

Зар онда не би требало ова сазнања много више узимати у обзир у процесу васпитања? Е. Г.Вајт је написала: „Учи

23 Ellen G. White, *Christi Gleichnisse* (Hamburg 1966), 68 [COL 96].

* Преведено из: Die Bibel Die Gutte Nachricht, Deutsche Bibelgesellschaft, Stuttgart, јер ниједан наш превод не изражава мисао у духу текста који је дао аутор.

своју децу да је за њих велика предност да сваки дан при-
ме крштење [испуњење] Светим духом.”²⁴ Зар да не учимо
и малу децу да се моле: Оче небески, помози ми да те данас
следим у свему и даруј ми свог Светог Духа.

Сер Винстон Черчил (Winston Churchill), премијер Велике
Британије, за време Другог светског рата, наводно је једном
рекао: „Овладали смо свим стварима осим једног изузетка; а
то је човек.” Да, то је тако. Човек се не може из основе променити
само једноставним утицајем споља. Зато је неопходно
потребна сила одозго. Ради се о сили Божјој, која само кроз
Светог Духа може да буде делотворна у нама.

Дакле, да утврдимо: „Преображујућа сила која мења наш
карактер мора се прихватити из спољашности. Осим тога,
Божја реч нам ту каже да се унутрашњи човек обнавља из
дана у дан (2. Коринћанима 4,16). То је толико одлучујуће да
је потребно свакодневно, одмах ујутру, молити се у вери за
Светог Духа да бисмо Га примили.

Свети Дух започиње своје деловање у нашем срцу и онда делује споља

Још једна изузетно важна поука, коју је Исус изрекао о
Светом Духу у параболи о квасцу, јесте следећа (цитирам из
књиге Христове Приче): „Када је квасац умешан у тесто , он
делује изнутра према споља. Исто тако милост Божја мења
наш животни пут, обнављајући наше срце. Сама спољашња
промена није довољна да би се неко помирио с Богом. Многи
покушавају да се промене тиме што напуштају понеку лошу
навику надајући се да ће тако постати Хришћани, што је по-
грешан почетак. Ми морамо отпочети променом срца.

Само исповедати науку или примити истину у срце две су
сасвим различите ствари. Само чисто познавање науке није
довољно, ми га можемо поседовати а да се смер наших мисли
не мења. Срце се мора обратити и посветити. Ко покушава да
држи заповести из осећања одговорности јер се то од њега

²⁴ Ellen G. White, *Child Guidance*, 68.4 (egwwritings.org).

захтева или очекује, неће никад окусити радост, коју доноси послушност. Он у ствари и није послушан. Докле год Божје захтеве сматрамо теретом јер су они супротни нашим људским склоностима, дотле ми уопште не водимо хришћански живот. Права послушност долази изнутра.”²⁵

Ралф Лутер (Ralph Luther) пише о томе:

„Исус одлучним речима одбацује да призна за верност чисто унутрашње религиозно држање, које не мења из коре-на практичан живот.”²⁶

У књизи Исусов живот читамо:

„Свети Дух је дах духовног живота у души. Давање Духа је давање Христовог живота. Он испуњава примаоца Христовим особинама. Само они који су тако поучени од Бога, у којима делује Свети Дух и у чијем животу се испољава Христов живот, треба да стоје као представници људи и служе за добробит цркве.”²⁷

Из ове драгоцене Христове поуке о Светом Духу можемо да закључимо следеће:

- ▶ Сила која мења делује кроз Светог Духа сасвим неприметно, често приметимо тек резултат тог деловања.
- ▶ Сила која мења живот мора да дође у наш живот споља.
- ▶ Сила која мења почиње своје деловање у нашем срцу, а одатле делује према споља.

Воема радо препоручујем књигу *Христове приче* (*Christ's Object Lessons*, 7. глава). Та књига ми је много помогла.

Исусова последња порука: „Слушајте Светог Духа”

Да ли знамо која је Исусова последња порука коју је изрекао својој цркви последњег времена из своје небеске славе?

25 E.G.W. *Christi Gleichnisse*, (Hamburg 1966), 68/69(Engl. COL).

26 Ralf Luther, S.71.f, цитирано у O. S. von *Bibra*. *Der Name Jesus* (Wuppertal, 1964) 98.

27 E. Г. В.: *Чезња века*, Препород, Београд, 2011. год стр. 805) 695), последњи део текста у енглеском гласи: „[...] and in whose life the Christ – life is manifested are to stand as representative men, to minister in behalf of the church.” Исто значење има и у немачком преводу.

„Ко има уши нека чује шта говори Дух црквама.“ (Откривење 3,22) Исус позива свакога од нас да будемо послушни Светом Духу, и ми то желимо да чинимо.

Променити мене!?

Да ли Исус може и мене тако да промени? Узмимо за пример једну дивну уметничку слику . Њена вредност не потиче пре свега од састава употребљеног материјала. Само мало боја, које су можда чак и слабијег квалитета, могу се у рукама доброг мајстора формирати у скупоцену слику. Ми поседујемо грешну природу, али је важно да се и тај „материјал“ обрађује руком великог уметника.

Исус има и жељу и могућност да то учини. Он може од тебе и од мене да начини нешто себи на славу. Предај се добровољно у Његове руке свакодневном потпуном приврженошћу и моли се у вери за Светог Духа. Бићеш задивљен, шта Он све може да учини за тебе и кроз тебе.

Ево уз то још једне илустрације... Један стари просјак је свирао на својој виолини на лондонском мосту. У његовом старом шеширу се налазило само неколико новчића када је прошао неки човек, који се изненада вратио и рекао му: „Дајте ми мало вашу виолину.“ Затим је засвирао тако дивно на тој виолини да су сви људи стали и слушали. Тако је изазвао прави хаос у саобраћају. Пролазник се звао Николо Паганини, највећи виолиниста свог времена. И ти имаш избор, или ћеш сâм у свом животу „свирати прву виолину“ или ћеш је дати у руке великом мајстору.

Учитељица и ученици искусили су силу Божју

Када је пре око годину дана у мојој цркви дељена брошура „Кораци ка личном пробуђењу“ аутора Х. Хаубајла, ја сам је прочитала у веома кратком времену. Већ за време читања сам имала више искуства са Богом него икада раније и то ме је задивило и одушевило.

У додатку брошуре сам наишла на следеће упутство: „Педагошким истраживањима је доказано да је неопходно једну

овако одлучујућу тему за наш живот прочитати од шест до десет пута да би се могла потпуно разумети."

Те охрабрујуће речи ме нису више остављале на миру: „Пробај барем једном, резултат ће те осведочити."

То сам хтела да доживим и већ код трећег читања ме је тако дирнуло да сам осетила велику љубав према нашем Спаситељу, за чим сам чезнула целог свог живота. Прочитала сам је шест пута, једно за другим, у року од два месеца и постигнути резултат је показао да се исплатило.

Било је као да сам могла осетити како то мора бити када нам се Исус приближава, а ми можемо да гледамо у Његове чисте, милостиве брижне очи. Од тада нисам хтела да ми икада више та радост у нашем Спаситељу недостаје.

Одмах након буђења већ чезнем за јутарњим богослужењем, да коначно поново доживим заједницу са Богом. Прекко дана сам се молила тихом молитвом, да Свети Дух води моје мисли при разговорима, да ми помаже да живим примерним хришћанским животом и да истину пренесем другим људима.

Ако је неко дете било жедно и гладно пажње и понашало се у складу са тим, Бог му је поклањао силу и мудрост како да поступа. Од тада су радни дани били испуњени Божјим присуством. Он ми буквално помаже у свакодневним обавезама. Од тада се молим сваког јутра, а такође и касније за испуњење Светим Духом. То је као да сте се приближили небу и окусили како је лепо бити тамо.

За време читања брошуре дошла ми је мисао да би то искуство могла да поделим са својим ученицима. Предајем ученицима узраста 10–15 година у нашој адвентистичкој приватној школи „Илија” у Лустенау, Форарлберг (Vorarlberg). Тако сам се молила Богу да ми да повољну прилику за то. Убрзо затим се догодило једно од мојих најлепших искустава о томе како Свети Дух делује на срца младих.

Тринаестогодишњи силеција и Свети Дух

Доживљај је започео годину дана пре него што сам упознала литературу о Светом Духу. У нашу школу је дошао један нови ученик и за само неколико дана се наша оаза мира претворила у простор грубог насилништва. Дечак је тада имао 13 година, био је највећи од све деце у школи и, у складу са тим, најснажнији. Изгледало ми је да је много тога што је у току школске године урађено и донело лепе родове нестало као дланом о длан.

Дозволимо му да нам он сам исприча: „Када сам дошао у моју садашњу школу нисам могао да знам шта ме све у њој очекује. Већ другог школског дана сам дозволио да будем провоциран, и изведен из такта. Започео сам тучу са једним учеником. Ударио сам га иако је био прилично слабији од мене, грдио сам га и желео да ми никада више не изађе на очи.

Касније сам увидео своју грешку и извинио се, као што сам то увек до сада и чинио. Осим тога, имао сам и један разговор са директорицом. Следећих месеци у мени је почео да се одвија један процес. Пошто сам син проповедника, било је прилично невероватно да је овај процес тек сада стварно започео. Почео сам да проводим више времена са Исусом.“

Мислила сам да је том дечаку потребна посебна наклоност. Он је схватио своју грешку, покајао се и покушао изнова, али сопственим снагама није могао да постигне трајан успех. На почетку једва да је прошао неки дан, а да он није био увучен у неку тучу, међутим временом се стање побољшавало.

По његовом мишљењу, молитве су га након шест месеци довеле ближе к Богу. У међувремену је и он сам већ почео да се моли Богу за силу, и напади љутине и силецијске реакције постале су све ређе.

Након једанаест месеци које је провео код нас, могла су се приметити и већа побољшања. Али свој бес, испаде вређања и своје песнице још увек није имао под трајном контролом.

То је било сасвим природно, он је покушавао да победи сопственом силом и разумом и то му је некада успевало боље, некада уопште није. Наше молитве су покренуле нешто, али

наш став још увек није био одговарајући и недостајала нам је обнављајућа сила Духа.

Чему користи то што неко сагледа своју грешку, покуша да укроти свој бес, а следећег тренутка ипак поново зада ударац? Када сам схватила да сам исцрпла сву своју мудрост, дошла ми је до руке горепоменућа брошура. Дошла је баш у право време, тада сам схватила шта је то што нам, заправо, недостаје – сила Светог Духа. Ми Га чак ниједном нисмо ни молили да нам помогне.

Пошто сам и ја сама била дирнута поруком из брошуре „Кораца ка личном пробуђењу“, охрабрила сам се да питам тог дечака, да ли се он икада молио за Светог Духа. Не, није. Тада сам покушала да га заинтересујем за брошуру, али му је нисам дала, било је важно да је он сам пожели, што је ускоро и учинио.

Ово су његове речи: „У новембру 2012. године, моја учитељица ми је дала књижицу ‘Кораца ка личном пробуђењу’. Одмах сам вредно почео да је читам. У то време ми деловање Светог Духа заиста није било познато.“

За само један дан је просто прогутао скоро цела прва два поглавља. Када је завршио са читањем, питао ме је који пут је ја већ читам. И он је одмах започео да је чита још једном с намером да је тачно онолико пута прочита колико и пише у самој брошури – од 6 до 10 пута.

Од тада се много тога променило... И од децембра 2012. године се више није догодила ниједна кавга или туча, то нисам могла да схватим. Дечаки које је он скоро свакодневно тукао постали су његови пријатељи и надаље су били сложни и дружили се међусобно.

Он је постао сасвим другачији, љубазан и чак предусретљив. У његов немиран дух уселила се нека врста мира. Да ту Бог делује могу да потврде и други ученици. Свакодневно су се могли приметити плодови. На славу Богу, могу да напоменем да се дечак крстио у јуну месецу 2013. године. Ако то није био Свети Дух на делу...

Мислила сам да ја могу да изађем на крај са једним дететом... И да га могу уразумити. Стрпљење, наклоност и стални

разговори то ће већ моћи да обаве, али то није могло да доведе до трајног резултата. Ту је морао Бог да се умеша и делује, да ме научи, да је Његов Дух тај који једини може немогуће учинити могућим.

Ако тај дечак једног дана буде на Небу, онда знам да је, у ствари, Бог тај који га је довео на прави пут. Када сам схватила да сам исцрпла сву своју мудрост и коначно схватила да ја не могу да га усмеравам, тада се Бог радикално умешао и започео да ради на њему. Охрабрује ме то када видим да за Бога не постоје безнадежни случајеви.

С.П.

Молитва: „Оче небески, хвала ти за Исусов усрдан позив да се молим за Светог Духа. Жао ми је због губитака који су настали услед недостатка Светог Духа. Потребна ми је Његова божанска подршка да би Исус био већи у мом животу. Не постоји ниједно подручје у мом животу у коме ми Његова помоћ није потребна. Хвала ти што Свети Дух може да промени мој карактер и да ме тако учини подобним за небеско царство. Предајем се теби са свиме што јесам и што имам. Хвала ти што ме прихваташ и благосиљаш. Помози ми, молим те, да растем у спознању Светог Духа. Амин.“

У ЧЕМУ ЈЕ СРЖ НАШИХ ПРОБЛЕМА?

*Постоје ли неки духовни узрок?
Да ли је то недостатак Светог Духа?*

Разлози недостатка

Одговор Библије је: „Жудите а немате [...] Немате, јер не молитe. Молите али не добијате, јер из рђавих побуда [због телесности, Римљанима 8,5–7] молитe.“ (Јаков 4,2–3; Нови завет, превод WBTC) Господ Исус нас је усрдно и брижно позвао да се молимо за Светог Духа. (Лука 11,9–13) И ми схватамо да то морамо чинити трајно, тиме ћемо се бавити подробније у 3. глави.

„Има много оних који [...] говоре о Христу и о Светом Духу, али од тога немају никакве користи [не примају благослове, прим. преводиоца]. Они не покуравају своју душу [не отварају је за деловање, прим. преводиоца] божанским силама да је воде и управљају њоме.“²⁸

Као црква ми се молимо већ неко време за пробуђење и то је веома драгоцено. Е. Г. Вајт је написала:

„Оно што је данас неопходно цркви јесте испуњење Светим Духом.“²⁹

28 Е. Г. В.: *Чезња векова*, Препород, Београд, 2011. стр. 583. (672).

29 Ellen G. White, *Manuscript Releases Vol. 7* (www.egwwritings.org), 267.

„Зашто нисмо жедни и гладни дара Светог Духа иако кроз њега добијамо силу? Зашто не говоримо о томе, не молимо за то и не проповедамо о томе?“³⁰

Али се не ради само о томе да се молимо за пробуђење, него, како је написао Марк Финли (Finley), и о томе „да елементе пробуђења спроведемо у дело“.³¹

Могу ли да те крајње озбиљно позовем да кренеш корацима ка личном пробуђењу? То ће водити многе ка снажном и испуњеном животу.

Најпре ћемо темељно анализирати проблем, иначе постоји опасност да промену не сматрамо ни важном ни неопходном, а ни драгоценом. Након тога ћемо проучавати Божје решење, које нам нуди величанствене благослове, и на крају размотрити како можемо да их спроведемо у живот.

Недостатак Светог Духа код нас сигурно не значи да је све оно што смо урадили и радимо узалуд. Било је и раније, а и сада има, веома добрих планова и програма рада. Али колико је учинак могао бити већи, а ситуација боља, да смо уопште или изразитије живели вођени Светим Духом, зна само Господ.

Вероватно би ишло до сада, али и у будућности у правцу који је формулисао Хенри Т. Блекеби (Henry T. Blackaby):

„Он [Бог] би више постигао за шест месеци са народом који му је предан, него што бисмо ми без њега могли постићи за 60 година.“³²

Ради се о томе да се под Божјим вођством одмах иде правим путем и у деловању се постиже много бољи учинак. А то је случај само ако смо испуњени Светим Духом.

30 Ellen G. White, *Testimonies for the Church* Vol.8 (www.egwwritings.org), 22.

31 Mark A. Finley, *Belebe uns neu (Lüneburg, 2011)*, 25 (*Revive Us Again*, PPPA 2010).

32 Henry T. Blackaby, *Den Willen Gottes erkennen und tun* (Kassel, 2002), 31 / *Experiencing God* (Nashville, 1990).

Три групе људи и њихов лични однос са Богом

Божја реч разликује три групе људи према њиховом личном односу са Богом. Унутар сваке од ових група ипак постоје многе нијансе на основу васпитања, карактера, (само)образовања, старосне границе, културе, итд. Али упркос свих тих разлика постоје само три могућа основна става према Богу:

- ▶ Они који немају однос са Богом – Билбија такве људе назива природним људима.
- ▶ Потпуни, прави однос – Библија такве људе назива духовнима.
- ▶ Подељен или привидан однос – Библија те људе назива телеснима.

Ознаке „природни“, „духовни“, „телесни“ није по Светом писму оцењивање, оне једино описују лични однос појединца према Богу.

Те три групе су описане у 1. Коринћанима 2,14–16 и у 1. Коринћанима 3,1–4. Такозване природне људе овде ћемо поменути само узгред. Такав човек живи у свету. Чак и кратак поглед на обе групе унутар цркве помаже нам да препознамо где се крије главни проблем. Притом је најважније да препознаш којој групи ти припадаш. Наше проучавање је такође важна помоћ за самодијагнозу. Притом ми не желимо да посматрамо живот других, него сопствени.

По којим се критеријумима може неко сврстати у једну или у другу групу? Установићемо код све три групе да уврштавање произлази из њиховог личног односа према Светом Духу.

Природан човек

„Недухован човек не прихвата оно што долази од Божјег Духа јер је то за њега лудост и не може то да спозна зато што о томе треба расуђивати на духован начин.“ (1. Коринћанима 2, 14; Нови завет, превод WBTC) Телесан човек уопште нема никакав однос према Светом Духу. Он живи у свету и уопште не пита за Бога или се једва интересује за Њега.

Духовни и телесни су у цркви

Те две групе су нам претежно представљене у 1. Коринћанима 2 и 3, као и у Римљанима 8,1-17 и у Галатима 5 и 6. Морамо да водимо рачуна о томе да је и код ове две групе критеријум однос појединца према Светом Духу. То је тако јер је према Божјем плану Свети Дух наша једина веза са небом. (Чежња Векова, стр. 270. [322.]; Матеј 12, 32)

„Срце најпре мора да буде отворено за деловање Светог Духа пре него што може уопште да прими Божје благослове.”³³

Духовни члан цркве

Да сада прочитамо текст из 1. Коринћанима 2,15–16 (Нови завет, превод WBTC):

„Духован човек о свему расуђује, а њега нико не просуђује. Јер: ‘Ко је упознао ум Господњи, да би га поучио?’ [в. Исаија 40,13] А ми имамо Христов ум.” (НСП – Метафизика 2010): *„Али духовни човек правилно просуђује све, а њега нико не може правилно просудити. Јер ‘ко је упознао Господњи ум да би га нечем поучио?’ А ми имамо Христов ум.”*

Духован човек је прави хришћанин. Он се назива духовним јер је испуњен Светим Духом. И овде је критеријум за сврставање такође однос према Светом Духу. Такав човек има добар и сталнорастући однос са Светим Духом. Њему је Исус у центру живота; ми понекад кажемо: Исус је „на престолу срца”. Духован човек се одлучно и потпуно предао Исусу, и по правилу то предање свакодневно потврђује тиме што се сваког јутра посвећује Исусу Христу, и то са свиме што јесте и што има. У поруци Лаодикеји он се назива „врѹћ”, а у параболи о десет девојака назива се „мудар”. Римљанима 8,1–17 и Галатима 5 – подробније то описују. Он има „Живот у пунини” (Јован 10,10) или како је то Павле рекао: *„Да се испуните до све Божје пунине.”* (Ефесцима 3,19 и Колошанима 2,9; Нови завет, превод WBTC)

33 Ellen G. White, *Leuchtende Spuren* (Hamburg, 1959), 69.

Телесни члан цркве

Неко може да буде телесан, свеједно да ли је мало или већ дуго времена члан цркве. Ако на своје изненађење препознаш да си тренутно још увек телесан хришћанин, немој да се секираш због тога него насупрот томе – радуј се, јер онда имаш могућност да то стање одмах промениш. Ја сам убеђен да је највећи број телесних хришћана такав из незнања, и да чезну да више постигну у вери. Притом, за то незнање обично не морају бити сами криви. Размисли: са Христом у срцу ћеш кроз Светог Духа доживети велику радост. („И да ваша радост буде потпуна.“ Исус у Јовану 15,11; НСП – Метафизика 2010) Кроз ову промену ћеш корак по корак искусити „живот у изобилју“ (Јован 10,10; касније ће о томе бити више речи; НСП – Метафизика 2010) и имаћеш утемељену наду у вечни живот.

Молитва: „Оче небески, дај ми да имам воље да себи поставим ово питање. Ако сам телесан хришћанин, онда те молим од срца: Поклони ми величину да то одмах и препознам. Учини да будем вољан и да будем спреман да прихватим све што ти желиш. Молим те: Води ме ка једном срећном хришћанском животу, ка оном животу у пунини и ка вечном животу који си обећао. Молим те, обнови моје срце. Хвала ти за услышење ове молитве. Амин.“

У 1. Коринћанима 3,1–4 налази се порука апостола Павла телесним члановима цркве: „И ја, браћо, не могах с вама говорити као с духовнима него као с телеснима, као с малом децом у Христу. Млеко вас напојих, а не јелом, јер још не можете, и ни сад још не можете, јер сте још телесни. Јер где су међу вама зависти и свађе и неслоге, нисте ли телесни, и не живите ли по човеку? Јер кад говори ко: ја сам Павлов; а други: ја сам Аполов; нисте ли телесни?“

Зар не примећујемо и овде јасно да је критеријум за одређивање припадности групи лични однос према Светом Духу? Апостол Павле у ових неколико стихова четири пута пише да су верници коринтске цркве телесни. Шта значи бити телесан? Мисли се, такав човек живи од телесне снаге, тј. из нормалних сила и способности, које поседује сваки човек.

Поред тога то значи да он није испуњен Светим Духом или барем није довољно.

Неки мисле, ова група се састоји само од људи, који живе у великим гресима. Али то је само једна од многих нијанси унутар групе. Желим још једном да нагласим да у свакој групи постоје многе разлике.

Павле ословљава телесне људе са „браћо“ (љубазна браћо, неки преводи). То нам показује да се ту ради о члановима цркве. Павле није могао са њима „говорити као са духовнима“. То значи да они нису довољно или уопште нису испуњени Светим Духом. Он је морао да разговара са њима „као с малом децом у Христу“. То показује да они нису порасли у вери онолико колико је потребно. Неко може јако добро да познаје Библију а да није духовно одрастао. Духовни раст зависи од нашег потпуног предања Исусу и сталног живота са Светим Духом. Велика Павлова жеља била је да отклони проблем телесности хришћана у коринтској цркви.

У свом верском животу понеки телесни хришћанин осећа незадовољство, разочарање, бесмисао или сталан напор.

Други телесни чланови цркве на тај су се ниво навикли или се помирили с тим стањем и тиме су у великој мери задовољни. Можда кажу: „Па, ми смо грешници! Ту се не може ништа учинити.“

Опет, неки други телесни хришћани могу бити одушевљени. Они се радују да су спознали библијске истине. Телесно настројени чланови цркве могу бити веома активни, чак се налазити на водећим положајима у месним црквама или на руководећим положајима у делу. Они чак могу да чине велике ствари за Бога.

„Многи ће ми онога дана рећи: ‘Господе, Господе, зар нисмо пророковали у твоје име? Зар нисмо истеривали демоне у твоје име? И зар нисмо у твоје име чинили многа чуда?’ Тада ћу им отворено рећи: ‘Никад вас нисам познавао. Одлазите од мене, ви који чините безакоње!’ (Матеј 7, 22.23; Нови завет, превод WBTC)

У чему је проблем? Исус је рекао да их не познаје. Они нису имали праву везу са Исусом, него неку привидну. Или

није дошло до потпуног предања живота или оно није одржано јер Исус није Светим Духом становао у њиховим срцима. Дакле, нису имали лични однос са Христом. „Тако може да постоји само привидна веза са Христом.“³⁴ Када Христос није у нама? О томе сам прочитао једну тешку реч. Пре него што је споменем, желим да укажем да ми животом у Светом Духу можемо бити ослобођени од онога што ћемо сада прочитати:

„Дух супротан Христовом духу, одрећи ће Га се. Без обзира на то како Га речима исповеда, људи могу да се одрекну Христа говорећи зло, бесмисленим разговорима, неистинитим или нељубазним речима. Они могу да Га се одрекну избегавањем животних терета, тежњом за грешним задовољством. Они могу да Га се одрекну прилагођавањем свету, неучтивим понашањем, љубављу према сопственим ставовима, правдањем самога себе, неговањем сумње, изазивањем невоља и пребивањем у тами. На све ове начине – изјављују да Христос није у њима.“³⁵

Овакво стање се милошћу Божјом може јако брзо променити. На ову тему ћемо се вратити поново у трећем и петом делу.

Зашто је предавање живота, предање Богу – важно?

У Божјој речи пише: „Зато вас, браћо, усрдно молим Божјом милошћу да своја тела дате у жртву живу, свету, угодну Богу.“ (Римљанима 12,1; НСП – Метафизика 2010)

„Бог жели да нас исцели, да нас ослободи [од тираније нашег ја; и од ропства греху]. Али, пошто то захтева потпуну промену, обнављање целе наше природе, ми се морамо у целисти предати Њему.“³⁶

„Зато вас, браћо, усрдно молим Божјом милошћу да своја тела дате у жртву живу, свету, угодну Богу.“

34 Е. Г. В.: *Чезња Векова*, Препород, Београд 2011. стр. 588 (676).

* *Нови завет*, савремени српски превод, превод WBTC, Бачки Петровац, 2003.

35 Е. Г. В.: *Чезња Векова*, Препород, Београд 2011. стр. 303 (357).

36 Е. Г. В., *Пут Христу*, Препород, Београд 1997. стр. 36.

Наше ја се вређа, завидно је, љути се, кивно је, итд. Бог жели да нас ослободи од оваквог стања.

„Он [Бог] позива нас да му се предамо како би могао да изврши своју вољу у нама. Нама је препуштено да одлучимо хоћемо ли бити ослобођени из ропства греху, да уживамо у узвишеној слободи синова Божјих.“³⁷

На наше прво основно предање Бог одговара новорођењем. (Јован 3,1–21) Након тога је битно опстати у том предању. (Јован 15,1–17) О томе ће бити више речи у трећем делу.

О предању живота Христу Морис Венден је написао следеће:

„Једно делимично предање и није право предање [...]. Не можемо се само мало предати Христу, исто тако као што се не може бити само мало трудна. Једноставно или јесте или није, некакво међустање не постоји.“³⁸

О свакодневном предању читамо код Елен Вајт:

„Само они који желе да постану Христови сарадници, само они који ће рећи – Господе све што имам и што јесам припада теби – биће признати за Божје синове и кћери.“³⁹

Дакле, могуће је да човек буде у цркви и да буде изгубљен. Каква трагедија! Парабола о десет девојака и порука Лаодијеји то нам такође показују.⁴⁰

Зашто се телесно хришћанство тако тешко препознаје?

Зато што је и живот телесног хришћанина испуњен „религијом“, он често не препознаје да му оно одлучујуће недостаје: присна, спасоносна заједница са Богом. Ако Исус не може потпуно да управља нашим животом, онда се Он прак-

37 Е. Г. В., *Пут Христу*, Препород, Београд 1997. стр. 37.

38 Morris Venden, *95 Thesen über die Erlösung aus dem Glauben* (Lüneburg, 2009), 51 / *95 Theses on Righteousness by Faith* (PPPA, 2003).

39 Е. Г. В., *Чезња Векова*, Препород, Београд 2011. стр. 447 (523).

40 Хелмут Хаубајл, *Остати у Исусу*, „Предање Исусу“.

точно налази пред вратима и куца (Откривење 3,20), и каже: „Ако се то стање не промени, избљуваћу вас.“

Ту још нешто игра улогу: наше чврсто осведочење темељи се на нашој основној науци која се заснива искључиво на Библији. Важно је да притом останемо отворени за даља сазнања. Ми смо сигурни да верујемо у истину, то нас одушевљава. Такође, имамо добро знање, говоримо праве ствари, а то све нам умногоме отежава да препознамо телесност. Зар ни то ако сам икада заиста живео по Светом Духу не игра неку улогу? Ако не, како онда уопште могу да препознам разлику?

Један пастор је написао: „Управо сам имао телефонски разговор са једном сестром која учествује на нашим четрдесетодневним молитвеним часовима. [Више о том начину молитве говорићемо у 5. глави.] Рекла ми је да је то променило њен живот. Целог живота је постављала питање себи – шта је то што јој недостаје у њеном верском животу, и сада је схватила: то је Свети Дух. Волео бих да си чуо њено сведочење. Рекла ми је, да је она први пут у свом животу приметила да има везу са Богом [...]. Такође и други учесници су приметили промену у свом животу.“⁴¹ И у овој изјави такође видимо, да се може приметити када неке нешто недостаје, али се не зна шта. Многи имају жељу за више а не знају шта је то и како га могу добити.

Захвалан сам што се у 1. Коринћанима 3,1–4 три пута појављује реч још: „Јер сте још телесни.“ То нам показује да је и за телесне људе могуће да постану духовни. Нико не мора да остане телесан. Пошто је у цркви, има велике шансе да то препозна и промени. Како се може постати духован, описаћемо касније.

Даља становишта су љубомора и свађа, како и пише у 1. Коринћанима 3,36 (Чарнић): „Када међу вама има зависти и свађе“ – овакво понашање доказује Павлу да телесни хришћани не живе по Светом Духу, него се понашају људски, као и други људи. Они могу да се понашају као природни људи, али је то понашање у религиозном паковању. То нам указује да напетости у цркви углавном потичу од телесно настројених чланова цркве (Јуда 19; Нови завет, превод WBTC)? Зар фари-

41 Имејл, аутору, од 15.2.2012.

сеји и садукеји у Исусово време нису били стални ривали? То значи да је још тада постојала напетост између конзервативних и либералних/напредних. Једни су све схватили строго прецизно, а други лабаво. Али су обе стране биле убеђене да имају исправно тумачење Библије и исправан став. Али нам је Исус показао да су и једни и други били телесни, а то значи да нису били испуњени Светим Духом. Исто то је могуће и данас. И конзервативни хришћани могу бити телесни.

Нажалост, и данас се делимично гледа кроз наочаре „конзервативан“ или „либералан/напредан“. Предност је да сâм посматрач притом добро прође. Код библијске поделе на „духовне“ и „телесне“ позвани смо да извршимо духовну интервенцију, а то би требало да извршимо за сопствено добро. Размислимо подробно, шта нам Божја реч каже у Галатима посланици:

„[...] шта човек посеје оно ће и пожњети. Јер који сеје у тело своје, од тела ће пожњети погибао; а који сеје у дух, од духа ће пожњети живот вечни.“ (Галатима 6,7–8)

Телесни човек жели да следи Исуса и да му се допадне, али му није предао цео свој живот или ако је то и учинио, на неки начин је ипак касније одустао (Галатима 3,3 и Откривење 2,4–5). То значи да он вероватно подсвесно жели да живи, истовремено према Божјој вољи и према свом нахођењу. Али то је немогуће, јер коначно он сам управља својим животом. То значи да су код њега, пословично речено, две душе у једним грудима. Да ли Бог у оваквом случају може да нам да Светог Духа? Одговор налазимо у Јаковљевој посланици: „Тражите, а не добијате, јер са злом намером тражите, да то потрошите на своје себичне жеље.“ (Јаков 4,3; НСП – Метафизика 2010) Дошао сам до закључка да се овде мисли на молбу по телесном опредељењу. Зар такво услишење неби само појачало сопствену себичност? Дакле, тај члан цркве живи од сасвим нормалне људске снаге и способности. Такав члан је описан као „млак“ (Откривење 3,16) или као „луд“ (Матеј 25,2 и даље).

Зашто Исус телесне чланове цркве означава млакима?

Зашто је то тако да многим хришћанима недостаје искуство са Светим Духом? Да бисмо одговорили на то питање,

желимо се пре свега позабавити феноменом Лаодикеје. Зашто Исус вернике лаодикејске цркве означава као млаке? Он сâм је дао јасно упозорење: „Ево стојим на вратима и куцам [...]“ (Откривење 3,20) Исус се није нашао у центру живота ових верника, него изван, напољу пред вратима. Зашто Он није ушао унутра? Зато што није ни позван да уђе. Он неће ући сам на своју руку, јер поштује нашу слободу одлучивања.

Зашто верни остављају Исуса да стоји пред вратима?

За то постоје различити разлози и узроци. Неки се у питањима вере налазе на искључиво интелектуално-разумском нивоу, као нпр. књижевник Никодим. Они не разумеју о чему се заправо ради у хришћанству, наиме, о нашем потпуном предању Богу, који нам одговара новорођењем (упореди са Јован 3,1–10). Другима је „цена“ коју треба да плате као следбеници Христови превисока, јер сматрају да се превише тога морају одрећи, попут „богатог младића“ (упореди са Матеј 19,16–24). Следи Исуса захтева самоодрицање и спремност да се живот мења (упореди са Матеј 16,24–25), потпуним предањем Богу (Римљанима 12,1). Разлог за остављање Исуса напољу може да буде чиста немарност и недостатак времена за заједницу са Њим.

Да поновим: Исусово образложење млакости у Откривењу 3,20 јесте: „Ево стојим на вратима и куцам.“ Дакле, Исус се не налази у центру него напољу или на споредном месту. Размисли о томе да „нико не може два господара служити“. Или ти сам управљаш својим животом или Исус. Дакле, млакост се доводи у везу са личним односом према Исусу. У другом погледу дотични уопште не мора да буде млак.

Пример: неки мушкарац може бити толико пословно активан да потпуно запостави своју супругу. Он је активан у свом послу, али је млак у свом брачном односу. Може се бити веома активан члан цркве, веома вредан старешина или пастор, или чак председник области или уније, а ипак млак у свом односу према Христу. Човек је толико активан у извршавању многих обавеза да запоставља свој лични однос са Христом. То је млакост коју Исус жели да уклони. Најтрагичнија могућност јесте да је неко веома запослен са делом Божјим (у цркви и мисионском раду), а да притом запостави Господара дела.

Парабола о десет девојака

Да бацимо још једном поглед на ову параболу. Шта нам показује ова Исусова парабола о десет девојака у вези са духовним и телесним члановима цркве?

- ▶ Све су биле девице.
- ▶ Све су имале лампе.
- ▶ Све су пошле у сусрет младожењи.
- ▶ Све су биле у адвентном очекивању.
- ▶ Све су заспале.
- ▶ Све су чуле позив и пробудиле се.
- ▶ Све су припремиле своје лампе.
- ▶ Све лампе су гореле.
- ▶ Половина је установила: „Наше лампе ће се угасити.“

Али лампе које горе сагоревају уље и тако се енергија троши. Након краћег времена, пет од њих су приметиле: Наше лампе ће се угасити. Лампе лудих девојака, које су гореле само кратко време, показују нам да су и оне ипак имале нешто мало Светог Духа, али им то није било довољно. Имале су премало уља, то је била једина разлика!

Када су се њих пет вратиле из куповине и молиле да уђу, Исус им је рекао: „*Не познајем вас.*“ Прекасно су се бринуле за уље, тј. Светог Духа. Врата су остала затворена.

У овој Исусовој изјави јасно видимо да наш лични однос са Њим има везе са Светим Духом. Ко год не живи испуњен Светим Духом, неће бити признат од Исуса. У Римљанима 8,8–9 пише: „*Који су телесни, не могу угодити Богу. [...] Ко нема Дух Христов, тај није његов.*“ (превод Мартина Лутера, Die Bibel, Deutsche Bibelgesellschaft, 1999)

Заиста, ми имамо стварну личну везу са Исусом само кроз Светог Духа. У 1. Јовановој посланици пише: „*А по овоме знамо да он [Исус] живи у нама: по Духу кога нам је дао.*“

(1. Јованова 3,24; Нови завет, превод WBTC). То значи сигурност да сам испуњен Светим Духом, а то је истовремено и сигурност да сам у Исусу и Он у мени.

Управо ово искуство је имала и она сестра која је учествовала на четрдесетодневном молитвеном састанку. Кроз присуство Светог Духа у њеном животу доживела је ову везу са Богом сасвим другачије, а и други су приметили ту промену. Једна сестра из јужне Немачке је након што је проучавала ову брошуру, написала: „Заједно са упутствима из књиге, „40 дана молитве и припреме за други Христов долазак“ Дениса Смита (Dennis Smith), ова брошура је постала саставни део мог живота и дуго очекивани благослов. Колико је оних верних који се осећају исто тако као и ја и још једна сестра из моје цркве, да нам је увек нешто недостајало у нашем верском животу? А сада смо искусиле, како Исус улази у наш живот и почиње да нас мења. Он то чини још увек и корак по корак нас привлачи све ближе к себи.“⁴²

Један брат је написао: „Брошура ‘Кораци ка личном пробуђењу’ посебно ме је дирнула [...]. Поглавље о Десет девојака, а посебно део стиха у Римљанима 8,9в: А ако ко нема Духа Христова, он није његов – снажно ме је шокирао. Изненада нисам више био сигуран, да ли имам Светог Духа и да ли Он делује у мени, јер ми одговарајући плодови болно недостају у животу. Данас, у суботу после подне, прочитао сам књижицу до краја, и онда ме је савладала нека бесконачно дубока туга. Затим сам прочитао молитву на 151. и 152. страни и у мени се појавила јака унутрашња жеља да добијем Светог Духа и да се моје срце промени, тако да ме Бог отац може обликовати по својој вољи. [...] Хвала за књигу и речи које су ме тако снажно дирнуле.“ А.П.

Највећа трагедија телесног хришћанина јесте то да неће добити вечни живот ако се његово стање не промени. Римљанима 8,9в: „А ако ко нема Духа Христова, он није његов.“

Да утврдимо: главна разлика између телесних и духовних чланова цркве зависи од Светог Духа. Духовни хришћанин је испуњен Светим Духом, а телесни није довољно или није уопште.

Ако установиш да си телесни хришћанин, онда немој да се секираш. Бог ти нуди лек: Светог Духа. У неким круговима се Свети Дух пренаглашава, док се у другима опет запоставља. Нека би нас Бог водио оном умереном Библијском путу.

42 E-Mail an H.Haubeil, 31. März 2013.

Упоредњење: прва црква – црква последњег времена

Ако упоредимо прву цркву са нашом данашњом црквом, не можемо заобићи а да не установимо да се прва црква претежно морала састојати од духовних људи. Према Делима апостолским, то је био основни разлог њиховог брзог развоја. Они нису имали никаква друга помоћна средства, али су зато имали Светог Духа. Ми имамо изврсна, многобројна помагала, али недостатак Светог Духа.

А. В. Тозер (A. W. Tozer) је написао: „Ако би се данас Свети Дух повукао од цркве, 95% онога што се чини и даље би се чинило и не би нико приметио никакву разлику. Да се Свети Дух повукао од новозаветне цркве, 95% од онога што су они радили – нестало би, и свако би уочио разлику.”⁴³

Да ли смо ми то научили да изађемо на крај и без Светог Духа? Да ли цркву данас највећим делом чине телесни хришћани?

Да ли смо ми због тога често слаби и углавном без победе? Да ли је можда телесност узрок овако слабог раста цркве који доживљавамо у многим подручјима? Да ли оптерећујући проблеми у многим подручјима произлазе из телесности? Све више и више ћемо примећивати да је наш главни лични и заједнички проблем недостатак Светог Духа. У нашем личном животу, уз Божју помоћ такво стање можемо брзо да променимо. То је наш трећи део.

Да сажмемо: бити телесан значи живети од нормалних људских снага и способности, без Светог Духа или уз Његово недовољно присуство.

Главна препрека у телесном хришћанству

Висока Библијска етика – волети непријатеља, сваком човеку све опростити, победити грех итд. – може се остварити само у сили Светог Духа, а никако у људској сили. То нам по-

43 S. Joseph Kidder, *Anleitung zum geistlichen Leben* (Andrews University), PPP Folie 2.

казује да се главни проблем у телесном Хришћанству састоји у томе да се води живот искључиво људском силом. Самом сопственом силом ми не можемо да вршимо Божју вољу. Прочитајмо уз то и неколико Библијских текстова:

„Сва наша правда [је] као нечиста хаљина.“ (Исаија 64,6)

„Може ли Етиопљанин променити своју кожу или леопард своје шаре? Тако ни ви не можете добро чинити кад сте навикли зло чинити.“ (Јеремија 13,23; НСП – Метафизика 2010)

„И даћу вам ново срце, и нов дух метнућу у вас, [...] и учинићу да ходите по мојим уредбама и законе моје да држите и извршуете.“ (Језекиљ 36,26–27)

„Јер размишљање својствено телу доноси непријатељство с Богом, будући да се тело не покорава Божјем закону а и не може.“ (Римљанима 8,7; НСП – Метафизика 2010) *„Зато је стремљење тела непријатељство према Богу; јер се не покорава Божјем закону, нити може.“* (Исто; Чарнић)

Е. Г. Вајт је написала јасно и прецизно: *„Онај који покушава да задобије небо својим сопственим делима, тиме што држи закон, покушава немогуће. Ниједан човек не може бити спасен без послушности, али његова дела послушности не треба да долазе од њега самога. Христос треба да чини у њему да жели и ради оно што је по његовој вољи.“*⁴⁴

Мислим да нам ова упутства довољно јасно показују, да ми нисмо устању да вршимо вољу Божју без Светог Духа. Потребно је да се ми стално одлучујемо за вољу Божју и да нам Бог даје снагу да је и спроводимо у дело. Ово разумевање науке о правди из вере веома је важно и ослобађајуће. Али то овде не можемо да обрадимо опширније.

Шта се може десити када покушамо да учинимо нешто што превазилази наше могућности?

Шта може да се деси ако често установим да не могу успети, да сам опет казао? У извесном смислу, ту може настати разочарање.

44 Ellen G. White, *Review and Herald* (www.egwwritings.org), 1. Jul, 1890.

Притом мислим да се тај проблем отвореније показује код млађе него код старије генерације. Старији су више навикнути да буду савесни и послушни породици, у школи и на послу, и због тога их разочарање не погађа тако лако као млађе. Проблем је једнако присутан и код старих и код младих, само што то млађи људи јасније примећују. Ићи путем вере у сопственој сили основни је проблем сваког телесног хришћанина, свеједно да ли он то зна или не.

Како покушавате да проблем решите? Неко се упорније моли Богу за помоћ и можда закључује да треба учини још већи напор у решавању проблема. Неко други можда мисли: Можда и не мора да се гледа тако ускогрудно? Тада он наставља да неке ствари прихвата слободније и осећа се слободним. Опет, неко други сасвим одбаци веру и можда се након тога заиста и осећа боље. Проблем је једино у томе што су та наизглед добра решења, у ствари погрешна, јер ће лош крај доћи пре или касније. Прави начин за решење проблема је божанске прописе схватити сасвим озбиљно јер су они сви дати за наше добро из љубави Божје. Али за то нам је потребна сила Божја. Прави начин је живети у сили Духа Светога јер се тада повећава радост, мотивација, снага, духовна плодност и долази победа. (Више о томе у „Послушност кроз Исуса“)⁴⁵

Главни проблем

Мислим да смо препознали да је прави проблем углавном у вези са телесним хришћанством. Да ли нам је корак по корак све јасније зашто Исус не жели да има млаке хришћане? Они сами немају живот у пунини, који Исус жели да нам да. А поред тога, они су лош пример другима, многи – можда чак највећи број њих – чак нису ни свесни тога. Проблем је много озбиљнији него што ми то можемо и да претпоставимо.

„Млаки хришћани су гори од неверника; њихове варљиве речи и необавезни ставови заводе многе са правог пута.“⁴⁶

45 *Остати у Исусу*, „Послушност кроз Исуса“, 4. глава, стр. 88.

46 *EGW Letter 44*, 1903, zitiert in *Adv. Bible Commentary*, Vol. 7, 963 у вези са Откривењем 16–3,15.

Могуће околности за настајање телесног хришћанства

Можда постоје следеће околности или основе које воде ка телесном хришћанству:

1. Непознавање – Премало смо се бавили проблемом „Живети са Светим Духом“, или нисмо пронашли кључ ка практичној примени.
2. Неверовање или слаба вера – Испуњење Светим Духом захтева као предуслов потпуно предање Исусу Христу. Ово предање се такође не може постићи због незнања, али такође и из страха да ће нас Господ водити другачије него што бисмо ми то желели. То опет значи да немамо довољно поверења у Божју љубав и Његову мудрост.
3. Погрешно схватање – Неко може да мисли да је испуњен Светим Духом иако заиста није, или не довољно. Изгледа да је то главни проблем. (Више о томе, на следећој страници, под насловом: „Зашто да се молим за Светог Духа ако сам већ испуњен њиме?“ – Како решити привидну супротност?)
4. Презапосленост – Човек је толико запослен, да мисли да нема времена за неговање односа са Христом. Или си обезбеди време, али никада не успе да постигне праву везу са Богом.
5. Прикривени греси – Можда постоји недостатак жеље и воље да се поправи нешто лоше што је већ учињено, а то делује као кратки спој. То значи да не постоји веза са силом Божјом.
6. Понашање које се претежно ослања на осећања.

У речи Божјој пише: „А праведник живеће од вере.“ (Јеврејима 10,38а) Да ли доносим своје одлуке на основу поверења у Бога или по својим осећањима? Следеће речи Роже Морноа (Roger Morneau) на мене су оставиле веома дубок утисак: „Зли духови охрабрују људе да се више ослањају на своја осећања него на Христове речи и да не слушају Његове пророке. Не постоји ниједан други сигурнији пут којим би зли духови могли да преузму власт над животима људи, а да они сами не приметите шта се уствари догађа.“⁴⁷

47 Roger Morneau, *Eine Reise in die Welt des Übernatürlichen* (Zürich), 38.

Зашто да се молим за Светог Духа ако сам већ испуњен Њиме?

С једне стране, Свети Дух нам је дат да у нама борави, а са друге стране, потребно је да се стално у вери молимо за Њега. Како се решава ова привидна противречност?

С једне стране:

Исус је рекао у Јовану 14,17: „А ви га [Духа Светога] познајете, јер у вама стоји, и у вама ће бити.” Дела апостолска 2,38 објашњавају: „Покајте се, и да се крстите сваки од вас [...] и примићете дар Светог Духа.”

С друге стране:

Исус је такође рекао у својој поуци о молитви у Луки 11,9–13 (Чарнић): „Молите и даће вам се; [...] колико ће више Отац небески дати Духа Светога онима који га моле.” Ефесцима 5,18: „Него се још испуњавајте духом.” На основу грчког текста, овде се у оба случаја мисли на сталну молитву.

Решење:

Е. Г. Вајт је написала: „Ипак, деловање Светог Духа увек је у складу са писаном речју. Као што је то у свету природе, тако је и у духовном свету. Живот у природи се из часа у час одржава божанском снагом; ипак, он се не догађа неким непосредним чудом, већ употребом благослова стављених на дохват нашој руци. Тако се и духовни живот одржава употребом оних средстава која нам провиђење ставља на располагање. Уколико Христов следбеник жели да узрасте у човека савршена у меру раста висине Христове’ (Ефесцима 4,13) мора да једе од хлеба живота и пије од воде спасења. Он мора да стражи, да се моли, да у свему слуша поуке које му Бог даје у својој речи.”⁴⁸

Ми смо добили свој живот при рођењу и то за цео век. Да би се тај живот и одржао потребно је јести, пити, кретати се итд. Исто тако је и са духовним животом. Добили смо Светог Духа при крштењу водом и Духом (новорођење), чиме тај духовни живот остаје у нама целог нашег века. Да би се тај духовни живот и одржао неопходно је да се хранимо духовним

48 Е. Г. В., *Апостолска црква – Христовим трагом*, Препород Београд, 2004, стр. 199 (284.285).

намирницама које је Бог предвидео за нас: Светим Духом, Божјом речи, молитвом, својим сведочанством, итд. Исус је рекао у Јовану 15,4 (Чарнић): „Останите у мени и ја ћу остати у вама.” Уз то, Е. Г. Вајт каже: „Бити у Христу значи стално примати Његовог Духа, значи живот потпуног предања Његовој служби.”⁴⁹ Зато је потребно да се свакодневно у вери молимо за Светог Духа и да се сваког јутра потпуно предамо Богу са свиме што јесмо и што имамо.

Где се ја налазим?

Зар сада није најважније да установим којој групи ја припадам? Где се налазим? Када је моја мајка била двадесетогодишњакиња, на питање једног господина о улози Бога у њеном животу она му је одговорила да она нема интерес за религију. А он ју је онда запитао: „А ако бисте ноћас умрли?” Ово питање ју је болно погодило, али је деловало јако добро: оно ју је довело до тога да се одлучи за Исуса и Његову цркву. Можда ће и теби помоћи питање.

Претпоставимо... ти умреш данас... (срчани удар, удес?) Да ли си сада сигуран у вечни живот са Исусом Христом? Немој да останеш у неизвесности.⁵⁰

Ради се о животној срећи

Био сам озбиљно уплашен када сам препознао читав опсег проблема – недостатак Светог Духа. Размишљао сам и молио се, да ли да следећи пасус унесем у текст или не. Усудио сам се да то учиним, јер се ради о нечијој животној срећи, његовом вечном животу и његовом утицају, посебно у браку и породици уопште, као и у цркви и на послу. Не знам на кога се то односи, али желим да помогнем свакоме ко се осећа по-

49 Е. Г. В., *Чезња векава*, Препород Београд, 2011. год. стр. 676) .587)

50 Die direkte Antwort auf dieses Problem ist der Andreasbrief Nr. 13 „Ergreife das Leben“ (6 Seiten A5), beziehbar bei *Wertvollleben*, Im Kiesel 3, D-73635 Rudersberg/Württ. Tel. 0049 (0)7183 – 3099847 E-mail: info @wertvollleben.com

гођеним, јер сам и ја добио помоћ. Веома је важно, да свако ко је телесан, то своје стање и препозна, иначе га не може променити уз помоћ Божју. У својој љубави, Бог жели да нас богато благослови својим даровима, кроз блиски однос са Исусом Христом, преко Светог Духа. Тиме се избегава велики губитак и доживљава неизмеран благослов. А дивно сазнање се огледа у томе да ту ситуацију можемо изузетно брзо да променимо уз Божју помоћ. (Опширније о томе у 3. и 5. глави.)

Проблем телесности у хришћанству напоменут је у Библији под различитим појмовима. Појединачне групе и појединци у тим групама могу имати различита тежишта деловања, али је основни проблем увек исти:

- ▶ телесни – „Али ви не живите по телу, него по духу, ако Божји Дух заиста пребива у вама. Али ако неко нема Христов Дух, тај није Христов.“ (Римљанима 8,9; НСП – Метафизика 2010; в. Римљанима 8,1–17; 1. Коринћанима 3,1–4; Галатима 5,16–21)
- ▶ луди – параболо о десет девојака (Матеј 25,1–13); „Стање цркве, представљено лудим девојкама је такође означено Лаодикејом.“⁵¹
- ▶ млаки – порука Лаодикеји (Откривење 3,14–21); „Да си барем хладан или врућ.“ (Откривење 3,15б; НСП – Метафизика 2010) Зар није запрепашћујуће то да Исус даје предност хладнима над млакима? Који је његов разлог за то? „Млаки хришћани [а то смо ми ако не живимо живот потпуног предања Христу] гори су од неверника; њихове варљиве речи и необавезни ставови заводе многе са правог пута. Неверни показује ‘своју заставу’ – показује где припада, а млаки хришћанин заводи обе стране. Он није ни добар светски човек, а ни добар хришћанин, и сотона га користи за дело које неко други не може да обави.“⁵²

51 Ellen G. White in Review and Herald, 19.8.1890, zitiert in Le Roy E. Froom, *Das Kommen des Heiligen Geistes*, (Müllheim 1995), 244.

52 Ellen G. White, *Letter 44*, 1903, zitiert in *Adventist Bible Commentary*, Vol.7, 963 zu Offb 3, 15.16.

- ▶ није наново рођен – или није остао у томе; (Јован 3,1–21) „Новорођење је једно ретко искуство у овом времену. А то је основни разлог што имамо толико потешкоћа у нашим црквама. Многи који прихватају Христово име су не посвећени, нису се посветили Богу. Они су крштени, али живе „сахрањени“. Њихово ја није умрло, и због тога нису устали са Христом у нови живот.“⁵³
- ▶ провидност – „имају обличје побожности, али су се одрекли њене силе [Светог Духа]“ (2. Тимотију 3,5; Чарнић); На то је Артур Данијелс (Arthur G. Daniells) написао: „[...] Формализам је нешто што је изузетно варљиво и уништавајуће. Он је прикривен, непредвидив гребен на коме је цркви кроз векове често претила опасност да се разбије. Павле нас учи и упозорава, да је ‘обличје побожности’ (2. Тимотију 3,5) без силе Божје [без испуњења Светим Духом] једна од опасности последњег времена, и упозорава нас да се оканемо тог удобног и самопреварног става.“⁵⁴

Уз то можемо да прибродимо и шокантне изјаве у делима Духа пророштва:

- ▶ веома, веома мали број – „У свом сну видела сам стражара који је стајао на улазу једне велике зграде, који је питао свакога ко је хтео да уђе у зграду: ‘Да ли си примио Светог Духа?’ Стражар је у својој руци држао мерила и дозвољавао улаз само веома малом броју људи [...]“⁵⁵

Није спреман чак ни један од двадесет – „На жалост морам да саопштим цркви једну веома озбиљну вест, да чак ни један од двадесет чланова који су уписани у црквене књиге, није спреман да сада оде са ове земље. Он би био без Бога и без наде на овом свету исто као и сваки други грешник.“⁵⁶

53 Ellen G. White, MS 148, zitiert in *Adv. entist Bible Commentary*, Vol. 6, 1075, „Many buried alive“.

54 A. G. Daniells, *Christus unsere Gerechtigkeit* (Hamburg, 1962), 20.

55 Ellen G. White, *Für die Gemeinde geschrieben*, Band 1, 114 / *Selected Messages*, Vol. 1, 109 – 1SM109.2 (egwwritings.org).

56 Ellen G. White, *Im Dienst für Christus*, 52/*Christian Service*, 21.1 (egwwritings.org)

- ▶ Зашто тако поспано? „Зашто су Христови борци тако поспани и тако равнодушни? Зато што имају тако мало праве везе са Христом; зато што им Његов Дух потпуно недостаје.“
- ▶ велика опасност – „Не желим да трошим многе речи на то колико може бити кратак и несигуран наш живот. Велика је опасност, коју многи потцењују, држати се чврсто грешног живота и не послушати упозоравајући глас Светог духа.“⁵⁷ Који је основни грех? „Дакле што не верују мене.“ Знак да заиста верујемо Исусу и имамо поверење у Њега састоји се од тога да Му се потпуно поверимо. Ту се ради о нашем потпуном предању, и спремности да Га следимо у свему.

Наглашавам још једном: усудио сам се да овај пасус унесем јер се ради о нашој личној животној срећи и о нашем вечном животу. Али, такође, и о нашем утицају, посебно у нашем браку, у породици и у цркви.

Мноштво питања

Одлучујуће питање је – да ли си испуњен Светим Духом? Које претпоставке су за то неопходне? Које позитивне резултате има живот са Светим Духом? Шта ако човек у забуну сматра да је испуњен Светим Духом?

Захвалност за импулсе

Захвалимо свом Господу што се сада све више бавимо пробуђењем. Сматрам да наш дивни и велики Бог има довољно разлога да нам баш сада кроз Светог Духа даје импулсе за пробуђење.

Могу ли томе да припадају следећи разлози?

- ▶ Он жели да нам помогне у нашим недостацима и да нас изведе из нашег лаодикејског стања.

57 Ellen G. White, *Der bessere Weg zu einem neuen Leben* (Neuauflage 2009; früher: *Der Weg zu Christus*, 32, zitiert in Studienanleitung-Standardausgabe vom 26.11.2014 / *Steps to Christ*.

- ▶ Он жели да нас припреми за скори Христов долазак и за посебно време које му претходи.
- ▶ Он жели да преко оних који држе Божје заповести и имају сведочанство Исусово (Откривење 12,17; Чарнић) и веру у Исуса (Откривење 14,12; Чарнић) покрене завршно велико пробуђење у свету (Откривење 18,1–2).

Захвалимо се Богу такође за то да сваки телесни хришћанин веома брзо може да постане духовни. И да свако ко живи вођен Светим Духом, може да расте у пунини. На крају ове главе, изнећу једно искуство.

Нова мотивација и унутрашња радост

„Једна сестра ми је дала брошуру ‘Кораца ка личном пробуђењу’. Њен садржај је на мене оставио веома дубок утисак. Такво нешто сам дуго тражила, и сада сам га коначно пронашла. Почела сам да свој верски живот доводим у ред, и тек тада сам приметила да морам да учиним још нешто: сасвим сам се предала Исусу. Од тада ме је Господ будио рано сваког јутра и поклањао ми тихо време молитве. Онда сам почела да проучавам свакодневно по један део из књиге 40 дана [...] приметила сам сасвим јасно да мој однос са Исусом изузетно добро напредује. Постајао је све дубљи и поверљивији. Свети Дух је радио на мом срцу. Након 40 дана сам почела са проучавањем књиге бр. 2, 40 дана [...] У међувремену сам обе књиге детаљно проучила четири пута. И не могу више другачије него да се свакодневно молим за заједницу са Богом. И деловање је величанствено, јер нова мотивација и унутрашња радост не могу остати незапажени. За то време сам имала многа дивна искуства. Такође сам тражила могућности да то што ме испуњава могу да поделим и са другима. Уска веза са Исусом нам указује да су многе ствари у животу неважне, а непотребне бриге једноставно нестају. Желим и молим се да и многа друга браћа и сестре доживе једно такво искуство.” Х. С.

НАШИ ПРОБЛЕМИ СУ РЕШИВИ

*Како можемо доћи до радости и завој хришћанства?
Како Свети Дух испуњава наш живот?*

У параболи о чокоту Исус је рекао:

„Останите у мени и ја ћу остати у вама.“ (Јован 15,4; Чарнић). Шта то значи? „То значи (као прво) стално примање његовог Духа, (као друго) живот безрезервног предања његовој служби.“⁵⁸

Ово дводелно Божје решење за наш основни проблем истовремено је пут ка срећном хришћанству. Зашто? Исус је на ове речи рекао: „Ово сам вам рекао да моја радост буде у вама и да ваша радост буде потпуна.“ (Јован 15,11; Нови завет, превод WBTC) Кроз ова два корака (стално примање Његовог Духа и безрезервно предање) Христос живи у нама, а то је пут и начин за живот у савршеној радости. Колошанима 1,27 говори о богатству славе: Христос у вама.⁵⁹ Зар није значајно да је Исус ову параболу о чокоту унео у обећање о Светом Духу у Јеванђељу по Јовану 14 и 16, где говори о деловању Светог Духа?

Дакле, одлучујуће је да се ми (по правилу) свакодневно посвећујемо Богу, и то са свиме што јесмо и што имамо, и да још уз то свакодневно у вери молимо за испуњење Светим Духом, и да Га примамо.

58 Више о овоме у брошури: Хелмут Хаубајл, „Остати у Исусу“, 3. глава.

59 Више о овоме у брошури: Хелмут Хаубајл, „Остати у Исусу“, 3. глава.

Зашто је свакодневно предање нашег живота Исусу неопходно?

Исус је рекао: „Ако неко хоће да иде за мном, нека се одрекне себе, нека узме свој крст, нека га носи сваки дан и нека иде за мном.“ (Лука 9,23; НСП – Метафизика, 2010)

Исус је рекао да је наше следбеништво дело које се обавља свакодневно. Одрећи се самога себе значи предати власт над целим нашим животом Исусу. Носити крст не значи да ћемо сваког дана имати потешкоће. С једне стране значи свакодневно се одрећи свога ја и радосно и добровољно се у свему покорити Исусу – на исти начин на који је то Павле рекао за себе: „*Ја умирем сваки дан.*“ (1. Коринћанима 15,31; Чарнић) Ако је неко у Христово време носио крст, онда је он био осуђен на смрт и ишао је на губилиште. Дакле, овде се ради о свакодневном обновљању нашег основног предања (посвећења) Исусу Христу. С друге стране, ради се о томе да прихватимо потешкоће које се могу појавити у животу Исусовог следбеника.

Да поновимо важну мисао: свој телесни живот смо примили при рођењу, и да бисмо одржали живот, снагу и здравље, ми у нормалним условима једемо свакодневно. Духовни живот смо примили при поновном рођењу и да бисмо и њега одржали у духовној снази и здрављу, исто тако је неопходно да се свакодневно бринемо о унутрашњем човеку. А ако се то не догоди, како у телесном тако и духовном животу, ослабићемо или ћемо се разболети, или чак умрети. Као што не можемо да се нахранимо у телесном животу, исто тако не можемо да примамо ни Духа Светога за залиху.

За то у Делима апостолским постоји једно драгоцену упутство: „Као што је у свету природе, тако је и у духовном свету. Живот у природи из часа у час се одржава божанском снагом; ипак, он се не одвија неким непосредним чудом, већ употребом благослова стављених на дохват нашој руци. Тако се и духовни живот одржава употребом оних средстава која нам провиђење ставља на располагање.“⁶⁰

60 Е. Г. В., *Апостолска црква – Христовим трагом*, Препород, Београд, 2004, стр. 284) 199,285).

И цитат из књиге Чезња векова такође је оставио на мене дубок утисак: „Ми, из дана у дан, треба да следимо Христа. Бог не поклања помоћ за сутра.“⁶¹

Е. Г. Вајт је написала:

„Да бисмо следили Исуса, основни захтев који се поставља пред нас је да будемо обраћени целим срцем и да то обраћење свакодневно обнављамо.“⁶² „Ако је наше предање при обраћењу било потпуно и безусловно, то нам ништа не користи ако га свакодневно не обнављамо.“⁶³ „Посветите ујутро себе Богу; нека вам то буде први посао. Нека ваша молитва буде: 'Узми ме, о Господе, да потпуно будем Твој! Све своје планове стављам пред Твоје ноге. Употреби ме данас у својој служби. Буди са мном, и нека се цело моје дело обавља у Теби!' Тако треба да буде свакога дана. Сваког јутра посвећујте себе Богу за тај дан. Изнесите Му све своје планове, да Његово Провиђење покаже да ли их треба спровести или одбацити. И тако ћете, из дана у дан, свој живот предавати у Божје руке; тако ће се ваш живот обликовати да буде све сличнији Христовом животу.“⁶⁴ Морис Венден (Morris Venden) написао је:

„Ако ниси до сада схватио нужност свакодневног обраћења, сада то сазнање може да доведе до правог продора у твом животу.“ Е. Г. Вајт гарантује: „Ако тражиш заједницу са Христом и сваки дан се обратиш, [...] све твоје жалопојке ће умукнути, све твоје потешкоће ће нестати, а сви збуњујући проблеми који су пред тобом биће решени.“⁶⁵

Остати код Исуса и то кроз свакодневно обновљење нашег предања, исто је тако важно као и оно првобитно долажење к Њему.

Морис Венден (Morris Venden) пише даље:

61 Е. Г. В., *Чезња векова*, Препород, Београд, 2011, стр. 261 (313,314).

62 Francis D. Nichol (Hrg.), *Adventist Bible Commentary*, Vol. 1 (Hagerstown, 1976), 1113.

63 Ellen G. White, *Review and Herald* (www.egwwritings.org), 6. jan. 1885.

64 Е. Г. В., *Пут Христу*, Препород, Београд 1997, стр 56, 57.

65 Morris Venden, *95 Thesen über die Erlösung aus dem Glauben* (Lüneburg, 2009), 72 / *95 Theses on Righteousness by Faith* (PPPA, 2003)

„Свакодневна веза са Христом води ка сталном предању – тако да се сваког момента ослањамо на њега.“⁶⁶

Можемо бити сигурни: ако свој живот свакога јутра свесно предамо Исусу, ми тиме чинимо оно што Он жели, јер је Он рекао: „*Ходите к мени [...]*“ (Матеј 11,28) и „*Онога који дође к мени нећу отерати.*“ (Јован 6,37; НСП – Метафизика 2010)

Господ је спреман да учини велике ствари за нас. Чиме? „Ми не можемо да извојујемо победу својом бројношћу, него само потпуним предањем Исусу. Треба да идемо у његовој сили и у поверењу према силном Богу Израилевом.“ (према Захарији 4,6) „*Не војном силом ни снагом, већ мојим Духом.*“ (Захарија 4,6; НСП – Метафизика 2010)

Велики утицај који Бог може да учини кроз нас ако живимо животом потпуног предања, Џон Весли (John Wesley) описао је на овај начин: „Бог може са једним човеком који Му се обавезао 100% да учини више него са целом армијом људи који су Му се обавезали 99%.“⁶⁷

Е. Г. Вајт је написала:

„Само они који желе да постану Христови сарадници, само они који ће рећи – Господе, све што имам и што јесам припада Теби – биће признати за Божје синове и кћери.“⁶⁸ „Сви који посвете душу, тело и дух Богу, непрекидно ће добијати нове дарове телесне и умне силе. [...] Свети Дух даје своје најбоље снаге да раде у срцу и у уму. Божја благодат проширује и умножава њихове способности и све савршенство божанске природе придружује им се у делу спасавања душа. Сарадњом са Христом савршени су у Њему и оспособљени да [упркос својој људској слабости, у Немачком преводу – прим. прев.] у својој људској слабости чине дела Свемогућег.“⁶⁹

66 Исто, 17.

67 S. Joseph Kidder, *Anleitung zum geistlichen Leben* (Andrews University), PPP Folie 14.

68 Е. Г. В., *Чежња векова, Препород*, Београд, 2011, стр. 447 (523).

69 Е. Г. В., *Чежња векова, Препород*, Београд, 2011, стр. 716 (827.828).

Зашто је потребно да се свакодневно молимо за испуњење Светим Духом?

Молитва за испуњење Светим Духом је молитва Исусу да остане код мене. Јер Он станује у мени кроз Светог Духа. Али зашто свакодневно?

Исус нам је дао одговарајући пример. Е. Г.Вајт је написала: „За посвећеног Божјег сарадника узвишена утеха крије се у сазнању да је чак и Христос у време свог живота на земљи, свакога дана тражио од Оца свеже залихе неопходне благодати, [...] Његов пример је залог да ће искрена, истрајна молитва Богу у вери – вери која ствара потпуну зависност од Бога и неограничено посвећење Његовом делу – бити довољна да људима осигура помоћ Светога Духа у борби против греха.”⁷⁰

Ако је ово била Исусова свакодневна потреба, онда је она за нас много важнија.

У 2. Коринћанима записана је једна важна реченица: „[...] онај унутрашњи [човек] обнавља се из дана у дан.” (2. Коринћанима 4,16; НСП – Метафизика 2010)

Чиме се постиже ово свакодневно унутрашње обновљење? Према Ефесцима посланици, Светим Духом: „*Да по богатству своје славе својим Духом оснажи ваше унутрашње биће, да се Христос, кроз веру, настани у вашим срцима; да у љубави укоренењени и утемељени [...] да се испуните до све Божје пунине.*” (Ефесцима 3,16.17.19; Нови завет, превод WBTC)

Из тога произлази:

- ▶ По правилу је неопходно свакодневно се молити за испуњење Светим Духом.
- ▶ Тиме Христос станује у нама.
- ▶ Он нам даје снагу према богатству своје славе за нашег унутрашњег човека. Снага Божја је натприродна снага.
- ▶ Тиме се љубав Божја излива у наша срца.
- ▶ И Он је пут ка животу у „пунини Божјој”. (в. Јован 10,10; Колошанима 2,10)

⁷⁰ Е. Г. В., *Апостолска црква – Христовим трагом*, Препород, Београд, 2004, стр. 37, 38 (56).

Још један драгоцен текст налазимо у Ефесцима посланици: „Него се пуните духом.“ (Ефесцима 5,18; Чарнић) Потребно је да обратимо пажњу на то да је ово више од једног савета – то је Божја заповест. Наш Бог очекује од нас да желимо да живимо по Светом Духу. Стручњаци за грчки језик објашњавају да овај, текст у ствари, тачно цитиран гласи: „Испуњавајте се стално и увек изнова Духом.“ (Овде сам цитирао Јоханеса Магера [Johannes Mager].)⁷¹

У Библијској поуци о томе пише:

„Крштење Светим Духом значи бити потпуно под утицајем Светог Духа, потпуно ‘испуњен Духом’. (Ефесцима 5,18) То није искуство ‘једном и заувек’ већ оно које је потребно стално обнављати.“ Ову потребу Павле посебно наглашава кроз временски облик грчког глагола испунити.⁷² (в. драгоцени додатак у вези са Ефесцима 5,18. у додатку на стр. 129. и 130)

То пише Апостол Павле Ефесцима у 5. глави, иако је у 1,13 написао: „И преко њега сте, кад сте поверовали, били запечаћени обећаним Светим Духом.“ (НСП – Метафизика 2010) Дакле, Ефесци су добили Светог Духа. Ипак је за њих постојала нужност да „јачају у његовом Духу“. Даље пише: „испуњавајте се Духом“ и „испуњавајте се стално и увек изнова Духом“.

Е. Г. Вајт је написала:

„Сваки сарадник Божји треба да се свакодневно моли за испуњење Светим Духом.“⁷³ „Да бисмо имали Христову правду, неопходно је да се под утицајем Светога Духа свакодневно мењамо, само тако можемо постати учесници у Божанској пророди.“⁷⁴

На другом месту нам Господ преко ње каже: „Ко се осећа дирнутим од Светог писма, Речи Божје, и жели да следи Његово учење, мора свакодневно [додатно] да научи, дневну [нову] ревност и добију нову духовну силу, која стоји на рас-

71 Werner E. Lange (Hrg.), *Unser größtes Bedürfnis* (Lüneburg, 2011), 42.

72 Библијска поука, Исусове поуке, од 17.7.2014.

73 Werner E. Lange (Hrg.), *Unser größtes Bedürfnis* (Lüneburg, 2011), 50.

74 E.G.White, *Selected Messages 1, Seite 374.1 und RH Nov. 1, 1872 par.2* (ewgwritings.org).

полагању сваком правом вернику даром Светог Духа.⁷⁵ Даље каже: „Ми, из дана у дан, треба да следимо Христа. Бог не поклања помоћ за сутра.“⁷⁶

А на другом месту пише. „Нама је потребна стална веза са божанским Помоћником да бисмо уопште могли напредовати. Можда поседујемо одређену меру Божјег Духа, али је потребно молитвом и вером стално тежити ка већем уделу Духа.“⁷⁷

Нашао сам такође и следећу силну реч: „Теби је потребно свакодневно крштење љубављу, које је у време апостола све повезивало као једно срце и једну душу.“⁷⁸

Римљанима 5,5 показује нам да је љубав Божја кроз Светог Духа изливена у наша срца. Исто нам се говори и у Ефесцима 3,17. Свакодневно крштење Духом (испуњење Светим Духом) истовремено делује и као свакодневно крштење љубављу (испуњење Божанском љубављу – агапе). Уз то, према Галатима 5,16. и Римљанима 8,2 постаје јасно да се тиме ломи и сила греха.

Значај личног богослужења

Какав значај има лично Богослужење, ако је толико важно, да се свакодневно предајемо Исусу и свакодневно молимо за испуњење Светим Духом?

Ја сам навео текстове и цитате који нам показују да се наш унутрашњи човек од дана до дана обнавља. То баца јасно светло на велики значај нашег свакодневног личног богослужења.

Темељ укупног Богослужења у храму било је приношење јутарњих и вечерњих жртава. У суботу је приношена и још једна додатна жртва (4. Мојсијева 28,4.10). Какав значај има жртва?

„Жртва је била утеловљење потпуног предања грешника Богу. Ту човек не задржава ништа за себе, све припада Богу.“⁷⁹

75 Ellen G. White, *Das Wirken des Heiligen Geistes* (Lüneburg, 2006), 260.

76 Е. Г. В., *Чезња векова*, Препород, Београд, 2011, стр. 261 (313,314).

77 Ellen G. White, *Das Wirken des Heiligen Geistes* (Lüneburg, 2006), 243.

78 Ellen G. White, *Das Wirken des Heiligen Geistes* (Lüneburg, 2006), 243.

79 Fritz Rienecker, *Lexikon zur Bibel* (Wuppertal, 1964), 1017

„Време одређено за јутарњу и вечерњу жртву сматрано је светим временом, па је у целом Јеврејском народу поштовано као време богослужења. [...] У овом обичају хришћани могу да нађу узор за своје јутарње и вечерње молитве. Иако Бог осуђује формалистичке обичаје и церемоније, којима недостаје дух правог богослужења, с великим задовољством гледа на оне који Га воле и који се ујутру и увече сагињу пред Њим тражећи опроштај за грехе и упућујући Му своје молбе да добију неопходне благослове.”⁸⁰

Да ли смо приметили да су свакодневна богослужења повезана са суботом основа духовног живота? Да ли нам то додатно објашњава да се ту ради о свакодневном предању Исусу Христу, који је позван да станује у нама, кроз Светог Духа?

Дати Богу сваког дана првенство испред свега другог најважнији је духовни принцип. Исус је рекао у проповеди на Гори блаженства:

„Тражите пре свега царство Божје и његову правду, а све остало ће вам се додати.” (Матеј 6,33; НСП – Метафизика 2010)

Царство Божје значи сада имати Христа у срцу. Ради тога је нужно свакодневно предање и свакодневна молба за Светог Духа у нашем времену које насамо проводимо са Богом. Када једном будемо стајали пред Богом, одлучујуће питање биће: да ли смо држали и одржали спасоносни лични однос са Исусом (Јован 15,1– 17)? Зар и ти такође немаш чежњу за већим испуњењем Духом кроз веру?

Ко не проводи уопште, или ретко проводи, своје тихо време насамо са Господом, или недовољно оджава своје лично богослужење, у том случају ће можда само једном седмично бити духовно ојачан на јавном богослужењу. То је слично томе као када би неко јео само једном седмично. Зар неби било бесмислено хранити се једном седмично? Да ли то значи да је сваки хришћанин који не одржава своје лично богослужење телесан?

80 Е. Г. В., *Стварање, Патријарси и пророци*, Препород, Београд, 2001, стр. 317 (353.354).

Ако остане у таквом стању, онда би то значило управо то да он није спасен. Ако смо телесни, лично Богослужење треба да нам буде обавезна вежба. А ако смо духовни, оно нам све више и више прераста у основну потребу.

„Да бисмо имали Христову правду, неопходно је да се под утицајем Светога Духа свакодневно мењамо, само тако можемо постати учесници у божанској природи.“

Пре више година сам прочитао џепну књигу „Био сам гангстер“, аутора Џима Вауса (Jim Vaus). Он је био криминалац који се обратио и који је без изузетака признао све своје грехе – нпр. кривоклетство, крађе итд. Он је притом доживео да се Бог изванредно умеша у његов живот. То је оставило на мене дубок утисак и рекао сам себи: „Мени је добро у сваком погледу, али немам таква искуства.“ У једној молитви сам тада рекао Господу: „Оче небески, и ја желим да признам све своје грехе, за које знам и које ћеш ми ти још показати. Осим тога, устајаћу у будуће сат времена раније да бих се молио и читао из Библије. И онда желим да видим да ли ћеш се умешати и у мој живот.“

Нека је слава и хвала Богу, који се умешао и у мој живот. Од тог времена је моје посебно јутарње Богослужење повезано са суботом темељ мог живота са Богом.

Свакодневним предањем Богу и сталним испуњењем Светим Духом наш се живот позитивно мења. То се догађа на нашем Богослужењу.

Обожавање у Духу и истини

Наша велика потреба је обожавање Бога. У последњој Божанској поруци човечанству ради се о клањању Створитељу насупрот клањању звери (Откривење 14,6–12). Спољашњи знак обожавања Бога је субота (клањање Створитељу). Унутрашњи став обожавања приказан нам је у Јовановом Јеванђељу: „Али долази час, и већ је ту, када ће прави обожавачи молити Оца духом и истином, јер Отац тражи такве да Му се моле. Бог је Дух, и они који Му се моле морају Му се молити духом и истином.“ (Јован 4,23–24; НСП – Метафизика 2010)

Молити се у духу сигурно значи свесно обожавање, али такође и испуњење Светим Духом. Молити се у истини значи живети живот потпуног предања Исусу, јер је Он персонализована истина. Исус је рекао: „*Ја сам [...] истина.*” (Јован 14,6) То такође значи кроз Исусово становање у нама живети по речи Божјој и по Његовим прописима јер је Он рекао: „*Реч је твоја истина.*” (Јован 17,176) Псалом 119,142: „*Закон је твој истина.*” Ако ми сада не живимо живот обожавања Бога, да ли нам онда не прети опасност да у одлучујућем тренутку за-тајимо? То ће бити велики проблем за телесне хришћане.

Мислим да сви ми желимо да напредујемо уз Божју помоћ и стичемо већа сазнања. Можда је за неке следеће мањкаво виђење било препрека њиховом напредовању.

Крштење и Свети Дух

Неки мисле да су испуњени Светим Духом јер су крштени, и тиме је онда све у реду и није ништа више неопходно. Д. Л. Муди (Moody) је написао о томе следеће речи: „Велики број људи мисли, кад су већ једном били испуњени Светим Духом, тиме су испуњени за сва времена. О, пријатељи моји, ми смо пробушени судови; неопходно је да све време будемо директно под извором да бисмо били пуни.”⁸¹

Јозеф Х. Вагонер (Joseph H. Waggoner) о томе пише:

„У свим случајевима у којима се крштење сматра доказом поседовања дара Духа, грешник који се каје уљуљкава се у телесну сигурност. Он има поверење искључиво у своје крштење као знак Божје наклоности. Крштење, а не Дух, у његовом срцу постаје његов „залог сигурности” или његово сведочанство [...]”⁸²

Крштење је веома значајна одлука која одговара вољи Божјој, и која трајно задржава свој велики значај. Али ми не

81 D.L. Moody, *They Found the Secret*, 85, 86; zitiert in „10 Days – Prayers and Devotions [...]” by Dennis Smith, 23.

82 Joseph H. Waggoner, *The Spirit of God* (Battle Creek, Michigan 1877), 35f, zitiert in Garrie F. Williams, *Erfüllt vom Heiligen Geist* (Lüneburg, 2007), 58 / quoted in *How to Be filled With the Holy Spirit and Know it*, R&H, 1991.

треба да гледамо на један догађај из прошлости као доказ да смо испуњени Светим Духом. Напротив, потребно је знати сада да ли смо испуњени Светим Духом.

Неки људи су добили Светог Духа и пре него што су крштени, нпр. Корнелије и његови људи или Савле. Док су други тек након крштења примили Светог Духа, нпр. Самарићани или дванаесторица у Ефесу. Али је сасвим свеједно да ли се примање Светог Духа догодило пре, за време или после крштења; одлучујуће је да смо Га ми уопште икада добили и да се Он сада налази у нашим срцима. Одлучујуће није оно што се догодило некада у прошлости него какво је моје садашње стање.

Морам још једном да подсетим: ми смо добили наш телесни живот при рођењу, да би остао у нама целог нашег века. Тај живот се одржава свакодневном исхраном, пијењем, физичком активношћу, спавањем, итд. Да није тога, не бисмо већ одавно били међу живима. За духовно животно подручје важе исти закони као и за телесно. Нови живот смо добили кроз Светог Духа, и то при нашем потпуном предању Христу, тако да остаје у нама. И Он остаје у нама кроз примену средстава која нам Бог ставља на располагање. Он се одржава кроз Светог Духа, кроз молитву и кроз реч Божју. Могу само да поновим да Е. Г. Вајт је написала: „Живот у природи се из часа у час одржава божанском снагом; ипак, он се не догађа неким непосредним чудом, већ употребом благослова стављених на дохват нашој руци. Тако се и духовни живот одржава употребом оних средстава која нам провиђење ставља на располагање.“⁸³

То значи да нам је Свети Дух при поновном рођењу дат да и остане у нама. Али то остајање је у вези са свакодневним коришћењем оних средстава која нам је Господ ставио на располагање. Какав резултат можемо да очекујемо ако не користимо та средства?

Свети Дух је најважније од свих „средстава“, а уз Њега долази и значај молитве, повезаности са Богом кроз Његову реч, учешће на богослужењима, наша служба у Исусово име итд.

83 Е. Г. В., *Апостолска црква – Христовим трагом*, Препород, Београд, 2004, стр. 199 (284.285).

Мислим да је сваком од нас јасно да је неопходно да се свакодневно бринемо о нашем унутрашњем човеку. Ако то не чинимо, претрпећемо жалосне последице. Као што не можемо да се хранимо за залиху, исто тако не можемо да примамо ни Духа Светога за залиху. „Бог не поклања [данас] помоћ за сутра.”⁸⁴ Свакодневно предање Христу је неопходно и ми морамо сваког дана да позивамо Светог Духа у наш живот.

Наше обе молбе ипак служе само једној сврси. То су две стране једне те исте медаље: да имамо блиску личну везу са Христом. Својим предањем се потпуно поверавам Њему, а својим молбама за Светог Духа позивам Га у своје срце. Поред осталог, и Јован 3,24 (в. још Јован. 14,17.23) показује нам да Исус кроз Светог Духа станује у нама: „И по том познајемо да је у нама: по Духу кога нам је дао.” (Чарнић)

Деловање Светог Духа

Ако је Свети Дух у мени, онда Он чини оно што је Христос већ извршио. Римљанима 8,2 нам каже: „Јер закон тог духа који даје живот у јединству са Христом Исусом ослободио те је закона греха и смрти.” (НСП – Метафизика 2010) Закон Духа можемо објаснити као начин по коме Свети Дух делује у срцу које се предало Богу. Само Свети Дух може да оживи у мени оно што је Христос учинио. Е. Г. Вајт то добро објашњава: „Свети Дух треба да им буде подарен као сила која препорађа, јер би без ње Христова жртва била бескорисна [...] Дух чини делотворним оно што је извојевао Откупитељ света. Дух Свети чисти срце. Посредством Духа верник постаје судеоник у божанској природи [...] Божја сила очекује њихов захтев [у смислу захтевати, измолити; енгл. *demand*] и прихватање.”⁸⁵

Томас Дејвис (Thomas A. Davis) описује тај поступак на овај начин: „То значи да је чак делотворност Христовог дела за људе зависна од Светог Духа. Без Њега би све што је Исус урадио на Земљи – у Гетсиманији, на крсту, или ускрснућем из

84 Е. Г. В., *Чезња векова*, Препород, Београд, 2011, стр. 261 (313).

85 Е. Г. В., *Чезња векова*, Препород, Београд, 2011, стр. 583.584 (672).

гроба, као и првосвештеничком службом на Небу – било без-успешно. Успех Христовог дела био би само мало кориснији од било које велике светске религије, или од неког етничког вође. Упркос томе да је Исус насупрот њима био Бог, ипак неби могао да спаси људе само својим примером и својом науком. Да би се то променило, било је неопходно да се делује у њима.

То дело се врши кроз Светог Духа, који је послат да чини у срцима људи оно што је Исус учинио могућим.”⁸⁶

Зар то није већ један огроман разлог да се побринемо за испуњење светим Духом?

„Када Божји Дух освоји срце, Он преображава и живот, грешне мисли се одбацују, рђава дела се напуштају; љубав, понизност и мир заузимају место гнева, зависти и свађа. Радост заузима место жалости, а лице одсјајује небеском светлошћу.”⁸⁷

Постоје још многи драгоцени резултати као последица живота са Светим Духом, али такође и многи недостаци и губици живота без Њега. Разлика у животу са Светим Духом и живота без Њега опширније је обрађена у 3. глави.

86 Thomas A. Davis, *Als Christ siegreich leben*, (HW-Verlag), 43 / *How to be a victorious Christian*, R&H.

87 Е. Г. В., *Чезња векова*, Препород, Београд, 2011, стр. 134 (173).

ДА ЛИ САМ ИСПУЊЕН СВЕТИМ ДУХОМ?

Молим те, постави једном себи следећа питања у вези са испуњењем светим Духом:⁸⁸

- ▶ Да ли се у мом животу примећује нешто од деловања Светог Духа? Нпр., да ли ми је Исуса као особу заиста учинио великим и живим? (Јован 15,16)
- ▶ Да ли почињем да чујем и разумем унутрашњи глас Светога Духа? Може ли Он да ме води како у малим тако и у великим одлукама у мом животу? (Римљанима 8,14)
- ▶ Да ли се у мени пробудила нова врста љубави према другим људима? Да ли ми Свети Дух поклања нежно саосећање и велику бригу за људе, које под нормалним околностима не бих изабрао за пријатеље? (Галатима 5,22–23; Јаков 2,8.9)
- ▶ Да ли често доживљавам како ми Свети Дух помаже како да се односим према својим ближњима? Да ли ми божански помоћник, нпр., даје праве речи, које продиру до срца људи који имају бриге и проблеме?
- ▶ Да ли ми Свети Дух даје снагу којом могу другим људима да објасним Исусов живот и да их водим у Његово царство?
- ▶ Да ли доживљавам да је божански помоћник уз мене у молитви и да ми помаже да најдубља осећања свог срца на прави начин изнесем пред Бога?

Ако размислимо о овим питањима, видећемо какве велике потребе имамо да растемо у Светом Духу, да Га боље упознамо и да Га више волимо.

Један брат је написао следеће: „Мој отац и ја смо се помирили. Након проучавања брошуре „Кораџи ка личном пробуђењу“ и „40 Дана“ бр. 1 и 2 имао сам диван доживљај да искусим испуњење Светим Духом. Посебно одушевљавајуће за мене је било да доживим да Свети Дух хоће и може да делује у свим областима мог живота.

88 Catherine Marshall, *Der Helfer* (Erzhausen, 2002), 24.

Помирење између оца и сина

Мој однос са оцем увек је био мало компликован. Моје жеље и молитве у детињству и младости увек су биле усмерене на то да имам један бољи однос са својим оцем, међутим постајало је све горе и горе. Прошло је још шест–седам година када је Бог испунио велику празнину у мом срцу. За време проучавања и молитве за испуњење Светим Духом, моја супруга и ја смо имали велика искуства са Богом. Молили смо се Богу за наше породице, а посебно за мог оца. У то време сам добио неку нову силу да волим свог оца и могао сам све да му опростим, што у нашим односима у време мог детињства није било како треба. Мој отац и ја смо сада пријатељи. Он је такође почео да бива све духовнији и да другим људима говори о Богу. Данас, две године касније, однос са мојим оцем је још увек веома добар. Веома сам захвалан Богу за то искуство. Раније сам се осећао тако беспомоћним и често јако усамљеним, али од када се свакодневно молим за испуњење Светим Духом, доживљавам сасвим нов и диван начин живота и односа са Богом. (Име познато аутору)

Молитва: Господе Исусе, хвала ти што желиш да будеш у мени кроз Светог Духа. Хвала ти што кроз моје свакодневно предање теби, наш однос поверења и љубави стално расте. Господе, помози ми да боље упознам Светог Духа и Његову службу. Чезнем да знам, шта Он жели да чини, за мене, моје сроднике и моју цркву, и како ми можемо имати сигурност да смо Га након дневне молитве и примили. Хвала ти на томе. Амин.

Е. Г. Вајт је написала:

„Исусу је Свети Дух био дат у пуној мери. Он ће исто тако бити дарован и сваком Христовом следбенику када Му потпуно преда срце да буде његово пребивалиште. Сам Господ нам налаже: *‘Него се још испуњавајте Духом’* (Ефесцима 5,18), а та заповест је истовремено и обећање о испуњењу. Оцу је било угодно да се у Христа *‘усели сва пунина’*, и *‘да будете испуњени у њему’*. (Колошанима 1,19 и 2,10) (Мисли с горе благослова, Препород, Београд, 1983, стр. 37.

КОЈЕ РАЗЛИКЕ МОЖЕМО ОЧЕКИВАТИ?

*Који добитак и мало живети испуњени Светим
Духом? Које губитке ћемо имати ако се не молимо
за Светог Духа?*

УПОРЕЂЕЊЕ ТЕЛЕСНОГ И ДУХОВНОГ ХРИШЋАНСТВА

Последице телесног хришћанства за појединца су већ делимично поменуле. Поред осталог оне се изражавају и у следећем:

- ▶ Човек који се налази у таквом стању није спасен. (Римљанима 8,6–8; Откривење 3,16)
- ▶ У таквом човеку се не налази љубав Божја – агапе (Римљанима 5,5; Галатима 5,22); он је упућен искључиво на своју људску љубав.
- ▶ Код њега није сломљена моћ греха. (Галатима 5,16; Римљанима 8,2)
- ▶ Тај није примио силу по богатству славе његове (Ефесцима 3,16–17; Лутеров превод у издању Deutsche Bibelgesellschaft, 1999).
- ▶ Христос не живи у њему (1. Јованова 3,24).
- ▶ Није добио силу да буде Христов сведок (Дела 1,8).
- ▶ Понаша се према људским мерилима (1. Коринћанима 3,3) тако да лакше настају напетости и ривалства.
- ▶ По правилу му је јако тешко да прихвати неку опомену.
- ▶ Његов молитвени живот може да има недостатке.
- ▶ Он има само људске способности за праштање и заборављање људске кривице.

Телесни хришћанин делимично поступа као природан човек. Павле каже: „[...] *поступате као и други људи.*” (1. Коринћанима 3,3; НСП – Метафизика 2010) Али његово понашање делимично личи на понашање духовног човека, иако он то чини само сопственом силом и способностима.

Духовни хришћанин доживљава пунину Божју:

„Да вам по богатству своје славе, омогући да свог унутрашњег човека ојачате снагом која долази посредством његовог Духа. И да Христос посредством ваше вере у љубави пребива у вашим срцима и да будете укоренењени и утемељењени како бисте у потпуности могли разумети, заједно са свима светима, шта је ширина и дужина и висина и дубина истине и да спознате Христову љубав која надилази знање да бисте се испунили свом пунином коју даје Бог. А онеме који својом силом која делује у нама може учинити неизмерно више од свега што молимо или замислимо, њему нека је слава преко цркве и преко Христа Исуса кроз све нараштаје у сву вечност. Амин.” (Ефесцима 3,16–21; НСП – Метафизика 2010)

Последице телесности у хришћанству

Жао ми је због свих губитака који су настали у мом животу и деловању због недостатка Светог Духа. Показује се на жалост и на овом подручју да ми не можемо никада да водимо даље него само дотле докле смо и сами стигли. Морамо да узмемо у обзир и то да се лични недостаци појединца како у породици тако и у цркви сабирају или умножавају.

Деца и млади

Телесност је плодно тло за либералан хришћански живот. Покушава се несвесно и са добром намером да се учини оно што се не може, и онда се траже разни излази. Да ли је то разлог из ког губимо многе наше младе? Да ли смо својој деци и младима можда и несвесно, или из неких других разлога, дали пример телесности? Можда су они због тога постали телесни хришћани, и зато се боре са разочарањем? Можда је то

разлог што многи све олако узимају и не долазе на богослужења или су отишли из цркве?

Један старији брат је пре кратког времена објаснио својој цркви: „Постоји разлог за наше проблеме који се појављују данас у нашим животима и у животима многих наших младих. Ми старији смо пропустили да разумемо деловање Духа да бисмо били њиме испуњени.“⁸⁹

„Половични хришћани су гори од неверника; јер њихове варљиве речи и необавезна позиција воде многе на странпутицу. Неверник показује своју „заставу“, док млади хришћанин заводи обе стране. Он није ни добар светован човек, али ни добар хришћанин. Сотона га користи за дело које нико други не може да учини.“⁹⁰

Ако насупрот томе живимо духовним животом, можемо нашој деци показати пут ка помоћи Божјој. Елен Вајт је написала нешто заиста задивљујуће: „Учи своју децу да је њихова предност да сваког дана примају [пунину] Светог Духа. Нека Исус буде твоја помоћница, да би испунио своју намеру. Захваљујући молитви, можеш стећи искуство које ће те у служби за твоју децу довести до потпуног успеха.“⁹¹

Ми смо наше синове учили молитви, а да ли смо их научили да се свакодневно моле за Светог Духа? Или можда ни ми сами то нисмо знали? Моја супруга и ја тада нисмо то знали. Захвалан сам Господу што није гледао на време незнања. Какву би дивну децу имали духовни родитељи ако би се она свакодневно посвећивала Исусу и молила се за Светог Духа.

89 Garrie F. Williams, *Erfülltsein vom Heiligen Geist*, (Lüneburg 2007), 8 / *How to Be Filled With the Holy Spirit and Know it* (R&H, 1991).

90 Ellen G. White, *Letter 44*, 1903, zitiert in *Adventist Bible Commentary*, Vol.7, 963 zu Offb 3, 15.16.

91 Ellen G. White, *Child Guidance* (www.egwwritings.org), 69.

Атмосфера вожанске љубави или само: будите фини једни према другима?

Каква разлика у атмосфери постоји у браку и породици, заједници или некој цркви у вези са духовношћу и телесношћу? Шта ако недостаје Божја сила за дисциплинован живот, ако недостаје љубав Божја и сила греха није сломљена, или ако су те особине присутне милошћу Божјом?

Конзервативни телесни хришћани нагињу критици, а то није добро. Мада морамо да говоримо о добром реду Божјем, морамо истовремено да размислимо да се темељне промене догађају ако промена долази изнутра.

Либерални хришћани нагињу да све олако узимају и прилагођавају световне методе, што Бог такође не може да благослови.

Јозеф Кидер (Joseph Kidder) је установио да је садашње опште стање цркве следеће: „Апатија, површност, световност, недостатак великодушности, исцрпљеност проповедника, омладина напушта цркву, слаба самодисциплина, планови без стварне позадине и резултата, сталан недостатак јаким и ангажованих мушкараца.”⁹²

Он види корен наших проблема у недостатку повезаности са Исусом (Јован 15,1–5) и у превеликом поверењу у људске напоре (Захарија 4,6). И он такође види решење у животу са Светим Духом (Дела 1,8).

Исус нам је дао нову заповест:

„Нову заповест вам дајем – да волите један другог. Као што сам ја волео вас, тако и ви волите један другог. По овом ће сви знати да сте моји ученици: ако будете имали љубав један за другог.” (Јован 13,34.35; Нови завет, превод WBTC)

Волети као Исус значи: волети божанском љубављу (агапе). Ту љубав можемо имати, само ако смо испуњени Светим Духом.

92 Joseph Kidder, *Anleitung zum geistlichen Leben* (Andrews University), PPP Folie 3+4.

„Највиша љубав према Богу и несебична љубав према ближњима – најбољи је дар који нам може дати наш небески Отац. Та љубав није само тежња, већ божанско начело, трајна сила. Непосвећено срце не може бити њен извор, она не може настати у њему. Она може постојати једино у срцу у коме Исус влада.“⁹³

Мислим да постоји разлика, да ли смо ми само фини једни према другима, или и више од тога, волимо једни друге божанском љубављу. Елен Вајт нам даје значајно упутство: „Ако се украсимо накитом нежног и тихог Духа деведесет и девет одсто потешкоћа које нам загорчавају живот, биће избегнуте.“⁹⁴

Реч Божја у 1. Солуњанима 4,3–8 наговештава нешто у вези брачног живота. У овом одломку се поред осталог ради о томе да се у браку живи у части и посвећењу. То се поставља као супротност појудном задовољству пагана. Троструко указивање на живот посвећености и додатно на Светог Духа, омогућује нам да препознамо да живот под вођством Светог Духа такође и наше брачне односе треба и може да промени. Бог нам је доделио велико задовољство и велико испуњење у брачном животу. Зар нам то не показује да нам Бог жели помоћи, не у појуди, него у односу који карактерише нежност и брига?

Исус се молио за јединство својих ученика: „*Молим се [...] Да сви једно буду, као ти, оче, што си у мени и ја у теби; да и они једно буду, да и свет верује да си ме ти послао.*“ (Јован 17,21)

Вилијам Џонсон (William G. Johnsson): „Многи адвентисти тек треба да схвате шта то значи бити једно у Христу. Вероватно смо то у прошлости премало ценили или смо ‘зауздали коња са погрешне стране!’ (немачка изрека – примедба преводиоца)⁹⁵

93 Е. Г. В., *Апостолска црква – Христовим трагом*, Препород, Београд, 2004. стр. 384 (550).

94 Ellen G. White, *Zeugnisse für die Gemeinde*, Band 4, 380 / *Testimonies for the Church*, Vol. 4, German Version, 380.

95 William G. Johnsson, *Adventgemeinde in der Zerreißprobe*, (Lüneburg 1996), 118.

Христос је онда у нама када смо испуњени Светим Духом. Духовно хришћанство доприноси услишењу молитве нашег Господа. Елен Вајт је написала: „Када су Божја деца једно у Духу, онда ће свако фарисејство и свака самоправедност (највећи греси Јеврејске нације) нестати из њихових срца [...] Бог ће објавити своју тајну, која је била сакривена од постања света. Он ће показати, *‘како је богата тајна славе ове међу незнабошцима, које је Христос у вама, нада славе.’* (Колошанима 1, 27)”⁹⁶

Коригујуће душебрижништво (црквени кар)

Да ли ће то имати утицаја на корективно душебрижништво ако оно није, или једва нешто мало спроведено у Божјој љубави? Какве би одлуке донела она црква која би се састојала од претежно телесних хришћана или чак имала телесног проповедника или председника (области или уније)? Када размишљам о својој досадашњој служби, тада имам утисак да духовни чланови цркве теже ка томе да „палу” браћу и сестре доведу до тога да увиде своје право стање. И када се они покају и признају, тада је душебрижништво испунило своју сврху. Док телесни хришћани могу понекад у коригујућем душебрижништву нагињати томе да га користе као казну, па чак и да га злоупотребљавају као инструмент вежбања моћи. (Матеј 18,15–17; 1. Коринћанима 3,1–4; 2. Коринћанима 10,3; Јуда 19)

Божја пророчка реч за последње време

Господ има обичај да нам преко пророка открива важне нове развоје догађаја (Амос 3,7). Тако нам је дао важне пророчке вести за последње време преко Е. Г. Вајт. А пошто се последње време умногоме разликује од претходних времена, било је важно и неопходно добити одговарајуће додатне информације са Божје стране. Изражено модерним језиком, био је потребан један *update*, што значи: довести нешто на најновији (актуелан) ниво. На основу изјаве Елен Вајт, важ-

96 Ellen G. White, *Für die Gemeinde geschrieben*, Band 1, 406.2 (EllenWhite.org) *Selected Messages*, Vol. 1, 386.1 egwwritings.org).

ност ових вести се протеже све до другог Христовог доласка. Пошто оне поред осталог садрже промену стила и начина живота, укоре, опомене и др., јасно је да ће оне лакше бити прихваћене од духовног, него од телесног човека. Наравно, ако неко ове вести озбиљно прихвати, то не мора да значи да је он заиста и духован. Увези са овим је важно добро размислити о речима записаним у 5. Мојсијевој 18,19 (НСП – Метафизика 2010): „А онај ко не послуша моје речи које ће он [пророк] говорити у моје име, тај ће преда мном одговорати за то.“

То нам јасно показује да код тих вести које нам износе прави пророци, ми немамо посла са тим особама, него са Богом. По чему можемо препознати да ли је неко прави пророк? Божја реч нам наводи око пет контролних тачака, којима прави пророк мора да одговара:

1. Његов начин живота – „По родовима њиховим познаћете их.“ (Матеј 7,15–20)
2. Испуњење његових пророчанстава – 5. Мојсијева 18,21–22. (Наравно уз изузетак условних пророчанстава, нпр. Јона.)
3. Позивање на верност према Богу (у складу са Божјом речју) – 5. Мојсијева 13,1–5.
4. Признање личности Исуса Христа као правог Бога и човека. (1. Јованова 4,1–3)
5. Слагање са науком Светог Писма. (Јован 17,17)

Све Божје заповести и сва пророчка упутства дата су за наше добро и због тога су веома драгоцене за нас. Зато ми као духовни хришћани можемо да им будемо у сили Божјој радосно послушни јер знамо да то доприноси нашем животном успеху. „Верујте Господу Богу својему и бићете јаки, верујте пророцима његовим и бићете срећни.“ (2. Дневника 20,20) „Уздајте се у Господа, свог Бога, да бисте се могли одржати. Верујте његовим пророцима и победићете.“ (2. Дневника 20,20; НСП – Метафизика 2010)

У Библијској поуци је о вези између живота са Светим Духом и речи правог пророка написано следеће: „Ко одбацује речи пророка, затвара се за примање упутстава од стране Светог

Духа. Последице које то изазива данас, ни у чему се не разликују од последица које су изазиване у тадашњем времену – губитак односа са Богом и отварање срца за негативне утицаје.”⁹⁷

Планирање и стратегија

Наш важан задатак је тражење добрих решења и метода за обављање црквених и мисионских задатака. Ту се ради о нашим плановима и стратегијама. Притом се ради у основи о духовном јачању цркава и у већем раду на спасавању душа.

Крштен сам пре 65 година, а већ 43 године сам у проповедничкој служби. За то време смо развијали многе програме и методе рада. У томе смо били веома вредни. У вези са овим морам ипак поново да мислим на речи Двајта Нелсона (Dwight Nelson) из 2005. године:

„Наша црква је до изнемоглости развијала задивљујуће форме, планове и програме, али ако коначно не признамо наш духовни банкрот [недостатак Светог Духа], који је обузео многе од нас проповедника и одговорних вођа, нећемо се никада уздићи изнад нашег формалистичког хришћанског живота.”⁹⁸

Исто то пише и Денис Смит (Dennis Smith):

„Ја нисам против планова, програма и метода, али се бојим да смо се ми често ослањали на њих да бисмо унапредили Божје дело. Планови, програми и методи, неће завршити Божје дело. Велики проповедници јеванђеља, дивни хришћански концерти, сателитски преноси неће завршити Божје дело. Дух Божји ће завршити дело – Дух Божји, који говори и служи преко духом испуњених људи и жена.”⁹⁹

97 Studienanleitung Standardausgabe, Philip G. Samaan, 11.10.1989, Anmerkung zu Frage 8.

98 Helmut Haubeil (Hrg.), *Missionsbrief Nr. 34* (Bad Aibling, 2011), 3; Види такође (у овој брошури): 5. главу „Кључ за спровођење у праксу” стр. 132.

99 Dennis Smith, *40 Tage – Andachten und Gebet zur Vorbereitung auf die Wiederkunft Jesu* (Wien, 2012), 88 / *40 Days – Prayers and Devotions to Prepare for the Second Coming* (R&H, 2009), 61.

Крштење/спасавање душа

Свето Писмо нам показује да је Свети Дух одлучујући предуслов за придобијање душа за Христа (в. Дела Апостолска). Ми имамо, с једне стране, цркве које брзо расту, а са друге стране, цркве које стагнирају или се чак смањују. За мене је само једно сигурно: главни узрок је недостатак Светог Духа. Наравно да су нас ти проблеми веома запослили и ми смо развили или прилагодили многе планове и програме. По томе видимо да недостатак Светог Духа изазива велико залагање, повезано са губитком средстава и времена, и то због тога што идемо непотребним или неуспешним путевима. Два цитата Елен Вајт појашњавају ту ситуацију:

„Господ сада не ради на томе да многе људе доведе у познање истине због чланова цркве који се нису никада обратили, и оних који су једном били обраћени па су одступили, али су се вратили. Какав би утицај имали ти непосвећени [телесни хришћани] чланови цркве на новообраћене чланове?”¹⁰⁰

„Ако бисмо се понизили пред Богом, и били пријазни, учтиви, љубазни, пуни саучешћа, онда би се к истини обратило стотину, где се данас обраћа само један.”¹⁰¹

С друге стране, крштавали смо људе који нису били довољно припремљени. Елен Вајт је о томе написала:

„Новорођење је једно ретко искуство у овом времену. А то је основни разлог што имамо толико потешкоћа у нашим црквама. Многи, веома многи, који прихватају Христово име, непосвећени су. Они су крштени, али „сахрањени” живи. Њихово ја није умрло, и због тога нису устали у нови живот.”¹⁰²

То су речи које су написане 1897. године. Како је данас? Проблем се састоји у томе: ко није наново рођен, тај није испуњен Светим Духом. Исус је рекао: „Ако се ко не роди водом и духом, не може ући у царство Божје.” (Јован 3,5б). Зар није тако да нас недостатак Светог Духа сусреће на свим подручјима?

100 Ellen G. White, *Testimonies for the Church* Vol. 6 (www.egwwritings.org), 371.

101 Ellen G. White, *Testimonies for the Church* Vol. 9 (www.egwwritings.org), 189.

102 Ellen G. White, *MS* 148.

Свети Дух и проповедање

Бог нам је послао поруку о значају Светог Духа за проповедање јеванђеља:

„Проповедање речи било би бескорисно без сталне присутности и помоћи Светог Духа. То је једини успешан учитељ божанске истине. Једино када Дух прати истину до срца, она ће пробудити савест или преобразити живот. Човек може бити способан да изнесе слово Божје речи, он може бити упознат са свим њеним заповестима и обећањима, али ако Свети Дух не усади истину, ниједна душа неће пасти на стену и разбити се. Никакво образовање, никакве предности, ма како велике, не могу без сарадње Божјег Духа учинити човека каналом светлости.”¹⁰³

Јеванђеље се не проповеда само у проповедима, него и на предавањима, на библијским часовима или у малим групама по кућама.

Ренди Максвел (Randy Maxwell) написао је: „Али заиста смо без силе и у мисионском смислу (скоро) безуспешни јер нам недостаје делотворна веза са нашим живим Господом.”¹⁰⁴

Да ли је недостатак Светог Духа такође узрок страха? Емилио Кнехтле (Emilio Knechtle) вероватно има право када је рекао: „Зашто [...] не успевамо да зли, покварени свет окренемо наглавачке? Нешто је погрешно у нашим осведочењима. Ми се бојимо сукоба, бојимо се судара, бојимо се потешкоћа, бојимо се да не изгубимо свој положај, бојимо се да не изгубимо наш углед, да не изгубимо свој живот. Зато ћутимо и сакривамо се. Бојимо се да свету однесемо јеванђеље на брижан али силан начин.”¹⁰⁵

Решење проблема налазимо у Делима апостолским: „Кад су завршили молитву, затресе се место на мојем су се окупили и сви се испунише Светим Духом, па почеше смело да говоре Божју реч.” (Дела 4,31; Нови Завет, превод WBTC).

103 *Чезња века*, Препород, Београд, 2011, стр. 583 (671.672).

104 Randy Maxwell, *Wenn Gottes Volk betet [...] (Lüneburg, 2005)*, 8 / *How to Be Filled With the Holy Spirit and Know it*, (R&H, 1991).

105 CD „*Die letzte Vorbereitung*“, Teil 6.

Свети Дух и наша литература

У вези са нашом литературом Елен Вајт је писала: „Чланак који је написан под надахнућем Светог Духа, и потврђен од анђела, на исти начин оставља дубок утисак на читаоца. Али ако аутор једног текста не живи на славу Божју и није Му се потпуно посветио, тада анђели примећују тај недостатак са жаљењем. Они се одвраћају од тога и не остављају утисак на читаоца јер Бог и Његов Дух нису у томе. Речи су можда добре, али оне не садрже изграђујући утицај Божјег Духа.”¹⁰⁶

Желим још једном да нагласим: Није све што смо радили било погрешно. Ни у ком случају. Ми смо развили добре и веома добре ствари; многи од нас су били веома ангажовани. Господ је сигурно колико је то год било могуће благословио наше људско залагање. Али остаје велико питање: Да ли ми тим задацима прилазимо као телесни или као духовни хришћани? Једно је сигурно: када настојимо да до решења дођемо на телесној основи, инвестираћемо узалуд много времена. Ми ћемо извршити многе акције које на крају неће донети никакве користи.

Свети Дух: без раног дажда, нема ни позног

„Рани дажд, испуњење Светим Духом, води нас ка нужном духовном сазревању, које нам је неопходно да бисмо имали користи од позног дажда.”¹⁰⁷ „Позни дажд, који је неопходан за сазревање жетве на земљи, представља духовну милост, која припрема цркву Божју за долазак Сина човечјег. Али ако није било раног дажда, неће бити ни живота и неће се развити ниједан једини лист. Ако рани дажд није обавио свој посао, позни дажд неће моћи допринети да се посејано потпуно развије.”¹⁰⁸

106 Ellen G. White, *PH 016* (www.egwwritings.org), 29.

107 Dennis Smith, *40 Tage* (Nr.2) – Andachten und Gebete zur Vertiefung Deiner Gottesbeziehung, (Wien, 2013), Seite 175).

108 E.G.White, *The Faith I Live By*, p. 333, zitiert in *40 Tage* Buch Nr. 2, Seite 175).

Свети Дух и библијско посвећење

„Ово дело [библијско посвећење] може се обавити само вером у Христа, силом Божјега Духа који борави у нама.“¹⁰⁹

Велика мисионарска дела без Светог Духа?

Да ли се велике институције, успешни евангелизациони програми и силне мисионарске стратегије, могу развијати и без Божјег Духа? Ендрју Мари (Andrew Murray), велики мисионар у Јужној Африци, знао је да је то и те како могуће, и да је то у великом делу хришћанства заиста стварност јер је написао следеће:

„Могу [о Богу] да проповедам или пишем, размишљам или медитирам и да се томе радујем, да сам заузет стварима из Божје речи и његовог царства – а ипак је заиста могуће, да у свему томе приметно недостаје деловање Светог Духа. Бојим се да када човек разматра и пита зашто све те проповеди у цркви Христовој садрже тако мало препорађајуће силе, упркос великом залагању показују тако мало резултата за вечност, и проповедана реч има тако мало силе да верне води ка предању [Богу] и ка посвећењу, да одговор гласи: То је због одсутности Светог Духа. И зашто је то тако? За то може да постоји само један разлог: „Тело“ (в. Галатима 3,3) и људска сила су заузели место које би требао да заузима Свети Дух.“¹¹⁰

Свети Дух и Здравље

„Зато вас, браћо, усрдно молим, Божјом милошћу да своја тела дате у жртву живу, свету, угодну Богу, да служите Богу користећи свој разум.“ (Римљанима 12,1; НСП – Метафизика 2010)

„Зар не занате да сте Божји храм и да Божји Дух пребива у вама? Ако неко разара Божји храм, и њега ће разорити Бог, јер Божји храм је свет, а то сте ви.“ (1. Коринћанима 3,16–17; Нови Завет, превод WBTC)

109 Е.Г.В., *Велика борба*, Препород, Београд, 2012, стр. 421.

110 Randy Maxwell, *Wenn Gottes Volk betet ...* (Lüneburg, 2005), 149f / *If My People Pray* (PPPA 1995).

„Или зар не знате да је ваше тело храм Светог Духа, који је у вама, кога имате од Бога, и да нисте своји?“ (1. Коринћанима 6,19–20; Нови Завет, превод WBTC; в. 2. Мојсијева 15,26)

Светим Духом испуњени људи су храм Божји. Да ли си некада сагледао какав би коначан закључак из тога произашао за твој живот? Храм је место Божјег становања. Бог је рекао Мојсију: „Нека ми начине светињу, да међу њима наставам.“ (2. Мојсијева 25,8)

Ако ми ову изјаву прихватимо озбиљно, онда ће чување здравља и наш стил живота постати савестан део нашег следбеништва. Наше тело је Божје власништво. Желиш ли да се савесно односиш према Божјем власништву? Да, ми желимо да се пажљиво односимо према нашем телу, и то према Божјим упутствима! Али то захтева одређени ниво дисциплине. Неко, ко је испуњен Светим Духом, може и хоће по правилу, да се радосно покорава тој дисциплини. Плата за то је боље здравље, тела, духа и душе. А ко није испуњен Светим Духом, њему ће то бити тешко и због тога ће морати да трпи последице. Бог очекује од нас да ми Њему на славу, за Његову службу и за нашу личну радост, своје тело одржавамо у најбољем могућем стању. И у вези са овим не постоји никаква замена за испуњење Светим Духом. Када Исус кроз Светог Духа живи у нама, тада је он такође и „Господ лекар твој!“ (2. Мојсијева 15,26) Лечење је увек за добро оболелог и на славу Божју. Тада се може појавити питање: да ли велики лекар онда лечи све?

„Једна старија Камбоџанка је дошла као избеглица у хитну службу једне мисионарске болнице, која је била основана у једном избегличком логору у Тајланду. Имала је на себи одећу будистичке редовнице и замолила је да буде лечена код др Исуса. Због тога су јој објаснили све о Исусу, она му је поклонила своје поверење, и била је излечена и телесно и духовно. Када се поново могла вратити у Камбоџу довела је тридесет и седморо људи Христу.“¹¹¹

111 Autor unbekannt, *Our Daily Bread – Andachtsbuch* (RBC Ministries), 26. Nov. 1993.

Бог је поручио верном краљу Језекији у његовој болести: „[...] ево исцелићу те.“ (2. о царевима 20,1–11) Али зашто Бог није једноставно рекао реч и исцелио га, него је дао налог, да му се стави облога од сувих смокава? Да ли можда Бог од нас очекује наше учешће, коришћењем природних лековитих средстава, или променом начина исхране, физичком актив-ношћу, одмором, и тако даље? Зашто Бог није исцелио Павла, него му је оставио „трн у телу“? Павле је сам написао: „А да због тих неизмерних откривења не бих постао охол“ (2. Коринћанима 12,7–10; Нови Завет, превод WBTC). Упркос томе Елен Вајт нам је саопштила: „Утицај Духа Божјег је најбољи лек који један болестан човек или жена могу да добију. Небо познаје само здравље. Колико су дубље присутни небески утицаји, то-лико сигурније ће бити оздрављење оболелог верника.“¹¹²

Зар није вредно пажње и карактеристично, оно што је на-писао један послован човек? Он је саопштио да код њега сви здравствени семинари нису ништа постигли. Али од када се свакодневно моли Богу за Светог Духа, он се потпуно посве-тио свом здрављу и прихватио вегетаријански начин исхра-не.¹¹³ Зар нам то не показује да нас испуњење Светим Духом мотивише и дарује нам снагу да са радошћу прихватимо здрав начин живота?

Ово искуство је прочитала једна сестра и затим написала: „Када сам се потпуно предала Исусу Бог је за само један ме-сец потпуно променио мој живот. Након своје молитве пре-дања, следећег јутра сам отишла у кухињу, стала поред маши-не за кафу, завртела сам главом и рекла сама себи: ‘Не, нећу више пити кафу.’ Раније је то било незамисливо, јер кад год сам престала да пијем кафу, пет дана сам патила од страшних главобоља – то су биле јаке последице одвицавања. Овај пут нисам чак ни размишљала о томе какве би то последице мог-ло да има за мене. Једино сам знала да то сада не желим више. Данас уопште више и немам жељу за тим.“¹¹⁴ То је била само

112 Ellen G. White, *Medical Ministries* (www.egwwritings.org), 12.

113 E-Mail vom 7.3.2013.

114 E-Mail vom 18.11.2014.

једна од промена у њеном животу. (Ко жели да се ослободи зависности, томе препоручујем *Писма Јовану Nr. 5: „Победа над дуваном и алкохолom“*. У том писму је детаљно објашњен начин ослобађања од зависности уз помоћ молитве засноване на обећањима. Види и 5. главу у овој брошури, стр. 130.)¹¹⁵

Живот са Светим Духом је веома користан за промену животног стила јер се управо о томе ради. Нама је потребна здравствена информација повезана са силом за промену.

Дон Макинтош (Don Mackintosh, Director Newstart Global, Weimar CA) је написао:

„Права потреба нашег времена није недостатак здравственог васпитања – имамо ми изванредне информације. Оно што нам је неопходно јесте здравствена информација повезана са силом да то што знамо и спроведемо у дело: ради се о сили за промену.“¹¹⁶ Зар то није сила јеванђеља, сила Светог Духа?

На крају желим да поставим питање: шта је са исцељењима вером? Могу ли се она уопште очекивати без испуњења Светим Духом? (в. Марко 16,17–18; Јаков 5,14–16)

Припремање за Христов поновни долазак

Да бисмо били спремни за Исусов поновни долазак (или за одлазак на починак у Господу) не постоји никаква замена за блиску заједницу са Исусом кроз Светог Духа. Ако Христос живи у мени кроз Светог Духа, онда сам ја Његовом милошћу припремљен. То ми показују три подручја.

Лични однос са Христом

Исус је рекао: „А ово је живот вечни да познају тебе јединога истинитога Бога, и кога си послао Исуса Христа.“ (Јован 17,3), „Познање“ има у Библији једно много дубље значење него што је то

115 Andreasbrief Nr.5 *Sieg über Tabak und Alkohol*, www.missionsbrief.de – Andreasbriefe. Man kann diesen Andreasbrief. auch beziehen bei Konrad, Adventist Book Center und TopLife –Wegweiser Verlag.

116 Dave Fiedler, *D’Sozo*, (Remnant Publications), Forword.

данас у нашем језику. Подразумева потпуно и брижно међусобно предање. Оно може да постоји само ако постоји живот под вођством Светог Духа. То се изражава у следећем цитату:

„Морамо да имамо живу везу са Богом. Морамо да будемо испуњени силом са висине кроз Светог Духа да бисмо достигли један виши ниво; за нас не постоји никаква друга помоћ.“¹¹⁷

Исус је у параболи о десет девојака рекао лудима: „*Не познајем вас.*“ Шта је био разлог томе? Недостатак уља, који представља недостатак Светог Духа. (Матеј 25,1-13)

Људи који су Исуса послали на крст изврсно су познавали Стари завет. Али због свог погрешног тумачења нису тражили личну везу са Исусом. Да ли смо свесни тога да је генерацији последњег времена – због стања какво је у последњем времену – неопходна најприснија веза са Богом?

Правда из вере

У последњој Божјој поруци човечанству, у трострукој анђеоској висти, ради се о „вечном јеванђељу“ (Откривење 14,6–7.) Шта је срж ове поруке, коју треба да чује цео свет? То је оправдање милошћу само кроз веру у Исуса Христа (Ефесцима 2,8–9). Они који у последњем времену у сили проповедају ову вест, морају сами да доживе силу те поруке. Они морају да разумеју оправдање вером само кроз Исуса свог Спаситеља који им опрашта грехе и ослобађа их од њих, и да имају лично искуство са Њим. То је могуће само у животу који је испуњен Светим Духом, чиме Исус Христос може да обезбеди послушност. Исусово присуство у нама показује се у послушности према свим Божјим заповестима. Свет ће бити просвећен том вешћу (Откривење 18,1).

Љубав према истини

Како се одражава на наш живот то ако га водимо испуњеном Светим Духом, а како ако то није случај? Како је онда са

117 Ellen G. White, *Review and Herald* (www.egwwritings.org), 5. april 1892.

љубављу према истини, са проучавањем речи Божје и при-
меном истине у нашем животу? У 2. Солуњанима 2,10 (НСП
– Метафизика 2010) пише: „[...] који одлазе у пропаст зато
што нису прихватили љубав према истини да би се спасли.“
Они који не могу да буду заведени, имају у својим срцима љу-
бав према истини. Како можемо добити ту љубав? Можемо
је имати само ако је у нашим срцима Исус Христос кроз Све-
тог Духа. У Римљанима 5,5 пише да љубав долази у наше срце
кроз Светог Духа. А у Ефесцима 3,17. пише да смо ми „у љуба-
ви укорењени и утемељени“ кроз Светог Духа. У Јовану 16,13
Свети Дух је назван „Дух истине“. То нам јасно показује да је
неопходно бити духовни хришћанин да бисмо имали љубав
к истини. Да ли ми данас имамо проблема са том љубављу
према истини, према речи Божјој, према пророчкој речи?
Размислимо такође и о будућности: „Само они који су марљив-
о проучавали Писма и који су стекли љубав према истини
биће заштићени од ове снажне обмане која ће заробити свет
[...] Да ли су припадници Божјег народа већ сада тако чврсто
утемељени на Његовој речи да се неће повести ни за сведо-
чењем својих чула?“¹¹⁸ Бог не пита да ли смо ми сви разумели
истину, него пита да ли имамо љубав према истини: „Шине
истине леже сасвим близу шина заблуде, и обе пруге можда
карактерима који нису просветљени Светим Духом изгледају
као сасвим исте.“¹¹⁹

Плодови Духа или телесна дела

„Утицај Светог Духа је Христов живот у души. Ми не види-
мо Христа, нити разговарамо са њим, али нам је ипак Његов
Свети Дух близу свугде и на сваком месту. Његов Свети Дух
делује у свакоме и кроз свакога, ко прихвата Христа. Ко по-
знаје Духа у себи, тај показује родове Духа.“¹²⁰

118 Е. Г. В., *Велика Борба*, Препород, Београд, 2012, стр. 558, 559.

119 Ellen G. White, *Brief 211*, 1903.

120 Francis D. Nichol (Hrg.), *Adventist Bible Commentary Vol. 6 (Hagerstown, 1980)*, 1112.

Галатима 5,22: љубав, радост, мир, трпљење, доброта, милост, вера, кроткост, уздржање, трајност; Ефесцима 5,9: правда, *истина*.

Галатима 5,16–21 показује нам да се сила греха у нама слама Светим Духом. „Живите силом коју даје Дух Божји; тада не морате да следите своје себичне жеље. Људска себичност се бори против Духа Божјег и Дух Божји против људске себичности; обе су у међусобној свађи, тако да ви не можете чинити добро које у ствари заиста желите. Али ако ваш живот одређује Дух Божји, тада се више не налазите под принудом закона греха (Римљанима 7,23 и 8,1). Куда води људска себичност, може свако да види: у неморал, поквареност, разврат, идолопоклонство и чаробњаштво, свађе, пакости, ривалство, наглост, жудњу за признањем, неслогу и поделе, завист, пијанство и ждерање и много тога сличног. Упозоравам вас, као и раније: ко чини такве ствари, за такве нема места у Божјем новом свету.“ (Галатима 5,19–21) (Превод: *Die Gute Nachricht Bibel*, Deutsche Gesellschaft, Stuttgart, 2000)

Духовни дарови

„Под духовним даровима подразумевамо дарове који су дати посредством Светог Духа, дарови пружају све способности и службе потребне цркви да би испунила своје Богом успостављене функције. На основу Светог писма (1. Коринћанима 12,28 и Ефесцима 4,11), за охрабрење људима ови дарови укључују такве службе као што је веровање, исцељивање, проковање, објављивање, поучавање, управљање, помирење, сажалење, самопрегорно деловање и милосрђе [...] у пастирској, еванђејској, апостолској и учитељској служби [...] да би се верници припремили за службу, за изградњу цркве.“¹²¹

Свети Дух је за тачно одређене потребе давао и друге дарове: мудрост, знање и уметничке способности (2. Мојсијева 31,2–6) или способности за бављење архитектуром (1. Дневника 28,12.19). Када постанемо Исусови ученици, ми Му се

121 Основна веровања, „Шта верују Адвентисти?“, Црква, Дарови и службе. Тачка бр. 16.

предајемо са свиме што јесмо и свиме што имамо. Тиме су сви наши дарови и све наше способности урођене и стечене, стављене Богу на располагање. Он може да нам да и додатне духовне дарове или да наше природне дарове и способности побољша и оплемени.

Да ли можемо упркос недостатка Светог Духа да имамо духовне дарове?

Божји избор или владавина народа?

Ми имамо широм света демократске форме у цркви, али оне нису никада замишљане као владавина народа. Демократија је владавина народа. Прави циљ наших гласања је ипак да сваки појединац чује глас Божји и на основу тога да свој глас. Слушањем гласа Божјег треба да се при гласању обзнани воља Божја. Сви се ми сигурно молимо пре него што узмемо учешће у раду у одборима.

Често се пре гласања упути позив на тиху молитву да би нам било јасно пред Богом како да гласамо. Немија је рекао: „*Мој Бог дао ми је у срце, да [...]* (Немија 7,5; НСП – Метафизика 2010), а Е. Г. Вајт је уз Немију 1 написала: „И док се он молио, у његовом духу се формирала једна света намера.”¹²²

Да ли ће телесни хришћанин чути глас Божји? Ако се није свесно и потпуно предао Богу, онда сигурно неће добити одговор (Псалам 66,18; Псалам 25,12). Ако неко ко је телесан гласа поштено и по најбољем сазнању и уверењу, онда је сигурно, људски гледано, то у реду. Али оног момента када се почне договарати, то је онда манипулација и грех.

Вође имају велики утицај на дело Божје. Постоји јасна разлика и може да има значајне последице ако управљају браћа и сестре које је Бог позвао за одређену дужност, или ако ту дужност врше на основу људског избора.

Читајући једну књигу о молитви постало ми је јасно да смемо да молимо Бога да нам покаже пут којим треба да идемо (Псалам 32,8). Тиха послушност Божјем гласу је про-

122 Ellen G. White, *Southern Watchman* (www.egwwritings.org), 1. März. 1904.

менила цео мој живот. О томе сам известио у свом искуству „Од комерцијалисте до проповедника“.¹²³ Постоји такође и аудио-снимак једне драгоцене проповеди Курта Хазела (Kurt Hasel, проповедник у пензији, син Франца Хазела, искуства ове породице су описана у књизи „У долини смрти“, у издању Препорода, Београд, 2005 – прим. прев.) „Како да донесем праву одлуку“.¹²⁴ И још једна писана свеобухватна проповед из старих времена од Хенрија Драмонда (Henry Drummond): „Како да препознам Вољу Божју?“¹²⁵

Уз ово, још једно искуство од 23. 9. 2014: Мисионско дело „Country Life Institute Austria“ у Корушкој (Kärnten/Österreich; TGM – Trainingszentrum für Gesundheitsmission und Gesundheitszentrum Mattersdorferhof?) – сатајао је пред једном одлуком: да ли да вршимо једну доградњу или не? Много тога је говорило за, али исто тако и много тога против. Одлучујуће питање је било: шта је Божја воља? Ми нисмо више говорили о томе за и против, него смо се молили свакодневно десет дана да нас Господ припреми да слушамо Његов глас и да нам каже на једном молитвеном састанку 23. 9. 2014. год (након одласка посетилаца који су присуствовали семинару за нови почетак – Newstartseminar): да ли да вршимо ту доградњу или не? На том молитвеном састанку је учествовало око двадесетак верника. Након наше заједничке молитве, свако је још у тихој молитви молио Бога да му каже да ли да градимо или не. Тако лично примљен Божји одговор саопштен је групи на следећи начин.

Ако је потребно да градимо, написати на цедуљицу „+“, а ако није, онда „-“, а ако нема одговора, онда „0“. Ако је неко био несигуран за свој одговор, онда је требало да дода и један упитник поред свог знака. Резултат је за нас био знак дивног вођства: на цедуљицама је 14 пута било написано „+“, од тога 4

123 www.gotterfahren.info – Gott verändert Leben – Vom Prokurist zum Prediger.

124 www.gotterfahren.info – Wege zum Ziel: Gott erfahren – Gottes Botschaft für unsere Zeit – Thema Nr. 11.

125 Missionsbrief.de – Predigten lesen – Henry Drummond: Wie erkenne ich den Willen Gottes? (Deutsch und Englisch).

са знаком „+?“; 6 пута „0“ и још 4 празне цедуљице (и још два нејасна одговора, који нису узети у обзир). Тиме је под Божјим вођством било сасвим јасно да је потребно градити. Убеђен сам да је потребно и да морамо у последњем времену све више да идемо тим путем директног тражења савета од Бога.

То објашњава Јоило 2,28–29. Е. Г. Вајт је за то написала: *„Ми морамо лично да Га чујемо како говори срцу. Када утихне сваки други глас и када у миру чекамо пред Њим, тишина душе чини Божји глас разговетнијим. Он нам налаже: Утолите и познајте да сам ја Бог. (Псалам 46,10)“*¹²⁶

Новац

Какве разлике постоје између духовних и телесних хришћана у вези са набављањем ствари и односа према новцу? Да ли се ми сматрамо власницима наших средстава или Божјим приставима? „Љубав према новцу и љубав према разметању претвориле су овај свет у лоповску и хајдучку пећину. Писмо описује лакомство и насиље које ће преовладати непосредно пре Другог Христовог доласка.“¹²⁷

Божја заштита на нашем животном путу

Божји анђели штите оне који се боје Бога. *„Анђели Господњи станом стоје око оних који се њега боје, и избављају их.“* (Псалам 34,7) „Анђео чувар одређен је сваком Христовом следбенику. Ови небески стражари штите праведне од силе Злога.“¹²⁸ Када се овде о томе говори да су под Божјом заштитом, они који се боје Бога, Христови следбеници и праведници, поставља се питање да ли се то односи на све оне који се сматрају хришћанима? Важи ли то и за оне који нису свој живот сасвим предали Христу? То важи за децу јер је Исус у Матеју 18,10 рекао: *„Гледајте да не презрете једнога*

126 *Чезња векова*, Препород, Београд, 2011, стр. 310 (363).

127 Е. Г. В., *Историја пророка и царева*, Препород, Београд, 2000, стр. 423 (651).

128 Е. Г. В., *Велика борба*, Препород, Београд, 2012, стр. 458.

од малих ових; јер вам кажем да анђели њихови на небесима једнако гледају лице оца мојега небескога." Давид, који је свој живот потпуно предао Богу, знао је да нема разлога за страх и стрепњу. Он је рекао у Псалму 27,1 (НСП – Метафизика 2010): „Господ је светлост моја и спасење моје. Кога да се бојим? Господ је тврђава живота мога. Пред ким да стрепим?" „Господ, он је светлост моја и моје спасење. Кога да се бојим тада када имам њега? Господ, он је сила моја, штит од опасности. Кога да се плашим тада када имам њега?" (Псалам 27,1; Псалми, Британско и инострано библијско друштво, Београд 1990; превод: Александар Бирвиш)

Завршна запажања

Ми смо овде начели само нека подручја. Постоје још многа подручја у животу и у вери, која бисмо могли навести. За њих све важи:

Ако дакле сагледамо разлике, установићемо да нема ниједног јединог подручја, у коме живот са Светим Духом не пружа значајне предности. И обрнуто, нема ниједног јединог подручја, у коме живот без Светог Духа не доноси велике недостатке. Зар то не би требало да буде за нас велики подстицај, да се сваки дан посветимо Богу и да Га молимо за испуњење Светим Духом?

Пре неколико година је полетео један Боинг 707 са токијског аеродрома за Лондон. Старт је био веома успешан. Био је ведар сунчан дан. Ускоро су путници могли да виде познату јапанску планину Фуџијама. Тада је пилоту спонтано дошла мисао да облети око планине како би његови путници могли да уживају у овом ретком погледу.

Он тада напушта утврђени курс и прелази на визуелни лет. Код визуелног лета, капетан авиона се одриче сигурности контроле летења са земље, и ослања се искључиво на оно шта сам види. Пилот је видео планину веома близу испод себе, његов висиномер је показивао 4.000 метара. Оно што он није видео били су силазни ветрови и удари ветрова који су беснели око Фукушимае. Таквим ветровима ова летилица није

била дорасла, зато се разбила у ваздуху и срушила. Сви путници и чланови посаде су том приликом погинули.¹²⁹ Телесни хришћанин „у визуелном лету“ одређује сам свој курс, и упркос најбољим намерама доживеће пропаст. Духовни хришћанин живи вођен Светим Духом, у једном односу заснованом на љубави и поверењу према свом Господу, који ће га сигурно довести до циља.

Молитва: Оче небески, хвала ти од срца, што Исус који кроз Светог Духа станује у мени, чини тако снажну позитивну промену у мојој служби. Молим те, отвори ми очи много шире за службу Светог Духа. Молим те, поклони ми кроз Њега тај живот у пунини који Исус жели да нам дâ. Молим те, помози ми да у следећем поглављу препознам кључ за решење тог проблема и да га применим у пракси. Хвала ти од срца! Амин.

129 Kalenderzettel von Reinhard Petrik, 17.2.1979.

КЉУЧ ЗА СПРОВОЂЕЊЕ У ПРАКСУ

Како могу решења која Бог има за мене спровести у праксу и доживети? Како могу да се молим, а да након молитве будем сигурни да сам испуњен Светим Духом?

МОЛИТВА И ИСПУЊЕЊЕ СВЕТИМ ДУХОМ

Важно је да у вери идемо тим путем и да се у вери молимо за Светог Духа. Ради се о томе да након молитве за Светог Духа имамо поверења у Господа, и будемо сигурни да је он услишио ту нашу молитву и да нам је још док смо се молили подарио Светог Духа.

Галатима 3,14 каже нам: „[...] да обећање Духа примимо кроз веру“; „[...] да ми посредством вере примимо обећаног Духа.“ (Чарнић)

Да бисмо лакше имали поверења у нашег небеског оца, Он нам је дао једну важну помоћ. Ми је зовемо „молитва на основу обећања“.

Молитва на основу обећања

Најпре један пример: претпоставимо да мом детету не иде баш добро енглески у школи, и ја желим да му дам неки подстицај да вредно учи енглески.

И обећам му: „Ако донесеш у свом сведочанству добру оцену из енглеског, добићеш од мене хиљаду динара.“ Затим дете

вредно учи и ја му помажем у учењу, и заиста, оно добије добру оцену. Шта се дешава? Када дете дође из школе кући, већ с врата виче: „Тата! Где је оних хиљаду динара?“ Како је дете сигурно да ће добити хиљаду динара? Зато што су му обећани, а оно је испунило услове. То је сасвим нормално међу људима.

Могло би се десити да ја случајно у том тренутку немам хиљаду динара. А да ли се може десити Богу да Он некада нешто нема од онога што је обећао? То је свакако немогуће.

Даље, могло би се десити да ја повучем своје обећање и кажем: „Читао сам у једном педагошком уџбенику да се деца не смеју новцем подстицати на учење, зато ти не могу дати новац.“ Да ли код Бога постоји таква могућност, да Он накнадно повуче своје обећање? Наравно да је и то немогуће.

Дакле можемо да видимо: ако смо добили неко обећање од Бога, и испунили услове, тада постоји само једна могућност, наиме, да добијемо то шта нам је обећано. (Овде постоји једна реченица: *Die Versprechen Gottes nennen wir Verheißungen* [Обећања Божја називамо *Verheißungen*], која се не може одговарајуће превести. У немачком језику постоји један посебан израз који се користи за Божја обећања који код нас не постоји јер се оба израза преводе појмом 'обећање'. А то су изрази *versprechen* = обећање и *Verheißung* = обећање [Божје], нешто као код нас 'господин', а за Бога 'Господ'). Тиме Бог намерава да нас подстакне да идемо у одређеном правцу, нпр. за примање Светог Духа, а то значи живети Божјом силом. И он жели да нам олакша стицање поверења у Њега. Поверење је срж вере.

Кључно место у Светом писму које нас упућује на молитву на основу обећања налазимо у 1. Јовановој 5,14–15 (Нови завет, превод WBTC): „А ово је поуздање које имамо у њега: ако замолимо за нешто што је по његовој вољи, он нас слушава.“

Господ нам овде даје генерално обећање да слушава молитве које су по Његовој вољи. Воља Божја се изражава у Његовим заповестима и обећањима. На њих се ми можемо позвати у својим молитвама. Онима који се моле по вољи Божјој (15. стих у преводу НСП – Метафизика 2010): „Иако знамо да нас чује у свему за шта молимо, [према Његовој вољи] знамо [истовремено] да ћемо примити оно за шта смо се молили јер смо га за то молили.“

У једном немачком преводу (Kürzinger) овај стих гласи: „Онда, такође, знамо да оно што смо измолили већ имамо.”

Шта то значи? Да наше молитве које су по вољи Божјој бивају услышене у истом моменту у коме их ми изнесемо пред Бога. Али ми нашим осећањима то најчешће уопште не можемо да приметимо јер смо ми услышени кроз веру, а не кроз осећања. Наша осећања се могу прилагодити касније.

Ја сам кроз молитву зависних од дувана и алкохола научио: у оном моменту када су се молили за ослобођење, нису приметили ништа посебно иако су у том моменту били ослобођени од своје зависности. Услышење је било у вери. Али неколико сати касније приметили су да више немају жељу за дуваном или алкохолом. У моменту мољења су већ практично поседовали услышење.

Исус је рекао у Марку 11,24 (Чарнић): „*Зато вам кажем: све што молите и тражите, верујте да сте примили, и биће вам.*”

Е. Г. Вајт је написала: „Није потребно да тражимо било каква спољашњи доказ благослова. Дар се налази у обећању, и ми се можемо бавити својим послом сигурни да Бог може испунити оно што је обећао и да ће дар, који већ имамо, постати стварност кад нам буде најпотребнији.”¹³⁰

Дакле, ради се о томе да не тражимо спољашње доказе. Овде је сигурно да се мисли на емоционална искуства. Роже Морно (Roger J. Morneau) писао је: „Духови [демонски] охрабрују људе да више слушају своја осећања уместо реч Христову и реч његових пророка. Не постоји сигурнији пут којим духови задобијају власт над животима људи, а да појединачно не примети шта се уствари догађа.”¹³¹

Молитва на основу обећања отвара нам Божје ризнице. Наш вољени небески отац нам тиме отвара неисцрпан конто. „Они [његови ученици] могу много да очекују ако имају веру у Његова обећања.”¹³²

130 Е. Г. В., *Васпитање*, Препород, Београд, 1980, стр. 230 (258).

131 Roger J. Morneau, *Eine Reise in die Welt des Übernatürlichen* (Zürich), 38.

132 Е. Г. В., *Чезња векова*, Препород, Београд, 2011, стр. 579 (668).

Две групе обећања

Притом је важно да се обрати пажња на фину разлику међу библијским обећањима: „Духовна обећања – за опроштење греха, правда Христова, дар Светог Духа и његово деловање за нашу промену, његова сила за рад у делу Божјем – важе увек и за све који верују (Дела 2,38–39). Али обећања за временске благослове и за очување земаљског живота се некада испуњавају, а некада не – зависно од тога како Бог оцењује ситуацију и шта је боље за нас и за Божје дело гледано дугорочно.”¹³³

Пример (Исаија 43,2; НСП – Метафизика 2010): „Ако поћеш кроз ватру [у немачком преводу (Хфа) пише: „Ако мораш да проћеш кроз ватру“] нећеш изгорети, нити ће те пламен ухватити.” Ово је наш Бог на диван начин показао у огњеној пећи, у случају тројице младића (Данило 3). Насупрот томе, у Констанци су спаљени реформатори Хус и Јероним. Због тога ми мислимо да они нису били услышени. Али можда су упркос томе били услышени на један други начин који ми не познајемо? У којој мери? Један папски писац који је описао смрт ових мученика је написао: „Обојица су поднела насилну смрт непоколебљивим духом и припремали су се за ватру, као да су били позвани на свадбу. Нису пустили ни један једини узвик бола. Када је пламен букнуо увис, почели су да певају песме на славу Богу, и једва је снага ватре могла да заустави њихову песму.”¹³⁴ Када неко гори, он може само да вришти од бола. Али држање ових људи показује да се ту умешао сам Бог, али не на начин који би у првом плану био препознатљив за нас. То ми показује да и временска пророчанства ипак имају велики значај за нас.

Захвалити за успешно услышење

Постоји још једно важно становиште: ако су нам наше молбе испуњене већ у тренутку подношења, онда је сасвим

133 Morris Venden, *95 Thesen* (Lüneburg, 2009), 50 / *95 Theses on Righteousness by Faith* (PPPA, 2003).

134 Ellen G. White, *Der große Kampf*, (Hamburg, 1958), 108, zitiert aus Neander, „Kirchengeschichte“, 6.Per., 2. Abschnitt, 2. Teil, §69; Hefele „Konziliengeschichte“ Bd. VI, 209 / *The Great Controversy*, 109.2, 109.3 (egwwritings.org).

исправно да већ у следећем тренутку захвалимо Богу за то услишење. Својим захваљивањем у том моменту ми, у ствари, показујемо своје поверење у Бога да је Он услишио нашу молбу и да ми очекујемо да ће нам то у практичном смислу припасти када дође најпогодније време за то. Постоје верници који већ након молитве нешто примете. Али код многих је као код Илије: „Господ није био у олуји, није био у земљотресу и није био у ватри, него у тихом и благом гласу.” (1. Царевима 19,11–12; НСП – Метафизика 2010) Тако је било и са мном.

Након дужег времена сам мислио да се није ништа догодило. А онда сам изненада приметио да се много тога догодило у мени иако ја то нисам уопште приметио.

Променити свој начин размишљања

То значи: неопходно је да у том тренутку променим свој начин размишљања: „[...] него се преображавајте об-новљењем свога ума.” (Римљанима 12,2; Чарнић)

Исправно је сада рећи: „Хвала ти што си ме услишио. Хвала ти што си већ испунио моју молбу. Хвала ти што ћу то доживети у право време.”

То није аутосугестија. Код аутосугестије, ја сам себе убеђујем у нешто, али код молитве на основу обећања ја имам Божанску основу за ту промену мисли јер сам већ услишен у вери. Ако у том случају не променим свој начин размишљања, то значи да немам поверења у Бога, него се управљам према својим осећањима. Таквим понашањем, у ствари, показујем да ја сматрам да Бог не говори истину, а у том случају нећу ни добити нешто од Њега.

Важно је да се ја понашам на одговарајући начин, чак иако ништа не примећујем. Бог увек уграђује неопходност за вером јер жели да Му верујемо. Сетимо се само преласка преко реке Јордан. Најпре су ноге свештеника морале у воду, и тек онда се Јордан поделио. Неман је морао седам пута да урони у воду пре него што је био излечен.

Можда ти кажеш: „Ја то не могу, не могу чак ни да замислим.” Молим те, размисли о томе да ми многе ствари не можемо да објаснимо. Ми ни до данас не знамо тачно шта је

у ствари електрицитет, иако га свакодневно користимо. Надаље не знамо како то деца науче да говоре, али ипак сва науче. „И у свету природе смо стално окружени чудесима која надмашују нашу моћ схватања. Зар да се онда чудимо што у духовном свету налазимо тајне које не можемо докучити?“¹³⁵

Потребно је да мислимо на основу текста у Причама 3,5–6:

„Уздај се у Господа свим срцем својим, а на свој разум не ослањај се. На свим путевима својим имај га на уму, и он ће управљати стазе твоје.“ Овде налазимо сасвим јасне божанске услове, што се тиче Његових обећања у вези са Његовим исправним вођством. Сваки услов је уједно и понуда. Ако дакле нисмо сигурни да смо испунили све услове, потребно је да се молимо за ту спремност на сигурност да нас Господ одмах услишава. „Али ако 'желите да желите', Бог ће то дело учинити уместо вас.“¹³⁶

Још једна мала помоћ: да ли ми, у ствари, знамо шта чинимо, када смо се молили на основу Божјег обећања – испунили услове а сумњамо у услишење? Тиме ми у ствари показујемо да Бог, по нашем мишљењу, не говори истину. То ми не желимо ни у ком случају. У том случају, моли се Богу на овакав начин: „Господе, верујем, помози мом неверовању. И онда веруј.“

Веома драгоцене упутства у вези са молитвом на основу обећања налазимо у књизи „Васпитање“ у поглављу „Вера и молитва“ (стр. 226–233; Е. Г. В., Васпитање, Препород, Београд, 1980, стр. [253–261])

Молити се за Светог Духа

Сматрам да ми сада имамо најбоље претпоставке за молитву за испуњење Светим Духом. Притом не треба да заборавимо: не ради се о томе да ми придобијемо Бога да врши нашу вољу него о томе да верујемо Његовим обећањима и у Његову поузданост.

¹³⁵ Е. Г. В., *Васпитање*, Препород, Београд, 1980, стр. 153 (170).

¹³⁶ Е. Г. В., *Мисли с горе благослова*, Препород, Београд, 1983, стр. 176 (142–143).

Обећања за примање Светог Духа

Господ нам је дао дивна обећања у вези са примањем Светог Духа:

Лука 11, 13 (Чарнић): „Кад, дакле, ви као зли људи умете да дајете добре дарове својој деци, колико ће више отац небески дати Духа Светога оним који га моле.“

Зар се наш отац небески овде није обавезао? Услов за испуњење овог дивног обећања је: молити се! Исус притом не мисли молити се једном, него бити трајно у молитви.

Наравно да је такође и овде битно сагледати контекст. Зато је потребно да читамо и друге текстове који обрађују исто питање. На пример, онај у Делима 5,32 (Чарнић): „*Ми смо сведоци свега тога, и Дух Свети, кога је Бог дао онима који су му послушни.*“

Услов је: послушност! Овде видимо да се никако не можемо ослањати само на један текст: морамо да обратимо пажњу и на окружење у коме је обећање дато. Притом није битно само једном бити послушан у једној ствари, која нам је можда пријатна. Напротив ради се о томе да будемо послушни Њему, нашем дивном Спаситељу и пријатељу. Послушност причињава задовољство, зато се моли свакога јутра за послушно срце. Моли се да те Господ учини вољним да чиниш све што Он жели, и да ти буде у помоћи у тој жељи и у оставрењу. То ствара добар предуслов.

Јован 7,37: „*Ко је жедан нека дође к мени и пије.*“

Овде се ради о чежњи за Светим Духом. Ако у теби не постоји та чежња или сматраш да није довољна, можеш да се молиш за њу. Та молитва је по вољи Божјој, и биће одмах услышена. Наш дивни Бог чини у нама на основу наших молитава да ми чак и желимо, а не само да чинимо. Такође се можемо молити за жељу да тражимо блиску заједницу са Богом, да Га волимо од свег срца, да Му радосно служимо, да добијемо растућу чежњу за Исусом, да чекамо на Његов други долазак и јединство са Њим у Божјем царству, за чежњу да читамо Божју реч да бисмо пронашли важна сазнања, као и чежњу за саосећањем и оспособљавањем за спасавање изгубљених.

Јован 7,38–39 (НСП – Метафизика 2010): *„Ко буде веровао у мене, као што је речено у Писму, из његовог тела потећи ће реке живе воде. А рекао је то за Дух који је требало да приме они који верују у њега.“*

Овде је услов: веровање! Видимо да је наша вера у Исусу Христу, дакле, наше поверење, важан услов за примање Светог Духа. Али ако се молимо на основу обећања, онда је лако веровати.

Галатија 5,16. (НСП – Метафизика 2010): *„Кажем вам дакле: по Духу живите, па нећете удовољавати жељама тела.“*

Овде чак имамо и једно обећање, које је изражено у једној заповести. Ако Господ жели да ја ходим у Духу, онда то недвосмислено значи да ме Он жели испунити Светим Духом. И Он нам овде показује да када смо испуњени Светим Духом, нисмо препуштени „на милост и немилост“ телесним жељама. Свети Дух у нама слама силу греха (Римљанима 8,1–17; посебно 2. стих). Свети Дух чини у нама да „тело умире“ (Римљанима 8,13). Али сетимо се Павла, који је рекао о себи: *„Сваког дана умирем.“* То нам указује на важност свакодневне везе са Христом кроз Светог Духа. Неизмерно је драгоцено да не будемо препуштени „на милост и немилост“ телесним жељама (Галатима 5,18–21), него да растемо у родовима Духа (Галатима 5,22).

Спречавање греха да продре у нас можемо да упоредимо са поступком састављања двогледа при њиховој производњи. Да се не би догодило да се у њиховим сочивима нађу честице прашине, у просторији у којој се врши монтажа влада натпритисак. То значи да ваздух из те просторије излази напоље ако се отворе врата, тако да прашина не може да уђе у ту просторију. Због тога нам је потребно да будемо испуњени Светим Духом, „па нећете удовољавати жељама тела“. (Допунска објашњења се налазе на крају овог поглавља „Може ли се остати увек духован?“)

Ефесцима 3,16.17.19: *„Да вам да [Бог] силу по богатству славе своје, да се утврдите Духом његовим за унутрашњег човека, да се Христос усели вером у срца ваша, да будете у љубави укорениени и утемељени [...] да се испуните сваком пунином Божјом.“*

Можда од те силе нећемо моћи дуже време ништа да приметимо. Могло би се упоредити са стањем у природи. Током зиме дрвеће је голо и сиво, у пролеће су сва зелена. Приликом овог оживљавања су на делу неизмерне силе, али их ми не видимо нити чујемо. Али видимо резултат њиховог деловања. Тако је било и са мном. Захвалан сам Богу што ми је поклатио довољно снаге.

Један други пример: већ деценијама знамо да нашим телом тече струја. Она је ту, али ми то уопште и не примећујемо. Ефесцима 5,18: „Него се испуњавајте Духом.“ Или „него се пуните [трајно] духом.“ (Чарнић).¹³⁷ (Детаљна објашњења уз овај текст, види у додатку Ефесцима 5,18.)

Дела 1,8 (Чарнић): „Него ћете примити силу – кад Дух Свети сиђе на вас, и бићете ми сведоци.“

Исусови ученици су добили налог да чекају, докле не дође сила, али они нису чекали пасивно. „Ученици су се озбиљно молили да стекну способност да се сусрећу с људима и да им у свакодневним разговорима упућују речи које ће грешнике доводити Христу.“¹³⁸ И ми такође можемо да се молимо Богу за то на основу овог обећања.

Нема позитивног резултата?

„Један младић је захтевао духовни разговор јер је желео да буде испуњен Светим Духом. Имао је проблема и проповедник га је питао: ‘Да ли сте своју вољу потпуно предали Богу?’ ‘Мислим да нисам сасвим.’ ‘Онда’ одговори му проповедник, ‘неће ни бити неке користи од молитве [за испуњење Светим Духом], докле год ваша слободна воља не буде потпуно предата Богу. Желите ли можда да је сада предате Богу?’ ‘Али ја то не могу’, одговорио је младић. ‘Да ли сте онда спремни да то Бог учини за вас?’ ‘Да’, стигао је одговор. ‘Онда га молите за то.’

137 Werner E. Lange (Hrg.), *Unser größtes Bedürfnis* (Lüneburg, 2011), 42.

138 Е. Г. В., *Апостолска црква – Христовим трагом*, Препород, Београд, 2004, стр. 25 (37).

И он се молио: 'О Боже, ослободи ме моје самовоље. Доведи ме до потпуног предања твојој вољи. Одложи моју вољу од мене и уместо мене. Молим те у име Исусово.' Затим је уследило проповедничково питање: 'Да ли се десило?' 'Заиста мора,' стигао је одговор. 'Молио сам Бога за оно што је по његовој вољи и знам да ме је услишио, те да имам оно за шта сам га молио. (1. Јованова 5,14–15) Да, десило се, моја воља је ту положена.' Онда је проповедник додао: 'Молите Га за крштење Светим Духом [испуњење Светим Духом].' И он је започео: 'О Боже, крсти ме, молим те, управо сада Светим Духом. Молим те у име Исусово.' И десило се у тренућу ока, чим је своју вољу предао Богу.¹³⁹

Велика разлика између пре и после

Иако сам одавно познавао могућност молитве на основу обећања, и ту могућност користио у посебним проблемима, а имао сам и драгоцену услишења, ипак сам мислио много година да је довољно добро ако сасвим једноставно у својој молитви изговорим и ту молитву за Светог Духа, а да се нисам позивао на Божја обећања. Знам да многи такође имају овакво схватање. Не желим да кажем да то сматрам погрешним, али када се осврнем на своја лична искуства, могу са жаљењем да кажем да сам се молио само тако, а не на основу обећања. Од пре неколико година, свесно се свакодневно молим на основу обећања за Светог Духа, тако да бих након своје молитве имао сигурност да ме је Дух Божји испунио. Дана 28. 9. 2011. године кроз једно искуство изненада ми је синило пред очима колико велика разлика је била присутна у мом животу: пре оваквог начина молитве и после.

Од када се молим на основу обећања, моја је веза са Богом постала много приснија, а Исус ми је постао ближи и величанственији. То није само моје субјективно осећање јер то могу сигурно да утврдим по следећим стварима:

139 Reuben A. Torrey, *Der Heilige Geist – Sein Wesen und Wirken* (Frankfurt, 1966), 150 / *The Holy Spirit: Who He Is and What He Does*, (New Jersey, 1975).

- ▶ Приликом читања Библије често ми долазе нова и охрабрујућа сазнања.
- ▶ Могу да побеђујем у борби са искушењима.
- ▶ Време молитве ми је постало много драгоцене и причињава ми велику радост.
- ▶ Бог ми дарује многобројна услышења мојих молитава.
- ▶ Тако имам још већу радост и већу одважност (Дела 4,31в) да другима говорим о Исусу.
- ▶ На моју сопствену радост постао сам више дружељубив.
- ▶ Живим милошћу Божјом радосно и осећам се сигурно у Његовој руци.
- ▶ Кроз један тежак период у мом животу, Бог ме је дивно изнео и ојачао изнутра.
- ▶ Препознао сам којим ме је духовним даровима Бог обдарио.
- ▶ Престао сам да критикујем, а када чујем да неко други критикује, осећам се непријатно.

Промена се догодила сасвим тихо. Ја сам је приметио тек након дужег времена, у ком сам се свакодневно молио за Светог Духа, и притом се позивао на библијска обећања. Од тада доживљавам једно сасвим другачије хришћанство. Пре тога је мој живот са Богом био делимично тежак и напоран; а од тада сам искусио радост и снагу.

Жао ми је због свих губитака који су настали у мом сопственом животу и у мојој служби због недостатка Светог Духа. Када ми је то постало јасно, молио сам се нашем Господу за опроштење.

Показује се нажалост и на овом подручју да ми не можемо никога да водимо даље него само дотле докле смо и сами стигли. Морамо да узмемо у обзир и то да се лични недостаци појединца како у породици тако и у цркви сабирају или умножавају.

Да не би и други морали да жале због истих пропуста, желим да додам још неке мисли.

У 2. Петровој 1,3–4 (Нови завет, превод WBTC) показано нам је да смо ми у блиској заједници са Исусом „*кроз [...] да-*

рована драгоценна и највећа обећања, да преко њих узмемо удела у Божанској природи”.

То онда значи да нам је кроз та обећања такође додељен и Свети Дух. Обећања се могу упоредити са банковним чеком јер ако положимо банци чек који је потписан од власника рачуна, можемо подићи новац са тог страног рачуна. Као деца Божја (Јован 1,12) можемо чеком који је Исус потписао свакодневно да подижемо сва Његова обећања. Ако положимо свој лични чек, од тога нећемо имати никакве користи, па макар да је креиран и од стране неког уметника. Потребан нам је чек потписан од власника рачуна.

Може постојати још један разлог, који нам саветује да се молимо на основу обећања, а то је да се у речи Божјој налази сила. Зашто се Исус од искушења у пустињи бранио речју Божјом и тако отерао сотону да побегне од Њега (Матеј 4,4.7.10; Нови завет, превод WBTC)? Он је рекао: „Човек не живи само од хлеба, него и од сваке речи која излази из Божјих уста.”

Исус, Створитељ, знао је да се у Божјој речи налази сила. „У свакој заповести и у сваком обећању речи Божје се налази сила, сâм живот Божји, којим је заповест испуњена и којом се обећање може испунити.”¹⁴⁰ То је једна дивна изјава, да свако обећање садржи у себи силу Божју и Његов живот. Молитвом на основу обећања, ми користимо реч Божју у својој молитви. А он је рекао: „Реч моја кад изиђе из мојих уста [...] неће се вратити к мени празна [...]” (Исаија 55,11)

Ја намеравам да се надаље молим само на основу обећања за испуњење Светим Духом. Када се молим на основу обећања, знам након своје молитве да сам на основу обећања из Божје речи у 1. Јовановој 5,15 примио Светог Духа: „Па ако знамо да нас слушава кад замолимо, знамо да већ имамо то што смо га молили.” (Нови завет, превод WBTC). Ако се молим без позивања на обећања, надам се да сам унижен. Много је боље да узмемо довољно времена за молитву на основу обећања и тако имамо благословен цео дан него да увече жалимо због пропуста које смо учинили током дана.

140 Ellen G. White, *Christ's Object Lessons* (www.egwwritings.org), 38.

Добио сам један имејл, који је написан са великом радошћу: „Нисам сматрао могућим да може да постоји толика разлика између молитве за Божје вођство у току дана 'по својој формулацији' или на основу обећања из Светог писма. Обећања су ми и раније била веома важна, и ја сам у њих имао поверење као и сада, али сам пропустио, да их свакодневно искористим. Мој живот са Исусом је добио дубљу, радоснију, опуштенију и поверљивију димензију. Хвала Богу за то.”¹⁴¹

Из тог разлога сам одлучио да за пример напишем једну молитву на основу обећања за Светог Духа. Наравно да се ова молитва може и скратити. Веома је драгоцено ако научимо да се самостално директно молимо користећи реч Божју. Али одлучујуће је да наша вера кроз та обећања буде тако ојачана да након молитве такође имамо сигурност да смо примили Светог Духа. Примићемо Светог Духа ако верујемо у оно што се молимо.

141 E-Mail an H.Haubeil: C.S.

Пример—молитва на основу обећања за свакодневно ново испуњење Светим Духом

Оче небески, долазим пред тебе у име Исуса, нашег спасиоца. Ти си рекао: „*Дај ми срце своје*“, (Приче 23,26). Овим то желим да учиним сада, тиме што ти се поново предајем [посвећујем], и то са свиме „што имам и што јесам“.¹⁴² Хвала ти што си ову молитву већ услишио по својој вољи јер си рекао у својој речи да ми знамо да си нас ти већ услишио ако се молимо у складу са твојом вољом, да смо оно за шта смо се молили већ добили. (1. Јованова 5,15; Нови завет, превод WBTC) А осим тога си рекао да нећеш никога одбацити ко дође к теби (Јован 6,37; Нови завет, превод WBTC).

Исус је рекао: „*Кад, дакле, ви као зли људи умете да дајете добре дарове својој деци, колико ће више Отац небески дати Духа Светога онима који га моле.*“ (Лука 11,13; Чарнић)

Надаље ти си рекао да дајеш Светог Духа онима који ти верују (Јован 7,38–39), онима који су ти послушни (Дела 5,32) и онима који се увек изнова испуњавају Духом (Ефесцима 5,18) и онима који ходе по Духу (Галатима 5, 16). То је такође и моја жеља. Молим те испуни то све и у мени.

Из тог разлога те молим од срца, оче, да ми сада подариш Духа Светога за данас. Пошто је та молитва по твојој вољи, хвала ти, да си ми сада подарио Светог Духа. (1. Јованова 5, 15) Хвала ти што сам истовремено добио и твоју Божанску љубав, јер си у својој речи рекао: „*Јер се љубав Божја изли у срца наша Духом Светим.*“ (Римљанима 5,5; Ефесцима 3,17) Тако желим да кажем заједно са Псалмистом: „*Сило моја, мој мили Господе.*“ (Псалам 18,2; Псалми, Британско и инострано библијско друштво, Београд 1990; превод: Александар Бирвиш). Хвала ти што тиме могу и моје ближње да волим твојом љубављу.

Хвала ти што је сила греха у мени сломљена Светим Духом (Римљанима 8,13; Галатима 5,16ф). Молим те, спаси

¹⁴² Е. Г. В., *Чезња векова*, Препород, Београд, 2011, стр. 447 (523).

ме и сачувај ме данас од греха, од света, даруј ми пуну заштиту од палих анђела, сачувај ме од искушења и ишчупај ме ако је неопходно, и спаси ме од мог старог бића.

Молим те, даруј ми да у речи и пракси будем твој сведок (Дела 1,8). Хвалим те и славим за услишење моје молитве.

Амин.

Сам Исус жели да станује у нама кроз Светог Духа (1. Јованова 3,24; Јован 14,23). Е. Г. Вајт је написала: „Утицај Светог Духа је Христов живот у вернику.“¹⁴³ Сила која је променила једног Петра и Павла као и многе друге људе, стоји и нама на располагању. Он даје и нама „[...] силу по богатству славе своје да се утврдите Духом његовим за унутрашњег човека.“ (Ефесцима 3,16)

Испуњење Светим Духом је кључ за верски живот у радости, сили, љубави и победи над грехом. „[...] а где је Дух [Божји] онде је слобода.“ (2. Коринћанима 3,17б)

У једном обавештењу које сам добио је писало: „Многа браћа и сестре моле свакодневно предложену молитву удвоје. И ја се тако молим са једном својом пријатељицом већ пет месеци. Напредак се осећа свуда, не само у приватном животу. Многе ствари су се разјасниле у домовима, у међусобним односима, у браковима, на духовном подручју, у цркви, али не кроз велике сукобе, него тихо на сасвим природан начин. Ми смо веома задивљене и у томе свему видимо Божанске оплемењујуће процесе, који на изванредан начин олакшавају живот. Ми у тим у тим процесима све више и више осећамо присуство Божје.“¹⁴⁴

Може ли се остати увек духован?

Да! Ако не дозволимо да настану мисли које се баве неверством и дишемо духовно: „издишемо“ тиме што признаје-

¹⁴³ Francis D. Nichol (Hrg.), *Adventist Bible Commentary*, Vol. 6 (Hagerstown, 1980), 1112.

¹⁴⁴ Email an H.Haubeil: E.S.

мо наше грехе, а „удишемо“ тиме што тражимо од Бога љубав и опроштење, и да молитвом вере будемо поново напуњени Светим Духом.¹⁴⁵

То је као и у нашем односу према деци. Ако је неко дете било непослушно, упркос томе оно остаје наше дете, али ми осећамо сметњу у том међусобном односу. Можда нам дете неће моћи погледати у очи, али се та сметња може отклонити признањем.

Наравно да се може поново дуготрајно постати телесан. Библија не познаје појам „Једном спасен заувек спасен.“ Наша грешна природа је још увек присутна. „Ниједан од апостола и пророка никада није тврдио да је без греха.“¹⁴⁶

Али у животу са Светим Духом и са Исусом у срцу његова је сила сломљена, тако да можемо да водимо радостан и снажан хришћански живот. Наша правда је искључиво у Исусу Христу, „који је за нас постао мудрост од Бога и праведност и посвећење и откупљење“ (1. Коринћанима 1,30; Нови завет, превод WBTC). Ова важна тема ће касније бити исцрпније обрађена.

Ако смо случајно дужим запостављањем духовног живота или занемаривањем духовног дисања поново постали телесни, онда је потребно да знамо, да наш милостиви Спаситељ чека на нас.

Важно је да знамо пут како да захваљујући Божјој милости поново и вероватно заувек можемо да водимо духован живот. Нико не мора да остане телесан.

Али размислимо, као појединци и као црква верних, о ономе што је написао Ренди Максвел (Randy Maxwell): „Да ли ми мислимо да се поновно оживљавање Божје цркве из стања скоро мртва, може постићи без напора?“¹⁴⁷

Живот у пунини овде и вечни живот, спасење многих људи и наша захвалност за велику Христову жртву вредни су напо-

145 Helmut Haubeil & Gerhard Padderatz, *Gott, Geld & Glaube* (Eckental, 2009), 97.

146 Е. Г. В.: *Апостолска црква – Христовим трагом*, Препород Београд, 2004, стр. 390 (560).

147 Randy Maxwell, *Wenn Gottes Volk betet [...]* (Lüneburg, 2005), 162 / *If My People Pray – An Eleventh-Hour Call to Prayer and Revival* (PPPA, 1995).

ра. Одлучујући напор је да се сваког јутра у молитви сретнемо са нашим Господом. Ту нас Он наоружава силом.

О апостолу Јовану читамо:

„Из дана у дан Христос је све више привлачио његово срце, све док на крају није изгубио себе из вида, испуњен љубављу према свом учитељу. Његов гневан, честољубив темперамент дошао је под утицај силе која преображава. Препорађајући утицај Светог Духа обновио је његово срце. Сила Христове љубави преобразила је његов карактер. То је сигурна последица сједињења са Исусом. Када Христос борави у срцу, цела природа се мења. Христов Дух, Његова љубав, омекшава срце, обуздава душу, уздиже мисли и жеље према Богу и Небу.”¹⁴⁸

„Отвори очи моје да бих видео чудеса закона твојега.” (Псалам 119,18). Хвала ти да ме ти тамо водиш, да и ја могу рећи: „Радујем се речи твојој као онај који задобије велики плен.” (Псалам 119,162)

148 Е. Г. В., *Пут Христу*, Препород, Београд, 1997, стр. 59.

КОЈА ИСКУСТВА ПОСТОЈЕ?

*Лична искуства, као и искуства
црква, власти и уније*

Искуство једног брата

„Већ две године се молим свакодневно за испуњење Светим Духом. Моја је молитва да тиме Исус из дана у дан у све већој пунини станује у мени. Моје ходање са Богом је било [у том времену] веома задивљујуће. Род Духа из Галатима 5 у мом животу се показивао јасније од када сам почео да молим Исуса да живи у мени, да спроводи своју вољу у мени и да ме сваки дан изнова испуњава својим Духом. Од тада са већом радошћу проучавам Свето писмо и сведочим другима за Христа, а добио сам и много јачу жељу да се молим за друге. Осим тога дошло је до већих промена у мом начину живота. На то гледам као на потврду мог свакодневног тражења Бога и моје свакодневне молитве за Светог Духа.“ Ц. Х. Он даље саопштава следеће:

„Препоручујем ти да се молиш шест седмица за испуњење Светим Духом да би видео шта ће се догодити.“

Четрдесет дана молитве у Србији

У Септембру месецу 2010. године превели смо и објавили књигу *40 дана молитве, залагања и припреме за Други долазак (40 Days: Prayers and Devotions to Prepare for the Second Coming.)*. Књигу смо ставили на располагање свим верницима у нашој унији, затим смо у наредних 40 дана организовали молитвене састанке; постили смо и молили се за ново изливање Светог Духа. Након тога је завладала сасвим нова кли-

ма у месним црквама. Неактивни чланови цркве су постали активни, и добили су вољу да служе другима. Неки други, који су се годинама препирали око одређених тема (и чак престали да говоре једни с другима), помирили су се и почели заједнички да планирају мисионске активности.

Октобра месеца 2010. године сазнали смо за иницијативу „Пробуђење и реформација“, прихватили смо је јер смо у њој видели наставак онога што је Бог већ започео у нашој унији.

Од тада, доживљавамо ближе заједништво једни са другима, веће јединство и боље разумевање између сарадника у нашој унији.

М. Трајковска, Јужноевропска унија, Београд, цитирано у Пробуђење и реформација (revivalandreformation.org).

Четрдесет дана молитве у Цириху

„Независно један од другог, наш проповедник и ја смо дошли до књиге која нас је одушевила. Књига се зове:

40 дана молитве, залагања и припреме за Други долазак (40 Days: Prayers and Devotions to Prepare for the Second Coming.)¹⁴⁹ Аутора Дениса Смита (Dennis Smith, Review and Herald). Ту књигу нисам могао једноставно да прочитам и да је ставим негде на полицу. Њен садржај је променио мој живот.

У нашој цркви Цирих–Волфсвинкел (Zürich-Wolfswinkel), која броји око 100 чланова, осећала се велика потреба за пробуђењем и молитвом, за јесен 2011. године испланирали смо 40 дана молитве... Књига нам за то даје детаљна и драгоцену упутства, а поред тога, такође и 40 одговарајућих дневних молитава.

Теме обрађују испуњење Светим Духом, молитву, објављивање (јеванђеља), живот у Исусу и духовно заједништво.

Тако смо са много радости и са великим очекивањима 1. октобра 2011. године започели наших 40 дана. На нашу ра-

¹⁴⁹ Dennis Smith, *40 Tage – Andachten und Gebete zur Vorbereitung auf die Wiederkunft Jesu* (Wien, 2012) / *40 Days – Prayers and Devotions to Prepare for the Second Coming*, R&H, 2009.

дост у тој акцији је учествовао највећи број наших верника. Партнери у молитви су се свакодневно састајали на молитву, свакодневно су једни другима слали СМС поруке, и такође сваког дана се молили заједно преко телефона. Једна група се састајала сваког јутра у шест сати на молитву и проучавање.

Наших 40 дана су за нас били један незабораван доживљај. Бог нам је подарио многа молитвена искуства у вези са серијом проповеди о библијским пророчанствима, коју смо управо истовремено одржавали. Те проповеди су биле један велики благослов. Имали смо веома велики број посетилаца, а за следећу серију предавања о библијским пророчанствима пријавило се 20 особа. (Додатак од марта 2013. године: редовно је долазило на та предавања од 50 до 60 гостију, што се у Цириху није десило у последњих 20 година.)

Божји Дух је нашу цркву трајно променио, и свакако причињава радост када се види да наше мале групе почињу да расту и како чланови цркве чезну да држе библијске часове, и како налазе заинтересоване за то. Ко је год узео учешће у тим акцијама, имао је дубоку жељу, да Дух Божји и надаље делује у нама. Њему смо од срца захвални и Њему дајемо част и славу.

Béatrice Egger, Gemeinde Zürich–Wolfswinkel.

Четрдесет дана молитве и евангелизација у Келну (Köln)

Пастор Жоао Лоце је Бразилац са немачким држављанством. Он је деловао 38 година у црквеној и здравственој служби у Бразилу, као и у једној унији и Лужноамеричкој дивизији. Марта месеца 2012. године отишао је у Русију. Након тога су он и његова супруга пристали да у Келну раде као мисионари у португалско-шпанској цркви.

„Почели смо у Келну са малим групама за охрабрење чланова и за позивање гостију. На основу наших искустава из Бразила, спровели смо у Келну Четрдесет дана молитве. На располагању смо имали материјале на португалском језику.

Црква је са својим члановима који говоре португалским, шпанским и немачким језиком радосно започела 40 дана молитве. Свакодневно смо се молили за 100 пријатеља и позна-

ника, а њихова имена су била написана на једној табли у цркви. Тим особама смо саопштили тек између 30. и 35. дана да се молимо за њих, и истовремено их позвали на богослужење у суботу посвећену гостима. На ово посебно богослужење је дошло 120 особа. Проповедао је Кристијан Бадорек (Christian Badorrek), секретар за мисионство у Северној Рајни – Вестфалији. Неки од гостију су плакали од среће када су видели своје име на табли.

Након тога је Антонио Гонкалвес, еванђелиста из Бразила, одржао једну петнаестодневну евангелизацију. Он је проповедао сваке вечери (са преводом) по 1 ½ сат, на тему: 'Дозволи да те Библија изненади'. Радило се о другом Христовом доласку и о темама из Данила и Откривења. Проповеди и песме су превођени са португалског на немачки језик. А малих хорова и добре музике је било сваке вечери. Свако вече смо завршавали позивом присутнима, и захвални смо Богу за добру реакцију. Црква је наставила да се интензивно моли, нарочито за особе из четрдесетодневног времена молитве.

Наша црква је пројектована за 80 особа, али је дошло више од стотину. Преко викенда је црква била пуна, док је радним данима евангелизацији присуствовало око шездесетак особа. А тридесет двоје гостију је долазило редовно на сва богослужења. То је довело до осам крштења и до 14 додатних пријава заинтересованих за Библијске часове. До краја године је крштено 13 особа.

Имали смо многа изненађујућа искуства. Било је веома тешко наћи преводиоца. Једна католичка учитељица се јавила, али је имала веома мало библијског искуства. Онда смо се молили за једног евангелистичког преводиоца. Након тога смо се у једном ресторану упознали са госпођом која нам је објаснила да она радо преводи са португалског на немачки језик у једној пентакосталној цркви. И она је постала наш преводилац на евангелизацији, и на крају такође била крштена.

Марија, наш преводилац, питала нас је да ли може да позове и своју пријатељицу Елизабет на евангелизацију. Она је вођа једне мале колумбијске заједнице у Келну, која броји 13 чланова. Елизабет је дошла и довела са собом и друге чланове своје заједнице. Двоје од њих су у међувремену крштени,

а Елизабет се са својом породицом припрема проучавајући библијске теме.

Једно друго искуство је у вези са Норе Channel (адвентистички ТВ канал преко сателита, неких кабловских оператера и интернета; на језицима наших народа се емитује из Пуле – прим. прев). Једна Немица га је случајно пронашла и била је одушевљена оним што је чула. Поред осталог је говорено и о суботи, она је позвала свог мужа да и он чује. Он се такође обрадовао тим вестима. Када је она након тога једног дана кренула да посети своју мајку, имала је осећај да треба да пође неким другим путем. Идући тим путем видела је таблу Адвентистичке цркве, и тада је рекла сама себи, то су адвентисти са Канала наде (Норе Channel). У суботу је дошла на богослужење, затим позвала свог мужа, затим и своју мајку. У међувремену су сви крштени.

Друго искуство је имала једна сестра Немица из Русије. Она је учествовала на богослужењима 40 Дана молитве [...] и почела је да се моли за своје комшије са руског говорног подручја. Када је једној својој комшиници рекла да се моли за њу, ова је била веома изненађена и рекла јој је да она тражи цркву која светкује библијску суботу. И она а и друге особе из комшилука дошле су на евангелизацију и две од њих су се крстиле.

Једно друго искуство је имала Жеан, она је у Бразилу била члан баптистичке цркве, и у Келну је тражила цркву чији чланови говоре португалски језик. Дошла је са нама у контакт и након проучавања Библије се крстила. Након свог обраћења је позвала телефоном своје рођаке у Бразилу и рекла свом стрицу адвентисти да је сада и она постала адвентиста. За њену мајку, браћу и сестре, као и за вернике баптистичке цркве чији је члан била пре свог доласка у Немачку, то је било велико изненађење. Након тога су њени рођаци у Бразилу посетили адвентистичку цркву да би се информисали о суботи. То је довело до тога да се у Бразилу крстило још пет особа: њена мајка, две сестре и други рођаци. Она се сада моли за обраћење још једне своје сестре, која живи у Аргентини, јер жели да са њима свима буде у царству Божјем.

Под Божјим вођством смо имали и нека друга искуства. На првом крштењу се крстило осам особа, по једна, из Италије, Немачке, Перуа, Бразила, Украјине, Венецуеле, Колумбије и Русије.

У јесен смо поново организовали још једну евангелизацију у вези са 40 дана молитве, а проповедали су Џими Кардосо и његова супруга, Бразилци који живе у САД-у. Иако је ова евангелизација трајала само седмицу дана, ипак смо на крају имали крштење на коме су се крстиле четири драге душе, које су се и раније припремале за крштење. Међу њима је било троје Немаца и један Италијан.

Оба крштења су обављена у главној цркви у Келну, која има 400 верника и једну веома лепу крстионицу.

Захваљујемо се свом Богу што нас је веома изненадио, убеђен сам да Он за нас има још многа искуства. Молимо вас, молит се за нас."

Жоао Лоце, Келн

Жива молитва за друге: „Ја сам књигу [40 дана...] најпре једноставно прочитала целу. Већ прве странице књиге су на мене оставиле дубок утисак. Ми не треба за некога само да се молимо, него и да се нежно бринемо о тој особи. То чини молитву за друге веома живом. На своју жалост, ја на ту молитву до сада уопште нисам тако гледала. Жива молитва је по мом убеђењу исто тако важна за молитеља, као и за онога за кога се молимо. Исто тако сам већ на самом почетку стекла уверење да се тако унапређује заједништво у цркви. Надам се да ће и настати такво заједништво, какво је описано у последњим поглављима књиге. Сасвим искрено: чак сам се и расплакала јер већ јако дуго чезнем за таквим заједништвом. Била сам осведочена да књига Христос у мени унапређује нашу веру и ослобађа нас труда за стицањем сопствених заслуга. До сада сам читала многе књиге на тему Христос у мени, али ми се чини да је ова књига најкориснија. Верујем да проучавањем ове књиге јачамо наш молитвени живот, унапређујемо заједништво у цркви, а наша молитва за ближње оживљава. Књига ми даје наду, за мене лично, за цркву и за свет. За то сам веома захвална Богу. Као следеће, проучаваћу упутства за 40 дана

молитве, која се налазе на www.missionsbrief.de, молићу се у вези са тим и наставићу службу тамо где ме Бог за то овласти.”

Неколико седмица касније добио сам још један имејл од ове сестре: „Као што знаш, књигу сам једном једноставно прочитала. Сада, када имам заједничко молитвено богослужење са својом партнерком, препознајем да је она много драгоценија него што сам тада сматрала. Добијала сам одговоре до којих сама нисам могла доћи. Захваљујем се Богу такође и за своју партнерку у молитви, чија је сарадња интензивна и веома живахна.” Х. К.

Нисам више сигуран: „Брошура Кораци ка личном пробуђењу посебно ме је дирнула [...] Пошто сам рођен у адвентистичкој породици, сматрао сам да до данас све иде својим током. Поглавље о десет девојака, а пре свега Римљанима 8,96 („*Ко пак нема Духа Христовог, тај њему не припада*”; Чарнић), посебно ме је шокирало. Одједном нисам више био сигуран да ли имам Светог Духа и да ли Он делује у мени јер ми одговарајући плодови духа болно недостају. Данас у суботу поподне сам прочитао брошуру до краја, и онда ме је савладала једна бесконачна и дубока туга. А онда сам прочитао молитву на 114. и 115. стр. и срце ми је горело од жеље да добијем Светог Духа и да се моје срце промени, те да ме Бог Отац формира по својој вољи.” А. П.

Да спознам Њега: „Пре извесног времена сам у Мисионском писму (Missionsbrief) прочитао чланак о пробуђењу. Та тема ме заокупља већ три године. Сада сам управо почео да читам брошуру Кораци ка личном пробуђењу. На то што сам прочитао могу само да кажем – амин. Радујем се да сам у твојим редовима могао да пронађем и многе своје мисли. Имам утисак да ми у нашим црквама трчимо тек за длаку поред циља. Никако не могу да се ослободим утиска да смо изгубили фокус за оно најважније. Колико често се дискутује о томе шта је истина, како треба да живимо или колико је важно пророчтво, и ја не мислим да је све ово погрешно, али ми смо превидели зашто нам је Бог дао те ствари. Зар истина нема за циљ остваривање потпуне заједнице с Богом? Зар та подручја не треба да нам помогну да заиста упознамо Бога? Зар циљ пророчтва није да Га познамо у свој Његовој величини

и свемоћи, и да схватимо да Он и наш живот може да води и усмерава, када цео свет држи у својој руци и њиме управља? Шта је вечни живот? Јован 17,3: *'А ово је живот вечни да познају тебе јединога истинитог Бога, и кога си послао Исуса Христа.'* Младожења је у параболу лудим девојкама једноставно рекао: „не познајем вас“. Циљ наше вере је познавање Бога, заједница са Њим, да би нас Он могао испунити Светим Духом, како је некада испунио храм (2. Дневника 5,13–14). И када нас Он тако „проветри“, испуни цело наше биће, онда то нисмо више ми, није наш живот, него Христос живи у нама. (Пошиљалац је познат аутору.)

Задивљујућа услишења молитава за ближње

„Књига 40 дана [...] бр. 2 од Д. Смита за мене је један невероватан благослов. Људи за које се молим делимично доживљавају у свом животу промену од 180 степени.

За време четрдесетодневног проучавања са једним пријатељем, имао сам дубок духовни разговор. Тада ми је он причао да је његов живот у последњим седмицама текао сасвим другим током. Он је осетио већу потребу за молитвом, размишља више о Божјој речи, и може да одбаци све оне ствари које су му некада изгледале драгоцене и вредне стремљења. Онда сам скупио снагу и рекао му за књигу 40 дана и да је он једна од пет особа за које се молим, на шта је он позитивно изненађен узвикнуо: 'Дакле, ти си тај који је за све то одговоран.'

Једна девојка је одлучила да свој живот потпуно посвети Богу. Иако је познавала веру од свог детињства, живела је без Бога. Уопште није имала интересовање за веру и била је потпуно заробљена световним животом. Сада се потпуно променила, и сви који је познају се чуде. Сада са мношвом проучава Библију, самоиницијативно је узела учешће у четрдесетодневном програму наше цркве и жели и друге да охрабри за озбиљан верски живот.

Једна друга, млађа девојка, за коју сам се такође молио, морала је да учествује на једном једноседмичном усавршавању и због тога је била смештена са другим учесницима у један хос-

тел (коначиште). Све то време је имала много брига са свим тим непознатим људима. Дан пре њеног одласка сам је охрабрио да се моли и саопштио јој да се и ја за њу молим већ дуже време. Тада смо се помолили заједно да у тој ситуацији искуси Бога мира и да има искуство са услишењем своје молитве. За време усавршавања ме је назвала телефоном и одушевљено ми саопштила шта је све невероватно Бог учинио с њом. Он јој није поклонио само савршени мир, него и истрајност да не учествује на вечерњим забавама, у дискотеци, алкохолу, итд.

И након 40 дана ја се и даље молим за ове особе, ту видим и чујем велике ствари, како Бог услишава истрајну молитву.“
А. М. (Скраћено од стране аутора.)

Божје деловање на основу молитве за ближње

„У последњих пет година сам потпуно изгубио контакт са једном мени веома важном особом. Изгледало ми је као да потпуно игнорише све моје поруке. Сазнао сам да мој пријатељ већ око три године не долази у цркву, иако је одрастао у цркви, и да је поред тога увези са неком неверном женом. Тог младића сам уписао на своју молитвену листу, иако сам сматрао да је просто немогуће да дођем у контакт са њим, јер он живи око 600 километара далеко од мене и није ми до сада никада одговарао. Ипак сам се молио за неки знак од Њега

Укратко сам сазнао за крштење његовог брата, које се обављало у то време у мојој близини, а да је оно у току четрдесетодневног времена молитве 'случајно' одложено (првобитно је био заказан један други термин). Одлучио сам да одем тамо – и нашао сам га! Водили смо један веома дубок разговор, и он ми је испричао да већ неко време има све јачу потребу да се врати Богу, али му недостаје снаге да промени свој стил живота. Онда сам му рекао да се већ 20 дана интензивно молим за њега а да сам га и раније имао на својој молитвеној листи. Он је на то остао без речи јер је управо у то време осетио Божје деловање.

За време веома духовног богослужења поводом крштења, он је био веома дирнут, и када је проповедник упутио позив за предање Богу, осетио сам његову унутрашњу борбу. Након дугог отимања, он је пао на своја колена и почео да плаче.

Тако се поново предао Богу. На крају те вечери ми је испричао да је донео одлуку да надаље редовно иде у цркву и да промени свој живот. Није се уопште надао да ће тај викенд да се заврши на тај начин.

Неколико седмица касније сам га срео на једном мисионском сабору младих, који га је још више ојачао и духовно изградио. Захвалан сам Богу за обраћење једне вољене особе!" М.Х.

Црква у Лудвигсбургу/покрајина Баден-Виртемдберг (Ludwigsburg/Baden-Württemberg)

„Најпре смо заједно као брачни пар проучавали књигу 40 дана [...] и имали велики лични добитак и благослов за време молитве. Након тога смо организовали два пута седмично заједничка молитвена богослужења у цркви, и том приликом смо са браћом и сестрама читали текстове из књиге. За време тих 40 дана смо сасвим јасно осетили Божје благослове и Његово вођство, али смо доживели и многа чуда. Бог нас је као цркву освежио али и пробудио: верници који се раније нису усуђивали да започну разговор са непознатим особама, изненада су почели спонтано да ословљавају људе и започињу разговор. Бог нас је у нашој цркви веома зближио кроз заједничку молитву. Поред тога смо имали посебна искуства у молитвама за ближње и у пратњи пет особа, за које смо се молили у току тих 40 дана. Бог је деловао на те људе на посебан начин. Изненада су на наша богослужења суботом спонтано почели да се појављују људи са улице. Са једном породицом између тих људи проучавамо библијске теме. Они су сазнали за суботу преко видео-материјала на интернету и читајући књигу Велика борба, и већ су дуже време били у потрази за неком црквом.“

*Katja und Christian Schindler, Gemeinde Ludwigsburg
(скраћено од стране аутора).*

Четрдесет дана искуства

„Све је започело семинаром Кораца ка личном пробуђењу. Тада је у мени порасла чежња да доживим Бога у својој свакодневици. Тада сам чула за 40 дана молитве и залагања. Одмах ми је било јасно: ту авантуру желим и ја да доживим. Заиста, у то време нисам знала у шта се то упуштам. Пронаћи одговарајућу партнерку за молитву (то је део програма), није било тешко. Али је за мене био прави изазов у томе да за тих 40 дана нађем заједничко време за молитву јер као медицинска сестра имам променљиво радно време, а о томе нисам размишљала. Бог је од самог почетка ипак благословио моју одлуку. Скоро жудно сам чекала на те тако драгоцене минуте сваког дана, у којима смо размењивале искуства и усрдно се молиле за Светог Духа. Тада смо установиле да молитве нешто изазивају у нашем животу и то нисмо могле да задржимо за себе. У свакој прилици смо се осећале принуђене да о томе говоримо. Важно ми је било да мотивишем и друге за исто искуство, и учинак није изостао. Понеки чланови цркве су били 'инфицирани' нашим одушевљењем и убрзо су формирали нове молитвене парове. Сваке седмице смо се сви радовали јер смо могли да размењујемо искуства о доживљеном. Тај 'вирус' је инфицирао и неке наше младе. Тих 40 дана су пребрзо прошли и ми једноставно нисмо ни могли, а ни хтели да престанемо. Проучавањем књиге Мараната: Господ долази, од Елен Вајт, наставили смо наше време молитве. И Бог није дозволио да дуго чекамо на Њега, поклонιο нам је још за време 40 дана дивно услишење молитве. Неко за кога смо се тих дана посебно молили након дугог времена је опет успоставио контакт са црквом. То нам је причинило велику радост. Људи око мене су ми били све важнији, а моја чежња да другим људима објасним љубав Божју постајала је све јача и мој живот се променио. Многи од нас су се међусобно много боље упознали и боље разумели. Многи су се заинтересовали за животе других и били спремни да помогну једни другима. Заједништво за мене сада има једно сасвим другачије значење. Књига Дениса Смита, *40 Дана молитве и залагања [...]* била ми је од велике помоћи. Много је лакше него што у

почетку изгледа наћи партнера за молитву и доживети Бога, а људи који су нам на срцу биће нам захвални.”

Hildegard Welker, Gemeinde Crailsheim, ist Krankenschwester in der Chirurgie. (скраћено од стране аутора).

Исус наш пример

У свим стварима Исус нам је велики пример. У Луки 2,21–22 (НСП – Метафизика 2010) пише: „Када се сав народ крстио, крстио се и Исус. И док се молио, отворило се небо и Свети Дух је сишао на њега у телесном облику као голуб.”

Елен Вајт је поводом овог догађаја написала: „Као одговор на његову молитву оцу отворило се небо, и Дух се спустио као голуб и остао на њему.”¹⁵⁰

Задивљујуће је шта се дешавало за време Његове службе: „Он је сваког јутра разговарао са својим небеским оцем. Од њега је свакодневно примао ново крштење [испуњење] Светим Духом.”¹⁵¹ Ако је Исусу било свакодневно неопходно испуњење Светим Духом, колико више је неопходно нама?

Завршне мисли

Светим Духом добијамо једног дивног вођу у свим животним ситуацијама и силу по богатству Његове славе.

Тиме се наш карактер припрема да постанемо драгоцене оруђа у Божјој служби. Наше свакодневно предање и испуњење Светим Духом, извршиће прави пробој у нашем животу.

Господ жели да нас припреми за најславније време у људској историји. Он жели да ми сами будемо спремни за Његов долазак и да у сили Светог Духа сарађујемо на завршавању дела јеванђеља. Он жели да нас даље победоносно води кроз тешка времена.

150 Ellen G. White, *Das Wirken des Heiligen Geistes* (Lüneburg, 2006), 12 / *Ye Shall Receive Power*, R&H, 1995.

151 Ellen G. White, *Signs of the Times* (www.egwwritings.org), 21. nov. 1895.

Дозволи да ти се кроз свакодневно предање и испуњење Светим Духом поклони лично пробуђење и реформа.

Желим да завршим једним текстом и једном молитвом за пробуђење:

„Па [Уместо па, у немачком преводу стоји ако.] се мој народ, [...] понизи, помоли и потражи моје лице и врати се са својих злих путева, ја ћу тада чути с небеса и опростићу им њихов грех, и излечићу њихову земљу.“ (2. Дневника 7,14; НСП – Метафизика 2010)

Молитва: „Оче небески, даруј нам понизност (Михеј 6,8). Даруј нам у срца велику чежњу за молитвом и тражењем твога лица. Учини нас вољнима и помози нам да оставимо своје лоше путеве. Молимо те, испуни ти у нама потребне услове и дај нам да као резултат твојих обећања доживимо да нас услишиш. Опрости нам наше грехе и исцели нас од наше млакоти или наше неверности. Молимо те помози нам, да се сваког јутра потпуно поверимо Исусу и у вери примимо Светог Духа. Амин.“

„Пробуђење се може очекивати само као одговор на молитву.“¹⁵² „Када се Дух Божји излије као тада на дан педесетнице, то води ка духовном пробуђењу, које се показује у задивљујућим делима.“¹⁵³

152 Ellen G. White, *Für die Gemeinde geschrieben* Bd. 1 (Hamburg, 1991), 128 / *Selected Messages* Vol.1, 121.1 (egwwritings.org).

153 Ellen G. White, *Für die Gemeinde geschrieben* Bd. 2 (Hamburg, 1992), 56 / *Selected Messages* Vol.2, 57.1 (egwwritings.org).

ДОДАТАК

*Додатак уз Ефесцима 5,18.; препоруке за
преућавање; списак: литература и други додаци.*

Додатак уз Ефесцима 5,18 – „испуњавајте се Духом“

И у нашем тексту као и у немачком може се препознати заповедни начин у захтеву који је упућен верницима у Ефесу (5,18); даље примећујемо да је захтев упућен у множини. Дакле, односи се на све. И ми тако видимо да је наш задатак да тражимо пунину Светог Духа. Али се то у Грчком тексту може препознати још јасније.

Јоханес Магер (Johannes Mager) на то пише: „У новозаветним посланицама постоји само један одломак, који директно говори о испуњењу Духом: *‘него се испуњавајте Духом.’* (Ефесцима 5,18; НСП – Метафизика 2010) У Делима апостолским налазимо испуњење Духом као дар Духа, да бисмо у посебним ситуацијама могли снажно да реагујемо. Павле напротив формулише испуњење Духом као заповест, која важи независно од животних ситуација у којима се Христови следбеници налазе. Овај кратак али важан захтев садржи четири важна гледишта:

1. Глагол пунити (plerein) је у императиву (заповедни начин – прим. преводиоца). Павле овде не даје препоруку или пријатељски савет, он не даје предлог, који човек може да прихвати или одбаца. Он наређује као овлашћени апостол. Заповест се увек обраћа људској вољи. Да ли је неки хришћанин испуњен Духом или није, зависи у основи од њега самога. Хришћани су под заповешћу да теже духовној пунини. У томе се састоји наша људска одговорност у вези са испуњењем Духом.
2. Надаље, глагол је у множини. Заповест се, дакле, не односи само на поједине особе у цркви, које су прихватиле посебне дужности. Испуњење Светим Духом, дакле није привилегија неких повлашћених особа, него се тај

захтев односи на све који припадају цркви, и то увек и свуда. Нема никаквих изузетака. Павле сматра да је сасвим нормално да сви хришћани буду испуњени Духом.

3. Глагол је у тзв. трпном (пасивном) стању; то не значи: „испуните се Духом“, него: „бићете испуњени Духом“. Нико се сам не може испунити Духом, то је искључиво дело Светог Духа. У томе се састоји Његов суверенитет. Али сам човек треба да створи услове за испуњење Светим Духом јер без Његове активне жеље, Свети Дух неће радити на њему.
4. Заповедни начин (императив) у грчком језику је у садашњем времену (презенту). Овај императив-презент, описује догађај који се стално понавља, за разлику од императив-аориста, који се односи на једну одређену повремену радњу. Према томе, испуњење Светим Духом није неко једнократно искуство него поступак који се увек понавља и напредује. Хришћанин није као нека посуда која се једном и заувек напуни, него мора дозволити да се стално „допуњава“. Због тога реченица може и овако да гласи: „Дозволите да стално будете испуњавани Духом.“

Испуњење Светим Духом, које нам је дато при крштењу, (под условом да је крштење било водом и Духом, а на основу потпуног предања) може бити изгубљено ако се дарована пунина не одржава. Али ако се изгуби, може се поново задобити. Испуњење Светим Духом се мора обновити да би Свети Дух могао да испуни сва подручја живота, и да наш духовни живот не онемоћа и увене. Испуњење Духом не значи да ми количински имамо све више испуњења, него да Свети Дух све више има нас. Због тога Павле наређује свим верницима да дозволе да их Дух непрестано испуњава. За њега је то нормално стање сваког хришћанина. Једно крштење, али многа „испуњења“¹⁵⁴

154 Јоханес Магер је био пастор, еванђелиста и дугогодишњи доцент систематске теологије. На крају је био секретар за проповедничку службу Евроафричке дивизије у Берну (сада Интеревропска дивизија). Као пензионер, сада живи у граду Пфунгштат (Pfungstadt). Овај цитат је из његове књиге: *Auf den Spuren des Geistes*, (Lüneburg, 1999), Seite 100–101 (mit Genehmigung des Verlags).

Важна препорука: ако ти је могуће, прочитај ову брошуру шест пута заредом. Педагошко истраживање је показало да је неопходно да једну овако важну тему за наш живот прочитамо или чујемо 6–10 пута пре него што је потпуно разумемо. Пробај барем једном то да учиниш, и резултат ће те осведочити.

Једна учитељица је то испробала: „Следеће охрабрујуће речи више ме нису остављале на миру: ‘Пробај барем једном и резултат ће те осведочити.’ Желела сам да то доживим и већ код трећег читања ме је тако дирнуло да сам осетила велику љубав према нашем Спаситељу, за чим сам чезнула целог свог живота. Прочитала сам је шест пута заредом у року од два месеца и постигнути резултат је показао да се исплатило. Било је као да сам могла осетити како то мора бити када нам се Исус приближава, а ми можемо да гледамо у његове чисте, милостиве и брижне очи. Од тада нисам хтела да ми икада више та радост у нашем Спаситељу недостаје.” Ц. П.

Долазила су многа сведочења, захвалних и одушевљених о новом животу под вођством Светог Духа. Скоро сва та сведочанства су потицала од оних људи који су се интензивно, вишеструким читањем, бавили материјалом.

Сам Господ нам налаже:

„Него се још испуњавајте Духом”

Четрдесетодневни концепт (40-Days instruction manual)

Од велике помоћи за организаторе четрдесетодневног времена молитве, након чијег завршетка следи евангелизација, уз коришћење књига 40 дана [...] Дениса Смита (Dennis Smith), на страници се могу наћи смернице за читање и рад: www.SpiritBaptism.org finden: 40 Days Instruction Manual.

Нова искуства у животу са Светим Духом

Наш Господ Исус је рекао: „Примићете силу кад на вас сиђе Свети Дух и бићете моји сведоци.“ (Дела 1,8; Нови завет, превод WBTC)

На крају, једна љубазна молба: када захваљујући вођству Светог Духа у свом животу или сведочењу стекнеш искуства, бићемо ти јако захвални ако нам та искуства кратко саопштиш на адресу аутора ове брошуре, за објављивање у часопису Мисионско писмо (Missionsbrief). Обавезно нам уз то саопшти да ли да у потпису ставимо само твоје иницијале, или пуно име и назив цркве. Имај у виду да твоје искуство може да ојача друге да започну живот под вођством Светог Духа или да расту у Њему.

Светски ланац молитве 777 (Global Prayer Chain)

Шта је то „777“? То је један ланац молитве широм света, у коме се моли и дању и ноћу непрекидно. Божји народ се моли седам дана у седмици у 7.00 и у 19.00 сати за присутност Светог Духа у нашим породицама, нашим црквама и у нашој служби. Када се ми молимо у наведено време, то значи да смо захваљујући различитим временским зонама, истовремено повезани са хиљадама молилаца широм света. „Један ланац молитве који сачињавају озбиљни верници који се моле треба да обухвати цео свет [...] у молитви за Светог Духа.“ (Овај текст је аутор преузео са наведене интернет странице на енглеском језику – пр. преводиоца; *Review and Herald*, 3. јануар 1907; www.revivalandreformation.org.)

Списак литературе на ову тему

- ▶ *40 Days Prayers and Devotions to Prepare for the Second Coming* [Book 1], Dennis Smith, Review and Herald 2009.
- ▶ *40 Days Prayers and Devotions to Revive your Experience with God* [Book 2], Dennis Smith, Review and Herald, 2011.
- ▶ *40 Days God's Health Principles for His Last-Day People* [Book 3], Dennis Smith, Review and Herald, 2011.

- ▶ *40 Days Prayers and Devotions on Earth's Final Events* [Book 4], Dennis Smith, Review and Herald 2013.
- ▶ *If My People Pray – An Eleventh-Hour Call to Prayer and Revival*, Randy Maxwell, Pacific Press 1995.
- ▶ *Revive Us Again*, Mark A. Finley, Pacific Press 2010.
- ▶ *How to Be Filled With the Holy Spirit und Know it*, Garrie F. Williams, Review and Herald 1991.
- ▶ *The Radical Prayer*, Derek J. Morris, Review and Herald 2008.

Кратак садржај „Писма Јовану бр. 5” (Andreasbrief Nr.5):

Овде је описано велико искуство које је стекао Адолф, тридесетдеветогодишњи годишњи возач камиона, који је пушио 60-70 цигарета на дан. Истовремено се налазе драгоцене упутства за молитву на основу обећања. Пошто постоји више од 3.000 обећања, можемо на многим подручјима у нашем животу да се молимо сигурни да смо услышени. То је као овлашћење да имамо право да неограничено „подижемо са Божјег жирорачуна”. Овај велики Божји поклон неопходан је свакоме ко жели да води победоносан хришћански живот.

Како човек може да се одмах ослободи од сваке зависности? Ко жели да сазна одговор на ово питање, нека прочита „Писма Јовану”.

Адреса аутора:

Helmut Haubeil

Rosenheimerstr. 49

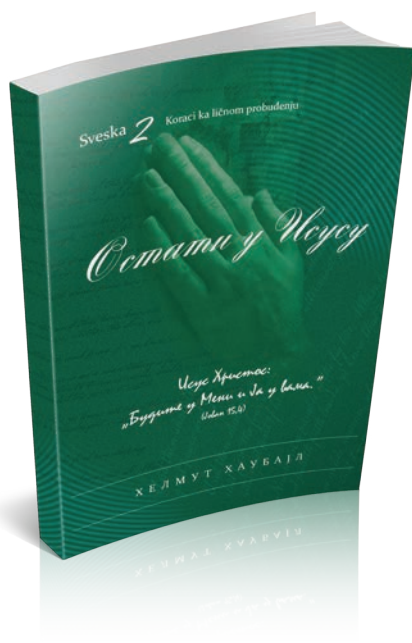
D-83043 Bad Aibling / Oberbayern - Germany

E-Mail: helmut@haubeil.net

Language: German or English

ОСТАТИ У ИСУСУ

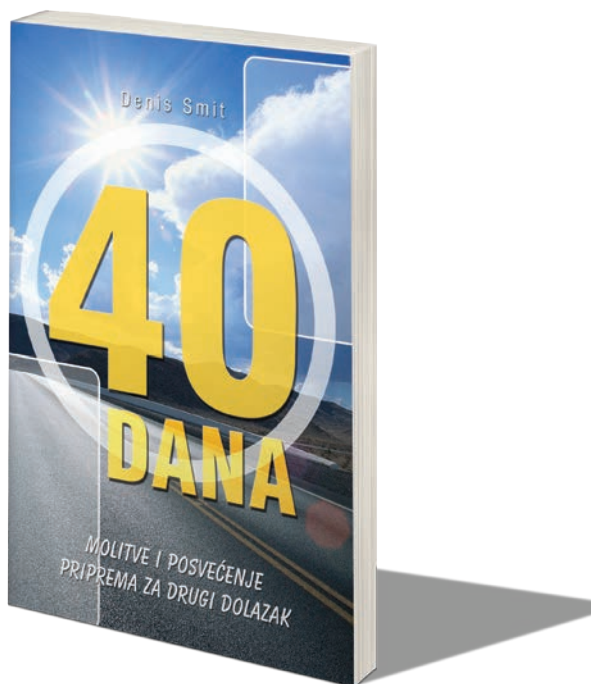
Хелмут Хаубајл

Остати у Њему није дело које је услов који треба да испунимо да бисмо се радовали спасењу. Пре свега, то је наш пристанак Њему, да чини све у нама и кроз нас. То је Његово дело, које Он чини за нас, које је резултат Његове силе и Његове спасоносне љубави. Наш удео се огледа само у томе да Му се потпуно предамо, и у потпуном поверењу чекамо да Он делује, онако како је то и обећао.

40 ДАНА МОЛИТВЕ

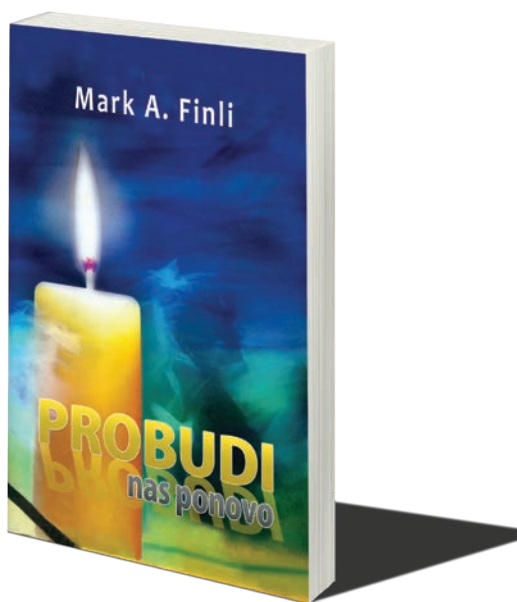
Денис Смит

Сврха овог материјала за четрдесетодневно проучавање и молитву јесте припрема Божје цркве за Христов други долазак, као и тежња да се приступи другим људима да би се и они приправили за тај славни догађај. Ову припрему отпочињу верници цркве, који су спремни да се у раздобљу од 40 дана посвете молитви и проучавању са жељом да развију блискији лични однос са Исусом.

ПРОБУДИ НАС ПОНОВО

Марк А. Финли

Док започињете своје лично путовање по страницама књиге *Пробуди нас поново*, желим да вас уверим на сте на почетку једног од најзбудљивијих духовних подухвата у свом животу. Уверен сам да ће вас Свети Дух увести у приснију заједницу са Исусом док размишљате о овим поглављима.

Кораци КА ЛИЧНОМ ПРОБУЂЕЊУ

Хелмут Хаубајл је бизнисмен и проповедник. Након успешног периода где је радио као овлашћени службеник једне шпедиције, прихватио је у старосној доби од 37 година Божји позив да буде проповедник и радио је 16 година за цркву. Након тога је водио адвентистички старачки дом у Бад Аиблингу. Он је оснивач и издавач малог мисионског часописа и од када се пензионисао је значајно укључен у изградњу мисионског деловања у Централној Азији и Индији.

*Зашто нисмо гладни и жедни Светог Духа,
иако од њега добијамо силу? Зашто не говоримо о томе,
не молимо се за то и не проповедамо о томе?*

Елен Г. Вајт, Сведочанства за цркву, књига 8. Стр. 22. (Оригинал)

Preporod

ISBN 978-86-423-0452-6

9 788642 304526